

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПИРАТЪТ

Част 1 от „Дами и легенди“

Превод от английски: Албена Георгиева, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Не, не! Категорично не! По никакъв начин не можете да ме накарате да се кача на този самолет! Няма да помръдна оттук!

Катрин Инскип изпъна решително гръб в стола, на който седеше и отправи яден поглед към двете жени от другата страна на масата. Зад нея стъклата на прозорците на чакалнята се разтресоха от грохота на набирация скорост по пистата самолет, който само след миг вече се бе издигнал високо в облачното небе над Сиатъл.

— Подобни неща са дори наказуеми! Та това си е чиста проба насилствено принуждаване! Нямате право да го вършите!

— По-добре запази драматичните си изказвания за своята следваща книга, Кейт. След петнадесет минути вече ще си се качила на самолета. — При тези думи, Маргарет Лийк — както винаги с невъзмутимо изражение на лице и с безупречни маниери, хвърли поглед към скъпия, елегантно изработен в черно и златно, часовник на китката си. Гласът ѝ прозвуча спокойно и авторитетно. В продължение на не малко години се бе занимавала с корпоративен бизнес и все още успяваше да наложи своето мнение при оспорвани дискусии, стига случаят да го изискваше.

— Със Сара обсъдихме подробно въпроса и стигнахме до единодушното заключение, че се нуждаеш от почивка. На същото мнение е и личният ти лекар. Даже твоят агент приветства идеята като изключително добра, а знаеш, че когато агентът ти сметне, че е време да си вземеш малко отпуска, положението е наистина сериозно!

— Така е, Кейт! Не може да не го съзнаваш! — Заела страната на Маргарет, както по отношение на провеждания спор, така и спрямо масичката, около която седяха, Сара Флитууд се усмихна мило, но пронизателният ѝ поглед изразяваше дълбока загриженост. — Напоследък си твърде напрегната и неспокойна. Сама признаваш, че не спиш добре и че почти нямаш апетит! Ами че вече от няколко седмици не си правила нито пица, нито палачинки по мексикански, а

това никак не е типично за теб! Преуморена и изнервена си — трябва да направиш нещо по този въпрос!

Кейт се намръщи в отговор.

— И какво, ако съм станала малко по-нервна? Току-що приключи обиколката по промоцията на новата ми книга — цели десет дни в не по-малко на брой градове! Какво очаквате? Не виждам нищо чудно в това, че се чувствам изморена!

— Тази умора не е само вследствие на обиколката — подметна Маргарет. — Тя се натрупва вече от много време, защото ти, Кейт, си се превърнала в истинска работохоличка и ако не вземеш никакви мерки в най-скоро време, цената, която ще трябва да заплатиш, няма да е никак малка!

— Какво лошо има в това да си работохолик? Харесва ми да пиша. Обожавам да пиша. И двете го знаете добре. Наясно сте, че се чувствам нещастна, ако не го правя и направо бих се побъркала, ако ме принудите да прекъсна работата си!

— Не казваме, че не трябва да се наслаждаваш и да си доволна от работата си — опита се да я успокои Сара. — И двете с Маргарет също обичаме да пишем, точно като теб! Въпросът обаче не се състои в това!

— А в какво, тогава? — настоя да узнае Кейт, хваната натясно. — Пак ви казвам, че съм щастлива да си живея живота именно по този начин! Щастлива! Не го ли разбрахте най-после? — Удари по масичката, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — Никога предене съм се чувствала толкова дяволски щастлива!

— Въпросът е, че трябва да започнеш да водиш един по-балансиран и пълноценен живот — заяви Маргарет. — Вече от прекалено дълго време караш със сто километра в час, без да си отдъхваш нито за миг. Всъщност така е, откакто се разведе, и сега трябва да поспреш за малко и да продължиш с по-леко темпо — особено след като „Невестата на корсаря“ е вече по полиците на всички книжарници. За тези неща поне можеш да ми се довериш, Кейт. По времето, когато се занимавах с бизнес, имах възможност да се запозная със стотици примери за това какво могат да причинят прекомерният стрес и свръх изтощението на хората. Гледката никак не е приятна, повярвай ми! — Маргарет извади самолетния билет от

черната си, изработена от най-фина италианска кожа, дамска чантичка и допълни:

— Трябва да се научиш да отделяш време за себе си, да се забавляваш истински и да си почиваш пълноценно!

— И Аметистовият остров е без съмнение най-доброто възможно място за това! — обяви Сара с въодушевление. Тя се вгледа в Кейт в продължение на няколко секунди със своя смущаващо настойчив, сякаш проникващ до най-съкровените дълбини на душата поглед, след което се протегна, издърпа билета от пръстите на Маргарет и го напъха в ръката на приятелката си отсреща. — С Маргарет сме обмислили всичко най-подробно: мястото е истински рай — зелени палми, топло тропическо море, първокласен курорт с луксозен хотел, пълно с папая, кокосови орехи...

— Мразя кокосови орехи, много добре го знаете! — извика Кейт в последен отчаян опит да се възпротиви. — Спомнете си как въобще не можах да хапна от сладките, които бяхте приготвили миналата седмица, защото бяха пълни с тези отвратителни, лепкави парченца гаден кокос!

— Значи вместо това ще си хапваш папая! — подметна Маргарет, като повдигна невъзмутимо рамене. Погледна отново часовника си и се изправи. Ушитите по поръчка вълнено сако и широки панталони подчертаваха стройната ѝ, елегантна фигура. — Време е да тръгваш към залата за заминаващите.

Сара също скочи на крака и застана до Маргарет. Деликатното ѝ лице излъчваше огромен ентузиазъм.

— Хайде, бебчо, ставай! На този остров те очаква истинско блаженство! Уверена съм, че страшно ще ти хареса!

Кейт я изгледа умолително, но веднага разбра, че е претърпяла поражение. Понякога бе възможно да обориш Маргарет с логически аргументи, но когато в топлите и същевременно невероятно проникателни кафяви очи на Сара се появеше този израз на дълбока, непоколебима, почти интуитивна убеденост в нещо, Кейт знаеше, че за нейната приятелка вече не съществува довод, който би могъл да я разколебае. Със своята дребна, нежна, но невероятно подвижна фигура, Сара винаги ѝ бе напомняла на малко, пъстроперо колибри, а днес, с яркожълтия си пуловер и джинси на бели и черни райета, тя повече от всякога приличаше на странна екзотична птичка.

— Сара, знам, че двете с Маргарет ми мислите доброто, но...

Сара я хвана за ръката и я издърпа от стола.

— Просто си помисли какви преживявания те очакват, мила моя! Та това си е истинска пиратска територия! Нещо абсолютно автентично! Точно като нещата, които описваш в романите си! Маргарет направи специално проучване и е уверена, че сме намерили идеалното място за теб! Сама знаеш колко добре се справя тя с такива „изследователски“ задачи!

Кейт усети да я обхваща странно, мъчително предчувствие за фатална неизбежност. Сара бе права — тяхната обща приятелка винаги провеждаше своите проучвания и анализи с невероятна точност и усет за детайла, поради което и нейните изтънчено написани разкази за любов и опасни интриги в обществото на съвременния бизнес бяха винаги толкова въздействащи и правдоподобни.

— Освен това, Маргарет е установила, че на Аметистовия остров имало развалини на стар замък от времето, когато там в действителност е живял съвсем истински пират! — допълни Сара възторжено.

— Замък ли? — Кейт бе заинтригувана, въпреки неохотата, с която следваше Сара, надолу по коридора, след елегантно пристъпващата отпред Маргарет. — На този остров има и замък?

— Точно така. В допълнение, за това място се разправят и страшни истории, изпълнени с насилие и пагубна страст. Само си помисли, Кейти — предоставя ти се възможност да разгледаш и проучиш истинско пиратско убежище! Кой знае какви кървави деяния и невероятни престъпления са ставали там през миналия век! И ти ще се потопиш в автентичната атмосфера на жестокия и опасен корсарски живот!

— А за какви пагубни страсти става дума? — любопитства Кейт.

Сара махна небрежно с ръка.

— Според някаква легенда, след като се установил на острова, предводителят на пиратите се завърнал за малко в Англия, откъдето си отвякъл невеста и я отвел в своето убежище в южните морета. Не мога да ти разкажа обаче всички подробности. Наля знаеш — аз пиша съвременни романтични и криминални истории, а не исторически романи.

— Значи пиратът отвлякъл жената, така ли? — Стиснала здраво самолетния билет в ръка, Кейт се остави да бъде завлечена в тълпата от хора, мотаещи се напред — към изхода за пасажерите. — Кой е бил този пират? А и що за легенда е тази? Никога не съм чувала истории за Аметистовия остров. Всъщност, доскоро дори не знаех, че съществува такъв остров.

Маргарет се усмихна и като прегърна с импулсивен жест приятелката си за довиждане, обясни:

— Част е от верига острови в Южния Тихи океан, наречена Острови на скъпоценните камъни. Ще разполагаш с предостатъчно време да научиш всичко за това място, Кейт. Пожелавам ти да прекараш приятно и забавно, а когато се завърнеш, да бъдеш вече съвсем различна жена!

В същия миг тълпата повлече Кейт към входа за заминаващите, но при все това последните думи на нейната приятелка тревожно отекнаха в съзнанието ѝ.

— Чакай малко! Какво имаше предвид, като каза, че ще разполагам с предостатъчно време? Кога се връщам обратно? За Бога, колко дълго сте предвидили да продължи това ужасно заточение на някакъв забравен от света тропически остров?

— Направили сме ти резервация за един месец в единствения курорт там — провикна се Сара в отговор, тъкмо когато Кейт преминаваше през вратата за към излазния коридор.

— За един месец? Господи! Та това си е цяла вечност! Ще се побъркам от скука! Най-вероятно накрая ще започна да си говоря сама! Като се върна, сигурно ще приличам на някакво нещастно подобие на Робинзон! А освен това, толкова дълъг престой струва цяло състояние! Нито една от вас не може да си позволи подобни разходи за цял месец!

— Не се притеснявай, записали сме всичко на твоята банкова сметка — увери я Маргарет.

— О, Боже! А после ми разправяте, че съм била прекалено напрегната и изнервена! — проплака Кейт. — Съсипахте ме! Никога няма да се оправя!

Сара се изкиска.

— Да ни изпратиш картичка!

Маргарет ѝ помахаша за сбогом. След миг двете ѝ приятелки се изгубиха от поглед сред тълпата изпращачи, а Кейт бе повлечена

нагоре по рампата и скоро прекрачи през входа на самолета.

Застанала до Сара в залата за заминаващите, Маргарет смръщи чело с израз на лека загриженост.

— Надявам се, че постъпихме правилно.

— Така е — увери я нейната приятелка с тон на жизнерадостна увереност. Бавно се обърнаха и поеха към изхода на летището през суетящата се във всички посоки тълпа. — Имам добро предчувствие за Аметистовия остров. Още щом в туристическата агенция ти казаха за него, усетих, че тъкмо той е най-подходящото място, където да изпратим Кейт.

— Вечно тази твоя интуиция!

— Знае се, че досега никога не ми е изневерявала. — Сара внезапно спря пред една вестникарска будка и се ухили широко, забелязвайки редицата книги с меки корици. Една от тях определено изпъкваше сред другите — представляваше томче с впечатляващ живописен дизайн, където бе изобразен красив едър мъж, заел предизвикателна поза и облечен в бяла риза с широки ръкави, разкопчана до кръста, така че се виждаха мощните му яки гърди. В колана му бе затъкната кама със зловещ вид, а здраво притисната в страстната му прегръдка бе млада девойка с огненочервена коса и прозрачна рокля. Фонът отзад представляваше обвит в мъгла тропически остров, край който се носеше изящна платноходка с издути платна. Изписаното с релефни златни букви заглавие бе: „Невестата на корсаря“. В горната част на предната корица с едър шрифт се четеше и името на авторката — Катрин Инскип.

— Знаеш ли какво би превърнало почивката на Кейт в действително вълнуващо и незабравимо преживяване? — подхвърли замечтано Сара.

— Досещам се — това да попадне на истински корсар, от плът и кръв, с който да преживее свое собствено романтично приключение. — Маргарет повдигна вежди и допълни, като се подсмихна с лека ирония.

— Не затаявай обаче дъх в очакване на подобно нещо, Сара. Нашата приятелка едва ли има по-големи шансове от теб или от мен да срещне мъжа на своите мечти. И трите можем да измисляме и пишем колкото си искаме романтични истории за любов и вълнуващи

приключения, но истината е, че живеем в реалността, а тя е доста различна!

— Знам това — поклати замислено глава Сара, — но двете с теб поне все още продължаваме да търсим този „единствен“ мъж, докато Кейт май отдавна вече се е отказала. Чудя се дали въобще ще го забележи, ако има шанса да го срещне?

— Едва ли. Дори и да се появи край нея, той ще трябва да положи адски усилия само за да успее да привлече погледа ѝ върху себе си. Единствените представители на силния пол, които Кейт напоследък удостоява с внимание, са тези в книгите ѝ.

— Може би си права. Но знаеш ли аз какво си мисля? — Сара хвърли един последен поглед на „Невестата на корсаря“. — Наистина имам силно предчувствие, че Кейт я очаква едно изключително преживяване на този Аметистов остров. Можеш да ми се смееш колкото си искаш, но съм уверена, че ѝ предстои нещо много повече от обикновена почивка в южните морета.

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това да ти дам чантата си, гнусен малък червей?

Кейт стоеше на тясната, покрита със ситни камъчета алея, вперила шевен, невярващ поглед в дребното човече отпред, което бе насочило заплашително огромен нож към нея. Това вече ѝ идваше твърде много.

Беше ѝ непоносимо горещо. Чувстваше се безкрайно уморена и напълно отвратена от всичко. Пътните сакове от здрав брезент и кожа тегнеха непоносимо на рамото ѝ, а фотоапаратът висеше на гърдите ѝ като малко заспало животинче. Чантата, която дребосъкът искаше да получи по такъв безцеремонен начин, бе праметната напреки на тялото ѝ, издута де пръсване от натъпканите в нея списания, туристически справочници и козметика, като съдържаше дори и една малка фигурка, изработена от вулканична лава.

Някога толкова шикозният костюм за сафари сега бе пропит от пот и целият злощастно изпомачкан от продължилото часове наред пътуване на тясната седалка в туристическата класа на самолета. Полетът се бе оказал истински кошмар и Кейт бе убедена, че в някое от предишните си прераждания бе допуснала някаква фатална грешка, която понастоящем изкупваше с това безкрайно, мъчително пътуване през ада на южните морета, вероятно обречена никога вече да не познае удобствата на цивилизацията.

И сега това нищожество отпреде ѝ, размахващо нож с такава невероятна самонадеяност, бе вече последната капка, от която чашата на търпението ѝ най-накрая преля.

— Няма да повтарям, госпожо!

Дребният, мръсен и раздърпан мъж ѝ приличаше на жалък плъх, изпълзял от някоя канавка. Хвърли бърз поглед над рамото ѝ, след което припряно огледа ситуацията зад гърба си и успокоен, че все още на алеята, с изключение на тях двамата нямаше жива душа, я заплаши повторно с ножа.

— Казах да ми дадеш чантата си! И по-бързо! Нямам излишно време за губене!

— Изглежда голяма част от това време прекарваш на слънце, та май и малкото мозък, с който разполагаш, се е изпарил окончателно! Нищо чудно! Това място е същинска фурна. Само че трябва да обърнеш внимание на следното: ако исках да стана жертва на подобен пладнешки обир, щях да си остана в къщи! Така че, нямам никакво намерение, след като едва преживях този безкрайно дълъг, кошмарен полет и отвратителната храна на борда, след като за малко не изгубиха багажа ми, а после имах невероятния късмет да изпусна прекачването на втория самолет, сега да стигна дотам, че да си дам чантата просто така на първия срещнат обирджия — аматьор, който ми се изпречва на пътя!

— За Бога! Няма ли да спрете да крещите!

— От къде на къде? — Побесняла от гняв, Кейт се развика още по-високо. — Въобще не възнамерявам да ти давам нито чантата си, нито каквото и да било друго! Разкарай се и ме остави на мира!

— Виж какво, побъркана кучко, — мъжът отново размаха нож заплашително, но отстъпи крачка назад, когато видя как Кейт присви очи и придоби още по-решително изражение, — повтарям ти, че нямам време за излишни любезности! — Повторно се огледа нервно наоколо.

— Нито пък аз! — Кейт вдигна фотоапарата пред лицето си, фокусира го за миг върху дребното човече и натисна копчето. Нападателят ѝ зяпна от изумление. — Прекрасна поза! Ще излезе чудна снимка! Трябва да ти кажа, че ако само можеше да си представиш какво ми се наложи да преживея днес, едва ли щеше да се спреш на мен — вероятно би си избрал някой друг безпомощен турист, когото да обираш. Аз лично никак не съм в настроение.

— Не ми пука дали си в настроение!

Кейт не обърна внимание на опита му да я прекъсне и невъзмутимо продължи:

— Освен това, напоследък бях подложена на извънредно голям стрес, както смятат приятелките ми, а такива хора обикновено са непредсказуеми и опасни. Не знаеш на какво са способни. — Отново натисна копчето на фотоапарата.

— Хей, какво правиш, бе? — Дребосъкът отскочи още по-назад, повдигайки инстинктивно ръка да скрие лицето си. — Престани да ме

снимаш! Какво ти става, по дяволите? Веднага давай проклетата чанта!

— Е, добре, щом толкова настояваш. — Кейт пусна апарата, който остана провесен на шията ѝ, след което с мрачно изражение пусна саковете на земята и хвана презрамката на дамската си чанта.

— Така е по-добре. По-бързо, де!

— Това пътуване — каза тихо младата жена през стиснати зъби — се оказа най-ужасното през целия ми живот! И само като си помисля, че е едва в началото! Изгарям от нетърпение да се прибера и да разкажа на моите прекрасни приятелки що за почивка ми организираха! А ти — нали искаше пари? Моля, можеш да ги вземеш всичките!

Казвайки това, Кейт обърна чантата с дъното нагоре и изтърси цялото ѝ съдържание на земята пред краката на своя нападател.

Толкова нахаканият в началото крадец сега стоеше като ударен от гръм. Проговори, като заекваше от изумление:

— Ама ти си направо откачена! Побъркана! Чуваш ли ме? Луда!

— Не съм луда, а само преуморена и изнервена. Ако бях луда, цялата тази история вероятно щеше да ми се стори забавна.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш?

— Ами, доколкото разбирам, в момента съм обект на обир. — Кейт изсипа окончателно нещата от чантата си на земята и добави: — Хайде, взимай ги, де, нищожество такова!

— Дръпни се назад! — Мъжът пристъпи предпазливо, стиснал здраво ножа. — Хайде, мърдай! Бързо, бързо! Назад!

— Добре ли припечелваш с този занаят, а? — Кейт наблюдаваше как нападателят ѝ пристъпи бавно, приклепна и затършува из нещата ѝ, като ръцете му постепенно се придвижваха към мястото, където лежеше портфейла.

— Затваряй си устата! Дяволите да те вземат, няма ли да млъкнеш най-сетне?

Внезапно дребосъкът забеляза портфейла и припряно посегна да го вземе. Кейт изчака до последния миг, след което силно го ритна по ръката, в която проблясваше металното острие.

— А-а!

Изгубвайки равновесие, крадецът изпусна ножа и се присви на земята подобно на малко подплашено раче. Кейт пристъпи още една

стъпка и го ритна повторно, този път по едно доста по-болезнено място.

— Дяволите да те вземат, тъпа идиотка такава! Наистина си абсолютно откачена! — Мъжът се претърколи встрани, присвил се на две, изправи се на крака, като се олюляваше и отстъпи бавно назад. Неспokoйно движещите му се на всички страни очички се спряха за миг върху някакъв обект зад нея, след което той изруга ядно, обърна се и побягна.

— Значи само за толкова ти стигна куража, а? — провикна се след него Кейт, застанала гордо с ръце на кръста. — Бягаш като последен страхливец! Напомняш ми на бившия ми съпруг, подъл дребосък такъв!

Нападателят ѝ обаче вече отдавна се бе отдалечил и като продължаваше да мърмори ядосано, Кейт приклепна и започна да събира разпиляното сред чакъла съдържание на чантата. Задачата не бе никак лесна, защото пръстите ѝ все още трепереха от преживяното напрежение.

— По същия начин ли раздавахте ритници и на бившия си съпруг? — чу зад гърба си плътен и насмешлив мъжки глас.

Младата жена застина за миг с отворена уста, след което скочи на крака и със светкавична скорост се обърна назад. Видя някакъв мъж, облегал се небрежно на входа, откъдето започваше алеята. Бе невероятно едър и широкоплещест, почти два метра висок, строен и мускулест. Огрян от ярките лъчи на слънцето сред дълбоките сенки наоколо, той се стори на Кейт далеч по-страшен от дребното човече, което я бе нападнало преди малко, макар и с нож в ръка. Тъмната, иронична усмивка, сред която зъбите му проблясваха доста страшничко, в никакъв случай не можеше да ѝ подейства успокояващо.

Много по-тревожен от заплашителния вид на непознатия обаче бе фактът, че той и се струваше странно познат, без да може да си спомни откъде. Бе сигурна, че никога преди не бе го срещала — в противен случай едва ли щеше да забрави тези студено просветващи със стоманен блясък очи.

— Кой сте вие? Да не би да сте съучастник на онова дребно нищожество?

В мига, в който зададе този въпрос, Кейт осъзна, че човекът пред нея едва ли си изкарваше препитанието чрез пладнешки нападения над

нищо неподозиращи туристи. Ако се занимаваше с престъпления, то без съмнение те бяха от доста по-сериозно естество — може би обираше бижутерийни магазини или пък бе шеф на някоя местна мафия. Преди двеста години сигурно щеше да се подвизава като капитан на пиратски кораб.

— Онова дребно нищожество си няма никакви приятели, за съучастници да не говорим.

— Значи го познавате?

— Умника Арни ли? Е, да, през последните години му се случи няколко пъти да се изпречва на пътя ми. Едва ли обаче може да се каже, че сме особено близки.

— А-ха... — Кейт смръщи чело. — Да не би да избяга, защото ви видя?

— Мисля, че по-скоро защото се уплаши да не го смачкате с тези страшни ритници, докато се опитва да докопа портфейла ви.

— Определено щях да се постарая — що за наглост от негова страна да напада хората така! Дали не трябва да съобщим в полицията?

— Не се притеснявайте — за Умника Арии ще се погрижат в най-скоро време. Това островче е доста малко и слуховете се разнасят бързо.

— Ще се радвам, ако мога да внеса оплакване или да дам показания — въобще, да направя това, което се изисква в подобен случай.

— А аз ви съветвам да не се тревожите излишно. Тук не придиряме чак толкова за формалностите. По-добре да ви помогна да си съберете нещата, че иначе ще трябва да изгубим цял ден на Рубинения остров.

Непознатият се изправи, отлепайки гръб от боядисаната в розово стена на входа, и се отправи към Кейт със спокойна, равномерна крачка, която издаваше вътрешна сила и увереност. Бе облечен в избелели дънки и също толкова изсветляла от слънцето риза в цвят каки, разкопчана на врата. Кейт внезапно се улови, че не отлепя поглед от мускулестата, покрита с косми гръд, която се виждаше през разтворената риза. Стресната, тя извърна очи и бързо дойде на себе си, когато видя как непознатият посяга към вещите й.

— Почакайте малко! Преди да пипате нещата ми, трябва поне да ми кажете кой сте!

— Джаред Хоторн, приятно ми е. А вие трябва да сте Катрин Инскип, нали така?

Кейт го изгледа изпитателно. Не ѝ приличаше на някой неин почитател, случайно разпознал я от снимката на последната страница на книгите ѝ.

— Откъде знаете името ми?

— Търсех ви. Били ми каза, че сте се уморили да чакате следващия полет до Аметистовия остров и сте решили да поразгледате тукашните забележителности.

— Били ли? Да не би да имате предвид собственика на магазина за водолазни и рибарски принадлежности, който се опита да ме успокои, че нямам вина за дето пропуснах единствения полет за деня до Аметистовия остров, и който след това положи толкова старания да ме убеди да прекарам нощта в някакъв мръсен долнопробен хотел на брега на океана, докато накрая не му казах, че ако още в същия миг не се свърже с управителя на курорта, където имам резервация, за да изпратят лодка възможно най-бързо, се качвам веднага на първия самолет, пътуващ обратно за Щатите!

Джаред Хоторн присви очи.

— Изглежда, че е същият Били. Между другото, именно той е собственик на въпросния долнопробен хотел, за който споменахте. Имате късмет обаче — когато получих съобщението му, реших веднага да дойда да ви взема.

— Съвсем правилно решение. Имам резервация за цял месец в курорта Кристална пещера на Аметистовия остров и най-малкото, което управителят му може да направи за своите гости, е да им предостави удобен и бърз транспорт.

— Можете да се успокоите — вече съм тук и транспортът ви е осигурен. Какво ще кажете, ако тръгнем веднага? Имам по-важни неща за вършене от това да се мотая цял ден на Рубиновия остров.

— Аз също. Надявам се, че Кристалната пещера предлага повече удобства от хотелчето на Били.

— Кристалната пещера предлага всичко, от което се нуждаете, за да прекарате една истински приятна и интересна почивка на тропически остров. Още щом пристигнете, ще откриете, че сте

попаднали в съвсем друг свят, където времето тече с бавния, спокоен ритъм на древността.

— Май цитирате текста в рекламната брошурка, права ли съм?

— Да. Аз го писах.

Мъжът приклепна и с бързи, ловки движения прибра в чантата на Кейт разпилените по земята пудра, четка за коса, червило и няколко списания.

— От колко време работите в курорта?

— Откакто е построен. Аз съм собственикът. — Вдигна единия от пътническите ѝ сакове и го преметна през рамо. — Е, ще тръгваме ли?

Това обяснява защо не му се налага да се издържа, като обира туристите из алеите, помисли си Кейт. Нямаше нужда да прибъгва до такива похвати — и без това хората с готовност му предоставяха сами парите и кредитните си карти, отсядайки в неговия хотел.

— „Кристалната пещера“ вероятно разполага с доста ограничен персонал, след като се налага лично собственикът му да се грижи за транспорта на гостите.

— Не се безпокойте — когато пристигнем в курорта, ще видите, че има достатъчно прислуга, готова да откликне и на най-малкото ви желание. Ще се чувствате като истинска принцеса, уверявам ви.

— Нямам нужда от това да ме обслужват много хора. Важното е да има климатична инсталация — тук е непоносимо горещо! — Кейт извади едно от списанията и започна да си вее с него. — В момента всъщност съм готова да дам почти целия си багаж в замяна на това да постоя поне пет минути пред истински климатик!

В сребристите очи на Джаред се прокрадна израз, който можеше да бъде определен единствено като насмешливо ироничен.

— Много съжалявам, но ще трябва да се задоволите с висящите вентилатори.

Кейт премигна изумено.

— Моля?

— Курортът е построен с оглед най-пълноценното използване на преминаващите пасати. Вместо да инсталираме климатици, просто оборудвахме всички стаи с мрежи против комари на прозорците и окачени към тавана вентилатори.

— Господи! Да не би да искате да кажете, че ще съм принудена да търпя тази непоносима жегата цял месец?

— Следобедните дъждове обикновено внасят прохлада, а и нощите са меки. Може да се каже, че сутрин времето е по-скоро приятно топло. Горещината става по-силна само в средата на деня, но тогава умните хора не се показват много-много на слънце, а предпочитат да стоят на сянка или да се разхлаждат във водите на океана. Тук рядко ще видиш някой да тръгне посред пладне да разглежда забележителности или да купува сувенири. — При тези думи Джаред изгледа с насмешливо пренебрежение малката статуйка от вулканична лава.

— Разбирам — подхвърли Кейт, като побърза да грабне фигурката от ръката му и да я пусне обратно в чантата си. — И винаги ли е такъв ужасен пек през деня?

— Невинаги. Понякога е още по-горещо.

— Това вече преля чашата. Още щом се върна обратно в Сиатъл, ще извия врата и на двете си приятелки. — Катрин повдигна другия сак и изпъшка през стиснати зъби под тежестта му.

— И защо ще го направите? — Джаред го взе на свой ред от ръката ѝ, премятайки го през другото си рамо почти без никакво усилие.

— Виновни са, защото именно те ме изпратиха на това забравено от Бога място. И да ви кажа, — допълни младата жена с тъжен глас и с нотки на дълбоко разочарование, — преди имах много по-романтична представа за тропическите острови. Представях си ги като отдалечени от покварата на цивилизацията убежища за пътешествениците, изпълнени с красота и екзотика, предлагащи най-невероятни и вълнуващи преживявания!

— Е, и какво? Да не би сега да сте изгубили илюзиите си?

— Как въобще можете да ми задавате подобен въпрос! Първо, отначало въобще не желяех да идвам тук, но след като самолетът излетя, вече няхах друг изход и реших да се взема в ръце и да се държа както подобава. Моите приятелки ми уредиха тази ваканция, защото ми мислят доброто и така аз се постарях да се самоубедея, че наистина ми предстоят няколко приятни седмици в южните тропически морета.

— Да разбирам ли, че вече сте на друго мнение? — подхвърли Джаред, подканвайки я с леко кимване на глава да тръгне пред него

към изхода на алеята.

— Най-малкото започнах да изпитвам силно колебание, след като при спирането на самолета в Хавай се установи, че по някакъв мистериозен начин багажът ми е изчезнал по време на полета, без прекъсване над Тихия океан. Съмненията ми се усилиха, когато се наложи да престоя цели шест часа на летището в Хонолулу в очакване да намерят багажа ми, и се превърнаха в твърда увереност при пристигането ми тук — бях пропуснала единствения полет до Аметистовия остров за този ден. Оказа се обаче, че ме очакват още вълнуващи преживявания — за малко не станах жертва на въоръжен обир в този така наречен тропически рай, а сега научавам и че невероятните удобства на „сврълуксозния“ хотел, където ще платя цяло състояние за безкрайно дългия престой от един месец, не включват дори инсталиран климатик! Последното доказателство, че несъмнено съм жертва на нелепите шеги на някой зъл гений.

— Не ставайте параноичка — струва ми се, че просто все още сте твърде възбудена и ядосана след не особено приятното си запознанство с Умника Арни. — Острият поглед на светлите му очи се смекчи от израза на известно съчувствие. — И нищо чудно — този негов нож изглежда наистина доста опасен. По-добре си дайте малко време да се поуспокоите. Отпуснете се и не мислете за нищо.

— Умника Арни бе просто последната капка, от която чашата на търпението ми окончателно преля. Единствено мисълта, че не бих могла да понеса още един полет през този кошмарен ден ме възпира да не хвана още сега първия самолет за Сиатъл!

— Можете да го хванете едва утре.

— Поредното отвратително нещо на тези острови — отдалечени са на стотици хиляди километри от цивилизацията!

— Май Умника Арни правилно отбеляза, че не млъквате дори за миг!

— И това се случва, но само когато работя, а не съм изминала целия този път, за да върша същото, което правя и у дома. Предполага се, че съм на почивка. Натрупа ми се прекалено много напрежение, нали разбирате!

— И напрежението ви кара да говорите без прекъсване?

— Да, освен всичко останало.

Кейт пое през плетеницата лъкатушещи улички обратно към магазина за водолазни и риболовни принадлежности на Били, където бе оставила другата част от багажа си. Усещаше Джаред Хоторн да я следи неотлъчно подобно на верен носач, но не забелязваше тази роля по някакъв начин да го притеснява. Вървеше с такава лекота, сякаш чантите тежаха не повече от килограм.

Тесните, облени в слънце улички на малкото пристанищно селце бяха почти безлюдни. Както Джаред бе отбелязал, повечето хора благодарумно стояха на сянка в къщите, за да избегнат непоносимите обедни горещини.

Макар и с неудоволствие, Кейт трябваше да признае, че кеят на Рубинения остров представляваше сам по себе си доста живописна гледка, но все пак напълно лишена от романтика. Бе доста занемарено, навсякъде се въргаляха боклуци, а и слънцето тук приличаше с неумолима сила. Десетината разнебитени бараки, в които се продаваха най-различни стоки, а също и редицата барчета на открито представляваха единствените постройки на пристанището. Тук-там в сянката на хилавите палми се излежаваха няколко дръгливи псета с неопределена порода. Всичко наоколо, в това число и кучетата, изглеждаше съвсем западнало и нуждаещо се от пребоядисване. Кейт горещо се надявате, че курортът Кристалния залив предлагаше нещо повече поне като атмосфера.

Вратата на магазина на Били едва се крепеше на пантите си, по старата, окъсана мрежа против комари зееха дупки, а дървените стени бяха напълно прогнили. Младата жена пристъпи в тъмното помещение и въздъхна с облекчение, тъй като вътре бе поне малко по-хладно. Някой се раздвижи зад тезгяха и Кейт видя пред себе си вече познатата фигура на Били. Възрастта му бе трудно определима — някъде между петдесет и седемдесет години, а кожата му приличаше на изсъхнал пергамент. Той се надигна тежко от мястото си и се приближи, стиснал кутия бира в ръка.

— Здравсти, Хоторн! — Широка усмивка на стареца разкри липсата на няколко зъба и наличието на два-три златни. — Виждам, че си успял да откриеш малката госпожичка.

— Да, само че Умника Арни вече ме беше изпреварил. — Джаред пусна пътните чанти върху дървения под и добави: — Както обикновено, изпробваше стария номер с ножа.

Усмивката на Били изчезна.

— Умника Арни ли? Значи пак се е върнал на нашия остров!

— Да. Не е зле да предупредиш Сам.

Кейт местеше поглед от единия мъж към другия. Най-накрая запита:

— Май всички тук добре познават този Арни. Защо не е в затвора, след като очевидно го смятате за обществено зло?

Собственикът на магазина сви рамене.

— От време на време престоява някоя и друга седмица в пандиза, но по-често просто го прогонват ту от един остров, ту от друг и той непрекъснато се мести. Прави нещо като безкрайна обиколка из островите в тази част на Тихия океан. — Били намръщи чело, сякаш внезапно някаква мисъл му бе дошла на ум. — А вие добре ли сте?

— Надявам се, че не ви е наранил?

— О, не.

В този миг обаче Кейт осъзна, че краката ѝ трепереха и че едва успяваше да се държи изправена. Явно шокът от преживяното се проявяваше с малко закъснение. А може би причината бе в непоносимата жегата. Така или иначе, ужасно ѝ се прииска да седне. Ах, веднъж да се прибереше в Сиатъл, Сара и Маргарет щяха да чуят що за приключения я бяха сполетели заради тях!

— Благодаря ви за загрижеността, Били — добави.

— О, няма защо да ми благодарите. Всъщност, Умника Арни рядко се осмелява да извади ножа си, освен ако не е бил наистина предизвикан. А за портфейла си не се притеснявайте. Сам ще ви го върне, преди за пореден път да изрита жалкия негодник от острова ни!

— За щастие, портфейлът ми си е все още у мен. И Слава Богу! Само като си помисля колко трудности щях да имам, опитвайки се от това толкова отдалечено място да уведомя за кражбата всичките компании, към които имам кредитна карта! Били я гледаше изумено.

— Значи не е взел парите ви? Та това си е чист късмет, повярвайте! Разкажете ми какво стана! Да не би Хоторн да се е появил точно в този миг?

— Не — отвърна Кейт.

— Хоторн се появи тъкмо навреме — намеси се Джаред с невъзмутим тон — но само за да стане свидетел на това как госпожа Инскип напада с ритници Умника Арни. Бедният негодник съвсем се

беше паникьосал, та чак му се наложи да се спасява с бягство. Видях го да се отдалечава с всички сили, а госпожа Инскип крещеше след него с пълен глас, което очевидно допълнително го разстройваше.

Били премести изумен поглед към Кейт, след което избухна в дрезгав кикот.

— Добре сте се справили, госпожо! Винаги съм се възхищавал от жени, които успяват сами да се погрижат за себе си. Ето, пийнете една студена бира от мен! — Извади от малкия хладилник още една кутия, след което я подаде на Кейт, потупвайки я приятелски по гърба.

— Благодаря. — Младата жена леко се олюля под доста силното шляпване, с което старецът я награди, но бързо успя да възстанови равновесието си. Докато махаше капачката на добре охладеното питие, забеляза с периферното си зрение, че Джаред отново я наблюдава изпитателно. Сребристите му очи проблясваха с познатия полунасмешлив, полуироничен израз, който започваше да я дразни.

По дяволите, защо ли ми изглежда толкова познат, помисли си Кейт. Трябва да съм го срещала и преди. Убедена съм, че познавам този човек!

— И къде сте се научили да се справяте толкова добре с типове като Арни? — подхвърли небрежно Джаред, поемайки на свой ред предложената му от Били бира.

— Преди година изкарах двуседмичен курс по самоотбрана за жени, специално организиран от моя спортен клуб.

— Цели две седмици тренировка? Наистина съм впечатлен.

Нескритото снизхождение, което се усети в тона на младия мъж, подразни Катрин.

— Оказа се обаче напълно достатъчно, нали?

— Да, наистина — достатъчно, за да смачкате фасона на Умника Арни. Признавам ви го!

— Една жена, която се оправя сама в живота, трябва да умее доста неща!

— Хващам се на бас, че сте абсолютно права!

Кейт изгълта набързо бирата си и въздъхна. В момента не бе в настроение да води дребни препирни с този току-що появил се в живота ѝ, но същевременно странно познат ѝ човек. Коленете ѝ все още трепереха от преживяното напрежение през този ден, но вече бе

започнала да се поуспокоява. Същевременно усети как постепенно умората започваше да я завладява.

— Кога ще можем да тръгнем? В тази жега дори и един обикновен вентилатор ще ми дойде като манна небесна!

— О, нали? Аз също мисля така — подхвърли Били, вдигайки поглед към тавана на помещението, където неговият собствен вентилатор висеше неподвижен в натезалия от горещината въздух. — Надявам се скоро да го оправя — чакам новите части за него да пристигнат тия дни. Поръчах ги преди шест месеца.

— Шест месеца? — Кейт се ужаси. — Чакате толкова дълго само за поправката на един вентилатор?

Били повдигна рамене и философски отбеляза:

— Островното време тече по различен начин.

— Като стана въпрос за време, по-добре вече да тръгваме. Да не забравяме, че отговарям за цял курорт. — Джаред остави недопитата си бира на тезгяха и отново метна през рамо чантите на своята спътничка. При вратата се спря и подхвърли нехайно на Били: — Чудя се дали нямаш желание да се включиш като партньор по превозването на моята гостенка и да поемеш разноските за бензина?

— Недей да храниш никакви илюзии, мой човек. Нямам намерение да се разорявам заради теб, както стана предишния път!

Джаред поклати глава.

— Разочароваш ме, Били. Какво е станало със спортменския ти дух? Е, добре, нека бъде твоето. Запиши всичко на сметката на Кристалния залив. Били се ухили широко и доволно се почеса по корема.

— Тъкмо това смятах да направя. А, между другото, искаш ли да ти помогна с пренасянето на багажа на госпожа Инскип?

— Не е нужно. И сам мога да се справя с две чанти.

Старчето се прокашля.

— Само че освен тях има и още.

— Естествено, че има и още! — намеси се Кейт. — Как си представяте, че мога да побера само в два малки сака всичките неща, необходими ми за цял месец престой!

— И къде е останалият багаж? — въздъхна примирено Джаред.

— Ето го тука, прибран на сигурно място. — Били повдигна иззад тезгяха още две чанти, след което се наведе, за да вземе третата.

Джаред изумено наблюдаваше как купът върху дървения плот постепенно нарастваше.

— Май не вярвате, че е възможно да се пътува с малко багаж, а, госпожо Инскип?

— За това можете да обвинявате единствено моите така наречени най-добри приятелки, които ме заточиха толкова далеч от цивилизацията, тъй като те ми опаковаха нещата — отбеляза невъзмутимо Кейт. — Не бяха съвсем сигурни точно от какво ще имам нужда и предполагам, че са напъхали всичко, за което са могли да се сетят.

— Нищо чудно, че от самолетната компания са изгубили багажа ви — измърмори Джаред, вдигайки една от новоизникналите пътни чанти. — На хората от летището вероятно им е писнало да товарят този огромен куп сакове и сакчета, та в един момент просто са решили да ги забутат някъде. Хайде, Били, ела да пренесем всичко на лодката.

— Нямах проблеми, Джаред.

— Почакайте малко! — намеси се жената. — Не трябва ли преди това някой от вас да се обади на този Сам или както там се казваше, за да арестува Умника Арни?

— Има време и за това — отвърна Били и праметна една от чантите през рамо. — Нашето крадливо приятелче няма къде да избяга.

— Ами ако избяга? — запита разтревожено Кейт, като последва двамата мъже навън. Поеха към пристана, където бе привързана малка, но изключително елегантна моторница с кабина. Отразената от повърхността на океана слънчева светлина заслепи очите ѝ и младата жена побърза да бръкне в натъпканата с всевъзможни неща дамска чанта, за да извади тъмните си очила с доста големи стъкла.

— Би било много добре, ако негодникът рече да прояви малко разум и се махне оттук. Ще се отървем от него без много главоболия — отговори ѝ Били през рамо. — А и на Сам ще спести излишни усилия.

— Но ако избяга от Рубинения остров, ще изникне на някое друго място! Нали казахте, че обикаля из района?

Били се изкиска.

— Няма защо да се боите, че Умника Арни може да се появи на Аметистовия остров. Преди няколко години се опита да закача

туристите, отседнали в Кристалния залив, но Хоторн успя да му обясни, че няма да е много здравословно за него да пробва занаята си там.

— Обяснил му, така ли? — попита шокирана Катрин. — Май съблюдаването на реда и законите се проявява под доста необичайна форма сред хората тук. Истинско нехайство!

— Така е, но върши работа и то успешно. — Джаред метна чантите в моторницата и се наведе да развърже въжетата. — Хайде, скачайте вътре, госпожо Инскип. Готови сме за тръгване.

— Не е необходимо да бързаме толкова. Преди това искам да ми обясните защо Арни предпочита да избягва Аметистовия остров?

Отговорът дойде от Били:

— Ами да кажем, че Умника просто изпитва голям респект към Хоторн. Нали разбирате, той е притежател на по-голямата част от Аметиста и като реши нещо, то обикновено се приема от останалите. Нали така, Джаред?

— В повечето случаи, да — съгласи се другият мъж. — Така нещата се опростяват. — Счочи леко в лодката и протегна ръка да помогне на спътничката си. Извърши всичко това подчертано церемониално, след което я издърпа доста грубо към едната седалка и добави с дяволита усмивка: — Седнете тук, госпожо Инскип. Никак няма да ми е приятно, ако по пътя към Аметистовия остров се прекатурите през борда. Нещо ми подсказва, че после до края на живота си ще слушам само за това. Е, до скоро, Били. Ще се видим в края на седмицата. Благодаря ти, че се погрижи за моята гостенка.

Старчето се ухили доволно.

— Нямах проблеми, мой човек. Приятно прекарване, госпожо.

Кейт се канеше да обясни, че до този момент прекарването ѝ въобще не можеше да се характеризира като особено приятно, но млъкна, стресната от оглушителния шум на мотора, който Джаред току-що бе запалил. Отказвайки се от намерението да казва каквото ѝ да било, тя се отпусна на седалката и впери безцелен поглед във водата. Започнаха да се отдалечават и скоро Рубинения остров остана далече зад тях. Не си спомняше някога, преди да се е чувствала толкова безкрайно, кошмарно изморена.

Когато ѝ омръзна да наблюдава как пристанището, което бяха напуснали, остава все по-назад и по-назад, младата жена неусетно

отмести поглед към високата фигура на Джаред Хоторн, съсредоточен върху управлението на елегантно порещата вълните моторница. Преминаваха през истинска огърлица от коралови рифове, обграждащи Рубинения остров подобно на верни стражи, защитаващи го от буйствата на океана. Когато най-накрая се измъкнаха от лабиринта коварни скали, Кейт внезапно си даде сметка за огромната безбрежност на океана, чиито тюркоазносини води ги заобикаляха отвсякъде. Досега не бе плавала кой знае колко пъти по море, още по-малко с моторници като тази.

— Предполагам, че доста добре умеете да карате лодка — провикна се Кейт.

— Скоро ще разберете — отвърна дяволито Джаред, но, забелязвайки внезапно изписалото се на лицето ѝ безпокойство, побърза да добави: — Не се тревожете обикновено извършвам това пътуване три-четири пъти месечно, а и Аметист е съвсем наблизо.

— А-ха.

Кейт наблюдаваше отстрани слабата, висока фигура на своя спътник, докато той говореше, отново обзета от странното и необяснимо чувство, че е срещала този човек и преди. Разсеяно се опита да си припомни на кого и приличаше. В тъмната му, почти черна коса, тук-там се забелязваха няколко сиви косъма — Кейт прецени, че я носеше твърде дълга, което вече не беше модерно. Вероятно бе около четиридесетгодишен. Колкото и да се мъчеше обаче, тя не можа да се сети откъде лицето на този мъж ѝ бе толкова познато. Най-накрая любопитството ѝ взе връх и тя се обади, опитвайки се да надвика грохота на мотора:

— Знам, че вероятно въпросът ми ще прозвучи глупаво, но дали не се познаваме отнякъде?

Джаред я погледна изненадано.

— О, не. Определено не. Можете да ми вярвате — щях да се сетя, ако бях ви виждал и преди.

— Разбира се. Знаех си, че въпросът ми е доста неуместен. Просто вече съм толкова изморена, че не мога да разсъждавам логично. — Прокара пръсти през късо подстриганата си коса. Вятърът, предизвикан от движещата се моторница, ѝ действаше освежаващо. — Колко ни остава, докато стигнем до Аметистовия остров?

— Около час.

— Мисля малко да поспя през това време, ако нямате нищо против.

— Разбира се, правете това, което ви е приятно.

— Обикновено така и правя — отбеляза Кейт, и удобно се разположи под сянката на опънатото пред кабината брезентово платнище.

— Какво съвпадение — също като мен, госпожо Инскип — тихо подхвърли Джаред, докато я гледаше как се отпуска и постепенно се унася в дрямка. — Нещо обаче ми подсказва, че подобна близост в привичките ще се окаже проблем.

В този миг, докато лежеше с притворени очи и като никога мълчалива и спокойна, неговата гостенка му изглеждаше съвсем различна. За пръв път имаше възможност да я разгледа внимателно и сега тя му се стори много по-уязвима, по-нежна и по-женствена. Би казал дори, по-привлекателна.

Всъщност, бе адски привлекателна, ако човек си падаше точно по този тип жени.

Вероятно бе само няколко години по-млада от него — най-много тридесет и три, тридесет и четири годишна. Широкият колан на изпомачканата ѝ рокля стил сафари подчертаваше тънкия кръст и загатваше съблазнително закръглени ханш и бедра. Големите джобове отпред на гърдите — с широки капаци и големи, кръгли копчета, успешно прикриваха формите на нейния бюст, но това, помисли си Джаред, бе дори по-добре. В края на краищата, за един мъж е по-интересно, ако някои неща останат тайна в началото, така че да пожелае сам да ги открие с течение на времето.

Гъстата, светлокестенява, със златисти отблясъци коса бе подстригана по последна мода съвсем късо, като придаваше по момчешки дързък вид на младата жена и изключително много отиваше на големите зелени очи с гъсти мигли и леко чипия нос. Катрин Инскип имаше изразителни черти, издаващи сила на духа, без съмнение характерно за жена, свикнала сама да взема решения и да ги отстоява на всяка цена. Това бе лице на жена, която не разчиташе на мъжете, за да постигне успех и щастие в живота. Същевременно, плътните ѝ, красиво оформени устни издаваха особен тип чувственост, която, Джаред трябваше да признае, наистина действаше притегателно.

Какво, по дяволите, ми става, сепна се младият мъж, осъзнавайки що за мисли се въртяха из главата му. Кейт Инскип определено не бе негов тип. Никога не би могла да му хареса, дори и след милион години. Допадаха му момичета, които говореха тихо и приветливо, бяха нежни, деликатни, с весел, но скромнен характер и по възможност със сини очи — онзи традиционен тип жени, които обичаха да глежат мъжа, да се грижат за него, да му готвят и въобще да угаждат на капризите му. Жени, отдадени на дома и семейството — с една дума, напомнящи му на неговата прекрасна, любима Габриела. Определено обаче не бяха по вкуса му подобни твърде самостоятелни, заядливи, войнствени и самонадеяни мадами, които нито имаха нужда, нито желаеха да разчитат на подкрепата на мъжете. Никак не си падаше по съвременния тип еманципирани жени. Бе уверен, че всеки мъж, осмелил се да се доближи до Кейт Инскип, трябваше да бъде подготвен за всевъзможни конфликти, безцелна размяна на остроумия и разпри. Не бе жена, която лесно би се подчинила на който и да било. По дяволите! На него му се струваше цял подвиг само да я накара да затвори за кратко проклетата си уста! Какъв ли риск трябваше да поеме, ако решеше да я целуне! И все пак, замисли се той, подобни красиви, чувствени устни май си заслужаваха усилието!

Въздействието, което тази мисъл оказа върху тялото му, накара Джаред да си припомни от колко време вече не бе имал връзка с жена. Явно от прекалено дълго — доказателство за това бе и фактът, че въобще поглежда за втори път към Катрин — така различна от момичетата, които харесваше. За едно нещо поне неговата гостенка бе права: животът на толкова отдалечен от цивилизацията остров определено представляваше проблем, тъй като значително ограничаваше познанствата с представителки на нежния пол. Разбира се, в неговия хотел от време навреме отсядаха богати и привлекателни жени от средите на хайлайфа, но Джаред отдавна бе установил, че ролята на временен любовник за забавление на някоя разглезена богаташка ни най-малко не бе по вкуса му. Вероятно нежеланието му за подобни авантюри произлизаше основно от факта, че някога, бе имал щастлив брак и все още ценеше топлината и спокойствието на семейното огнище. Без съмнение, съвместният им живот с Габриела бе оказал влияние върху него. Така или иначе, никога не си бе падал по случайните, краткотрайни връзки — всъщност, никога не бе имал

желание за такива. Отвращаваше го самата мисъл да се събуди на следващата сутрин в леглото с усещането, че просто е изиграл ролята на още един сувенир от тропика в колекцията на някоя самонадеяна туристка.

Огледа по-внимателно добре оформената и стегната фигура на Кейт, излегнала се спокойно в сянката на платницето. Не приличаше на жена, колекционираща сексуални преживявания, нито пък на онези досадни и разглезени дами от така нареченото „висше общество“, които се интересуваха единствено от последните модни тенденции и не знаеха какво да правят с парите си. Всъщност, Кейт изглеждаше точно такава, каквато се бе описала сама — преуморена от работа, явно подложена напоследък на доста голям стрес, изнервена и нуждаеща се от пълноценна почивка. Тази мисъл обаче не беше кой знае колко по-успокоителна за Джаред.

Тогава в съзнанието му отново изникна споменът за шокираното изражение върху лицето на Умника Арии, когато негодникът внезапно бе разбрал, че избраната от него жертва в никакъв случай не бе някоя изплашена туристка. Джаред се ухили. Разказът за смелото поведение на госпожа Инскип, нападната посред бял ден в тясната алея от въоръжен с нож бандит, щеше да се разпространи с мълниеносна бързина из Аметистовия остров — от него ставаше много добра история, а това несъмнено бе от полза за бизнеса. Освен това случката бе изключително забавна, а когато човек живее толкова отдалечено от цивилизацията, той се научава да търси забавление и в неща, които на другите хора не биха се сторили никак смешни.

ВТОРА ГЛАВА

Кейт се събуди сред уханье на цветя, обградена от непрогледна тъмнина. В продължение на няколко секунди лежа объркана, опитвайки се да проумее какво не беше наред. Усещаше, че това не е нейното легло, а и мекият, свеж ветрец, който леко подухваше из стаята, определено не приличаше на натежалия от горещината въздух в задушния сиатълски апартамент.

В следващия миг осъзна къде се намира и с дълбока въздишка се претърколи на другата страна. Предстоеше ѝ да прекара цели четири безкрайни седмици, заточена в този тропически рай, и вече започваше да си задава въпроса дали ще успее да оцелее за това време.

Бавно и предпазливо се надигна, готова веднага да се отпусне обратно на възглавницата, ако се окажеше, че последствията от дългото пътуване със самолет и смяната на климата все още не бяха преминали. Все пак успя доста лесно да се изправи на крака и със задоволство установи, че сега се чувства много по-добре, отколкото преди няколко часа, когато бе припаднала още със стъпването си на Аметиста.

Първите ѝ впечатления от мястото бяха съвсем смътни — едва си спомняше и малкото, което бе видяла от курорта и самия остров, докато с последни сили изкачваше пътеката, водеща от пристанището към хотела. В съзнанието и преобладаваше картината на блесналите под слънцето бели сгради с ултрамодерна конструкция, елегантно разположени около малко заливче с чисти и прозрачни води. Кейт следваше в унес двамата тъмнооки и тъмнокоси млади мъже с бронзов загар, които носеха нейния багаж, като едва изчака да го оставят в стаята ѝ и да излязат, за да се строполи омаломощена на леглото.

Почуди се с нарастващо раздразнение защо слънцето не грее, докато прекосяваше с олюляваща се стъпка стаята — струваше ѝ се, че всичко се бе объркало. Погледна часовника и видя, че е едва десет часа вечерта — бе спала само няколко часа, а не, както предполагаше, цяла нощ. Всъщност май най-доброто нещо, което трябваше да направи, е

да се върне обратно в леглото. Само че съществуваше проблем — вече съвсем се беше разсънила и усещаше нетърпим глад.

Обърна се и се закова на място, очарована от гледката на обляното в лунна светлина море, което се виждаше през вратата с мрежа против комари в другия край на стаята. В плен на изумителната красота, разкриваща се пред очите ѝ, Кейт прекоси голия, приятно прохладен под и застана безмълвна, неспособна да отмести поглед от сребристата повърхност на океана. Отвън се чуваше лекото шумолене на палмовите листа, поклащани нежно от морския бриз. Уханието на нощта изпълни цялото ѝ същество и в съзнанието и затанцуваха странни видения.

Трябваше само малко да напрегне въображението си, за да си представи красива платноходка с високи мачти и сребристобели платна, закотвена в кристалния залив, и да чуе виковете на екипажа от закалени в множество битки мъже, заети е разтоварването на новопридобитата плячка. Ясно виждаше фигурата на капитана — висок и широкоплещест, със стройно, мускулесто тяло и сурово лице, чиито черти говореха за непоколебима воля и сила на характера. Имаше ясно изразени скули, сиви очи и гъста, почти черна коса, като евентуално тук-там можеше да се забележи някой и друг сив косъм, придаващ на вида му още по-голяма мъжественост. Откакто самата тя бе прехвърлила тридесетте, Кейт бе установила, че героите в нейните книги все по-често имаха леко прошарени коси.

Стомахът ѝ се разбунтува отново и това ѝ подсказа, че за последните дванадесет часа не бе яла почти нищо. Макар и с нежелание, младата жена се принуди да обърне гръб на приказната гледка и потърси ключа за осветлението.

Кейт трябваше да признае, че апартаментът всъщност бе доста приятен, просторен и комфортно обзаведен с мебели, изработени от палмово дърво и тръстика, каквито бе виждала в магазините с вносни екзотични стоки в Сиатъл, но никога досега не ѝ се бяха стрували кой знае колко удобни и привлекателни. По дивана и фотьойлите имаше малки възглавнички на цветя, а над главата ѝ ужасилият я в началото вентилатор се въртеше с бавна, равномерна скорост, достатъчна обаче, за да завихри в лек танц мекия морски бриз, който нахлуваше в стаята. Разполагаше дори и със собствена веранда.

Е, май наистина не беше толкова зле. В края на краищата, помисли си Кейт, може и да успее да преживее някак следващите четири седмици, при условие, че не се побъркам от скука. Ще се развличам, като измислям герои за следващата си книга — обстановката тук би трябвало да ме вдъхнови.

Ободрена от тези мисли, тя започна да рови из багажа си, като най-накрая извади чифт жълто-кафяви панталони и блуза с къси ръкави и с мотиви от живота в джунглата. Оставаше ѝ само да се надява, че ресторантът в курорта Кристалния залив работеше по това време на нощта, тъй като вече ѝ примамляваше от глад.

Отвори вратата и се озова на тясна, покрита с килим от опадали листа пътечка, осветена от една-единствена горяща факла и извиваща през градината покрай стайте на другите гости. Кейт тръгна по чакълестата алея, която я отведе до малка лагуна, където правеше остър завой, продължавайки успоредно на брега, и завършваше пред широкото хотелско фоайе на открито. Кейт разбра, че именно това е мястото по групата облечени в пъстри ризи на цветя и шарени хавайски полички туристи, които разговаряха оживено и се смееха. Наоколо бе ярко осветено и се чуваше музика.

Тъкмо се канеше да прекоси мостчето над лагуната, когато в нея се сблъска внезапно изскочилата от папратите дребна фигурка с дълга черна коса, облечена в джинси и фланелка.

— Опа! Извинете! — Момченцето, което изглеждаше около деветгодишно, побърза да отстъпи назад и вдигна поглед към Кейт. — Не беше нарочно — просто гонех моя приятел Карл. Вие добре ли сте, госпожо?

— Всичко е наред — увери го тя, като забеляза, че детето ѝ напомняше на някого. Този път обаче не ѝ се наложи да се тормози, за отговора. Усмихна се и добави: — Обзалагам се, че знам кой си.

— О! — Хлапето бе заинтригувано начаса. — И за колко?

— Моля? — не разбра Кейт.

— За колко се обзалагате? — търпеливо обясни хлапакът.

— За Бога! Изразът е такъв, нали знаеш.

— Значи не искате да се обзаложите? — изглеждаше разочарован.

— Е, бих рискувала четвърт долар. Така или иначе, със сигурност знам кой си.

— Четвърт долар? Но това е нищо!

— Петдесет цента, тогава? — Ситуацията започваше да ѝ изглежда все по-забавна.

— Става. Обзаложихме се! — Момченцето се ухили. — Кажете сега кой съм.

— Случайно да си роднина на Джаред Хоторн?

Широката усмивка, разкриваща ред ослепително бели зъби, бе копие на тази, която се появяваше от време на време върху лицето на споменатия мъж.

— Той ми е баща! — гордо отвърна хлапакът, като веднага извади от джоба си две монети по четвърт долар и ги подаде на Кейт. — Казвам се Дейвид. Как познахте кой съм?

— Не беше толкова трудно. — Комбинацията от гъстата, тъмнокестенява коса и сребристосивите очи на момчето не можеше да бъде обърквана лесно, помисли си младата жена с ирония и пусна монетите в чантата си. — А моето име е Кейт Инскип.

— Йее! — Очите на Дейвид Хоторн блеснаха възбудено. — Значи вие сте тази, която днес е изритала ножа от ръката на Умника Арни и го е накарала да побегне? Татко ми разказа всичко. Според него сте приличали на командос в рокля! Ех, как ми се иска и аз да съм бил там, за да ви видя как го правите!

Кейт сбърчи нос.

— Значи като командос в рокля, така ли? Баща ти май обича да представя нещата доста живописно.

— Преди няколко години той изрита Арни от нашия остров. Умника вече никога не стъпи повторно тук!

— Това не ме изненадва. Вероятно просто е разбрал, че не може да разчита на стая с климатик.

— А?

— Нищо, нищо. — Кейт отново се усмихна и промени темата: — Знаеш ли къде мога да хапна нещо?

— Главният ресторант го затвориша преди четвърт час, но в бара предлагат през цялата нощ сандвичи и други такива неща за ядене. Всъщност, има всичко, което можеш да си пожелаеш.

— Благодаря ти за информацията. Ще ида там. А ти винаги ли си буден и търчиш насам-натам по това време на нощта?

— О, да. С изключение само когато на следващия ден трябва да ходя на училище. Утре обаче нямам часове.

— Разбирам.

— Татко казва, че след като така или иначе живея в курортно селище, по-добре наистина да я карам като на курорт. А знаете, че на такива места хората обикновено не си лягат много рано.

— Ясно.

Дейвид помълча няколко мига, прехапал замислено долната си устна, явно колебаейки се дали да каже нещо. Накрая взе решение й вдигна поглед към Кейт.

— Бихте ли ми направили една услуга, госпожо Инскип? Много бих искал да се науча на тази хватка, която сте приложили срещу Умника Арни. Татко каза, че първо сте изритали ножа от ръката му, след което сте го повалили на земята и почти сте го размазали в чакъла с високите си токчета.

Кейт изгледа внимателно момчето.

— Баща ти наистина ли се изрази така? Че съм го размазала в чакъла?

— Точно такива бяха думите му — увери я Дейвид. — А също и че преди това сте го ритнали в... — замлъкна рязко и се изкашля смутено. — Нали знаете... Изобщо, много ми се ще да се науча да се бия като вас.

На този хлапак просто нищо не може да се откаже, помисли си Кейт. Жалко само, че баща му е такова дрънкало.

— Добре. През някой от следващите дни ще те науча на хватките.

Лицето на Дейвид светна от щастие.

— Страхотно! Може и аз да ви науча на нещо в замяна.

— На какво, например?

— Ами, да се гмуркате при рифовете. Пробвали ли сте някога, преди да плувате с шнорхел?

— Не, никога.

— Много добре! Значи ще сключим сделка — вие ще ми покажете как да се справям с негодници като Арни, а пък аз ще ви науча да се гмуркате с маска и шнорхел.

— Съгласна съм.

Детето кимна доволно и поведе своята нова приятелка през моста към просторното външно фоайе.

— Барът е ей там.

— Благодаря ти, Дейвид. Радвам се, че се запознахме.

— Съвсем скоро ще се видим отново.

Като каза това, момченцето се затича към рецепцията, поздрави един от служителите и бързо се шмугна през някаква врата. Явно се чувстваше съвсем като у дома си.

Странен начин за отглеждане и възпитаване на дете, помисли си Катрин Инскип, докато прекосяваше фоайето. Самата тя обаче не беше кой знае какъв експерт по въпроса. Припомни си с тъга своите някогашни планове да има деца — бе принудена да се откаже от тях в мига, когато бившият ѝ съпруг бе подал молба за развод. А толкова щастлива би била да си има едно такова момченце като Дейвид Хоторн — интелигентно и енергично, готово на всякакви приключения и изпълнено с очаквания за бъдещето! Човек обаче не може да има всичко в този живот, каза си строго. Съдбата ѝ бе отредила нещо друго, различно от това, за което си беше мечтала в началото и тя постепенно се бе научила да живее именно по този начин. Свикнала да контролира своите емоции, Кейт бързо се отърси от тъгата, която неусетно я бе завладяла и умът ѝ се отнесе в друга посока.

Щом като Джаред Хоторн имаше син, значи вероятно имаше и съпруга. Необяснимо защо, изпита неприятно усещане при тази мисъл. Каза си обаче, че това не е въпрос, който би трябвало да я засяга.

Погледът ѝ се насочи към облицованите с дървена ламперия стени на фоайето — забеляза окачени на тях няколко прекрасни, ефирни морски пейзажа е водни бои. Не бе необходимо да си професионалист, за да разбереш, че картините бяха майсторски нарисувани — още едно доказателство, че истинското изкуство е навсякъде. Спря се пред някои от акварелите, за да ги разгледа, чудейки се дали техният автор живее на Аметистовия остров.

След като се наслади на нежния, мек рисунък на картините, които сякаш излъчваха някаква вълшебна светлина, Кейт се отправи към бара, на една открита веранда, надвиснала над водата. Под тръстикения покрив бе доста сумрачно, но при все това уютно. Удобните плетени столове с високи облегалки във формата на ветрило, разположени около няколко кръгли масички, предоставяха чудесна

възможност за уединение на влюбените двойки. Запалените почти на всички маси свещи показваха, че посетителите никак не бяха малко. Кейт побърза да се настани в един от малкото свободни столове и заразглежда нетърпеливо менюто. Скоро към нея се приближи усмихната келнерка, облечена в саронг.

— Бих искала чаша ром със сок от ананас, а също и от тази млечна супа с миди, риба, месо и зеленчуци — Кейт бе решила да прояви авантюристичен дух по отношение на вечерята си. Щеше ли обаче да успее да се нахрани само с това? Умираще от глад. — Освен това, порция пържени банани и може би някаква салата.

— Май сте пропуснали вечерята — каза усмихнатата келнерката, докато записваше поръчката.

— Да, за съжаление.

— Няма страшно. Ще ви донеса всичко само след миг. — Поколеба се, след което добави: — Да не би случайно да сте онази жена, която Джаред докара днес следобед от Рубинения остров? Дето знае карате или нещо подобно?

— Не съм. Вероятно ме бъркате с друг човек.

— О... Извинете! Бях готова обаче да се закълна, че... Няма значение. Ще ви донеса поръчката след няколко минути.

Кейт се отпусна удобно в широкия стол и инстинктивно се заслуша в разговорите на посетителите от съседните маси. Трудно е да не обръщаш внимание на това, което се говори наоколо, когато седиш сам в някой ресторант или бар. А освен това писателката в нея обичаше да слуша чужди истории и Кейт не можеше да не се възползва от предоставилата ѝ се възможност.

Съвсем скоро до нея достигна познат глас. Идваше откъм бара. Нямахме как да сбърка плътния, леко саркастичен, но определено приятен глас на Джаред Хоторн. Разказваше някаква история, която без съмнение го забавляваше много.

— Тогава тя обръща с дъното нагоре проклетата си чанта и невъзмутимо изсипва цялото ѝ съдържание на земята. Само да беше видял изражението на Арни! И така, сега става още по-интересно. Казва на Умника да не се притеснява и да вземе портфейла ѝ, и глупакът наистина се хваща на въдицата. Започва да рови из нещата и в този миг — ще повярваш ли! — тя го ритва силно, но ръката и ножът му изхвърчава!

— Не може да бъде! — Вторият мъж говореше с изтънчен английски акцент. — Искаш да кажеш, че го е нападнала с ритници?

— Кълна ти се, точно така беше! Ритна го два пъти — втория път право в мъжката му гордост! Умника Арни бе като ударен с мокър парцал по главата — не можеше да проумее какво, по дяволите, става! В този миг ми се искаше да имам фотоапарат със себе си! Всъщност, снимки наистина бяха направени, само че не от мен, а от нашата героиня! Представи си: най-хладнокръвно насочи обектива към негодника и започна да щрака!

— За Бога! Ако винаги снима подобни неща като спомен от пътуванията си, сигурно разполага с доста интересна колекция!

— Трябва да ти кажа, че и аз си помислих същото! В този миг келнерката донесе питието ѝ.

— Благодаря ви — каза Кейт, като се изправи решително и пое коктейла с ананасов сок от момичето. — Ей сега се връщам.

С чаша в ръка, тя прекоси няколкото метра до бара, където Джаред Хоторн седеше, спокойно отпуснат на един висок стол. Беше с гръб към нея, неподозиращ нищо, поставил лакти на плота и стъпил небрежно върху месинговата подпора за крака. Беше се разпалил да разказва историята за нападението на бармана — едър, вече започнал да оплешивява мъж, с широка квадратна челюст и с излъчване и стойка на военен. Към това впечатление се прибавяше и фактът, че бе облечен в безупречно изгладена риза в защитен цвят, цялата в еполети, копчета, джобове. Той слушаше с интерес Джаред, като усърдно лъскаше една току-що измита чаша.

— Адски ми се ще да съм бил там, за да видя как тази жена се разправя с негодника — отбеляза барманът. — А тя какво представлява? Вероятно е доста впечатляваща мадама.

— Интересна е, но определено не е мой тип. Истински огън и жупел — винаги гледа да те постави на мястото и има толкова пиперлив език, че може да разпердушини всеки мъж, дори и от разстояние. Трябваше да я чуеш как направи Арни на бъз и коприва, без дори да се замисли. Дори му каза, че ѝ напомнял на бившия ѝ съпруг. Господ да му е на помощ!

— На кого, на Арни ли?

— Не, на бившия ѝ съпруг. Както и да е, историята не приключи с това, защото след като го накара да побегне, тя се запали да ходи до

полицията и да подава оплакване!

— Е, Сам така или иначе ще се погрижи за Умника.

— Същото й казах и аз, но не мисля, че се впечатли особено от начина, по който ние тук прилагаме закона. Всъщност е една доста войнствена и самонадеяна мадама, можеш да ми вярваш — определено не е от жените, които с радост биха ти приготвили нещо вкусно за вечеря. И са винаги готови да ти подадат чехлите или да ти натъпчат с тютюн лулата.

— Наел си трима професионални готвачи, не пушиш лула и никога не съм те виждал да обуваш чехли! Така че не виждам в какво се състои проблемът.

— Почакай да се запознаеш с нея и тогава ще разбереш какво имам предвид. Можеш да се опариш, ако не внимаваш. Питай за това Умника Арни! — Джаред отпи от чашата пред себе си и замислено добави: — Обаче хич не е грозна, даже напротив. Днес следобед, докато идвахме насам с моторницата, ми хрумна, че човек би могъл да храни илюзии за някоя доста приятна авантюра с нея, стига да намери начин да я накара да затвори устата си поне за тридесетина секунди.

В същия миг барманът си даде сметка за присъствието на неусетно приближилата се Катрин. Вдигна поглед към нея и сбърчи гъстите си вежди.

— Има късо подстригана, светлокестенява коса, нали? Висока около един и шестдесет, с хубави очи?

— Откъде знаеш? — Джаред постави изненадан чашата си върху плота, но в същия миг реалността го осени. — О, по дяволите! — изпъшка и се обърна на стола си с лице към Кейт, като се насили да се усмихне възможно най-приятливо. — Добър вечер, госпожо Инскип. Вече по-добре ли се чувствате?

— Допреди малко, да — отвърна тихо младата жена, бавно размесвайки питието си с декоративното чадърче — бъркалка. — В последствие обаче осъзнах, че очевидно съм се превърнала в основна тема на разговор за всички тук! Изглежда, на хората, живеещи на тропическите острови не им достигат другите развлечения, та са принудени да се забавляват като разпространяват клюки за нищо неподозиращите, но плащащи немалки суми туристи!

На светлината на запалените по масите свещи, лицето на Джаред с остри, изсечени черти и се стори още по-изопнато и напрегнато

въпреки усилието му да задържи приветливата усмивка и да прикрие неудобството си. Кейт бе готова да се обзаложи, че в този миг нейният домакин се бе изчервил като домати. Нямаше да е зле осветлението да бе малко по-силно, за да може да го види.

— Тъкмо разказвах на полковника колко геройски се справихте с Умника Арни днес следобед — осмели се да обясни Джаред.

— Изключително впечатлен съм, госпожо Инскип — притече му се на помощ барманът с тон, в който се долавяше нескрито възхищение. — Наистина сте се държали по удивителен начин!

— Впечатлен, така ли? Въпреки факта, че съм просто една самонадеяна, войнствена мадама, която с приказките си е способна да разпердушини всеки мъж дори от няколко метра разстояние? — Катрин се усмихна мило и невъзмутимо отпи от чашата си. — И не се притеснявате, че едва ли може да се разчита на мен да донеса на мъжа си лулата и чехлите?

— За разлика от нашия приятел Джаред, аз лично винаги съм се възхищавал на жени със собствена позиция и достойнство — галантно отвърна полковникът. — Никога не съм харесвал безхарактерните представителки на така наречения „нежен“ пол.

— Значи в това отношение си приличаме. Аз също се отвращавам от безхарактерни хора — независимо дали жени, или мъже. — При тези думи Кейт изгледа Джаред пренебрежително. — А най-безполезни са тези „мъжаги“, които се втурват да помагат на някоя изпаднала в беда жена, едва когато вече е напълно безсмислено! Не смятате ли?

— За Бога! — измърмори Хоторн. — Готова сте да ме разпънете на кръст! Сигурно ви се иска да ме видите съвсем изтормозен и молец за пощада, а?

— Не му обръщайте внимание — просто държи да изтъкне, че той е шефът тук. Поне се надявам, че ще приемете ръководството на хотела да ви почерпи още едно питие. Мисля, че след преживяното днес имате право поне на две.

— Много любезно от ваша страна — важно кимна Кейт в отговор. — Помолете, ако обичате, да го сервират на моята маса. А също, — направи пауза тя, — благодарете от мое име на ръководството на хотела. Не бих искала някой да остане с погрешното впечатление, че съм невъзпитана и не умея да ценя проявите на внимание.

— Ще предам надлежно съобщението ви. Имате думата ми — изкиска се полковникът.

Кейт извади чадърчето — бъркалка от чашата си и все така усмихната го пхна в горния джоб на ризата на Джаред. Той, не помръдна.

— Много ви отива — отбеляза, като отстъпи една-две крачки назад, за да го огледа по-добре. — Боя се, че уменията не ми достигат, за да ви приготвя вечеря, нито мога да ви донеса така бленуваните лула и чехли, но поне не можете да ме обвините, че не съм проявила нежност и внимание към вас като „истинска“ жена. Сега, ако ме извините, ще трябва да напусна вашата толкова приятна компания, за да довърша вечерята си. — Обърна се и се отдалечи с пълно пренебрежение към присъствието на Хоторн, който остана да седи с мрачно изражение на бара.

— На мен ми се струва изключително симпатична — подхвърли полковникът с достатъчно висок глас, за да може забележката му да достигне и до Катрин. — Все пак, аз лично винаги съм предпочитал енергичните и жизнени жени с твърд характер. Те поне никога не са отегчителни.

Кейт не успя да чуе какво измърмори Джаред в отговор. Бе доволна, че даде воля на гнева си. Вероятно нейният домакин щеше добре да размисли следващия път, преди да реши да забавлява събеседниците си с пикантни истории и клюки от ежедневието на нищо неподозиращите туристи.

В следващия миг вниманието ѝ бе изцяло завладяно от димящата купа със супа, която я очакваше вече сервирана на масата. Настани се удобно на стола, отпи последна глътка от коктейла с ром и ананасов сок и се нахвърли върху храната. Успяла да преглътне едва две-три лъжици, тя осъзна, че край нея стои някой. Не беше необходимо да прояви интуиция, за да се досети чие присъствие ѝ пречеше да вечеря на спокойствие.

— Донесох ви второто питие — каза Джаред, като се приближи до масата и постави чашата пред нея. — Ще наредя да запишат и останалата поръчка на сметката на заведението.

Без да иска позволение, той се разположи удобно в другия стол — все още не бе извадил малкото чадърче от джобчето си. Присвитите му срещу светлината на свещта очи срещнаха нейните.

— Предполагам, че очаквате извинение.

Младата жена го изгледа внимателно — екзотичната обстановка, която ги заобикаляше, бе в пълно съзвучие с външния вид на нейния домакин. Широката тръстикова облегалка с формата на ветрило бе подходящ фон за неговите тъмни коси, свободно разпуснати върху раменете и мъжественото лице с остро изсечени черти. Наблюдаваше я напрегнато, което започваше да я изнервя. За един кратък миг ѝ заприлича на самотен и горд владетел на някой пуст остров, изолирал се по своя собствена воля от останалото човечество, съблюдаващ единствено своите собствени закони — законите на корсарския живот. Кейт се намръщи и побърза да премахне този натрапчив образ от съзнанието си.

— Извинение ли? — младата жена помисли за миг. — Струва ми се, че не е необходимо. Извиненията имат смисъл, само когато са искрени, а в този случай и двамата знаем, че причината за това е вашият страх да не изгубите една от най-доходните си туристки тук. Боите се, че вероятно съм ужасно обидена и мога още тази вечер да си стегна багажа и да напусна курорта. Трябва да ви уверя обаче, че извинение не е необходимо — безплатната вечеря и питието са достатъчни. Нямам намерение да играя театър и да вдигам скандали, само защото ме мислите за войнствена, самонадеяна мадама. Имам двама братя и бивш съпруг — повярвайте, наричали са ме и с много по-обидни епитети.

— Това ме успокоява, наистина.

— И ви съветвам да не се измъчвате повече с мисълта, че не съм ваш тип. Уверявам ви, че и моята констатация е същата.

По лицето на Джаред бе изписано разочарование и той възкликна тихо:

— Проклетата работа! Помълча няколко секунди и добави: — Наистина съжалявам. Нямах никакво намерение да ви обиждам.

— Разбирам. Предполагам, че просто сте искали да позабавлявате събеседника си с една пикантна история. На подобно желание понякога е много трудно да се устои. Самата аз се занимавам именно с това — разказвам истории.

— И какви по-точно?

— Пиша исторически романи.

— Значи имате публикувани книги?

— Точно така.

За една-две секунди Джаред изглеждаше объркан. Най-накрая си призна:

— Май досега никога не ми е попадала ваша книга.

Кейт се усмихна ослепително в отговор.

— Колко жалко! Ето още едно нещо, което ни различава.

— Май искате да си тръгна, така ли?

— Просто бих желала да се навечерям на спокойствие. Може да ви се стори странно, но съм адски гладна. Все пак, вероятно знаете, че след бойни действия командосите обикновено ужасно огладняват. Особено когато е трябвало да изравнят със земята някой негодник!

— Същото се получава и при мен, когато се опитвам безуспешно да се извиня на някоя самонадеяна, заядлива мадама! — Пресегна се и най-безцеремонно си взе парче пържен банан. — Кажете ми, госпожо Инскип, да не би сега да е модерно всички жени в Щатите да ходят на двуседмични курсове по самоотбрана?

— Да, броят им напоследък взе да нараства. Откога не сте се връщали в САЩ?

Джаред повдигна рамене.

— Веднъж годишно вода сина си на гости при баба му и дядо му и с това се приключват посещенията ми на континента. Не обичам живота там. От доста дълго време съм на Аметиста и нямам никакво желание да се връщам обратно в Америка.

— Харесва ви да се правите на господар на острова?

Джаред се усмихна леко. Белите му зъби проблеснаха.

— Именно.

— А с какво се занимавахте, преди да основете курорта?

— Още от съвсем малък започнах да научавам различни неща за хотелиерството. Баща ми бе вицепрезидент на една от най-големите международни хотелски вериги и със семейството ми живяхме в различни страни. По-късно реших да последвам баща си в същия бизнес, но скоро разбрах, че макар и да разбирам добре от този вид дейност, не ми харесва да работя за някоя корпорация. Затова един ден зарязах всичко и започнах отначало съвсем самостоятелно.

Определено не прилича на едър бизнесмен, помисли си Кейт.

— Предполагам, и вашата съпруга е доволна, че живеете на тропически остров? — Искаше ѝ се да си прехапе езика, задето зададе

този въпрос, но внезапно ѝ се прииска страшно много да узнае дали Джаред е женен.

Усмивката на лицето му изчезна.

— Съпругата ми почина преди пет години, но винаги е била много щастлива от живота ни на Аметиста. Всъщност, единственото нещо от значение за нея бе да бъде с Дейвид и с мен, независимо къде. Просто Габриела бе такъв човек.

— Разбирам. — Кейт замълча, защото не знаеше какво друго да добави. Явно Джаред бе имал идеален брак с жена, образец за съпруга, и сега бе останал сам. — Наистина много съжалявам.

— Благодаря. Пет години са доста дълъг период, а и Дейвид няма много ясни спомени за майка си. Що се отнася до мен, мисля, че вече свикнах със загубата.

Кейт се ядоса, че се бе поддала на любопитството си. Имаше чувството, че бе засегнала твърде интимно и болезнено място в душата на този човек, затова сега инстинктивно се отдръпна, като побърза да насочи разговора в друга посока.

— Преди малко случайно се запознах със сина ви. Много приятно момченце!

В погледа на Хоторн просветна родителска гордост.

— Да, добро момче е. — Поколеба се, след което добави: — А вие имате ли деца?

Кейт се зачуди как да се измъкне по заобиколен начин от не особено приятния въпрос.

— Не. С мъжа ми разговаряхме няколко пъти за това, но той така и не прояви особен ентузиазъм — все казваше, че е по-добре да изчакаме, докато един ден не си тръгна завинаги и трябваше да се откаже окончателно от идеята.

— Замлъкна, след което се намръщи и подхвърли: — Надявам се, че нямате намерение да ми изядете цялата порция пържени банани?

Джаред погледна надолу и с изненада установи как благодарение на него резените банан в чинията бяха намалели значително:

— О, явно пак трябва да ви поднеса извиненията, си. В това отношение тази вечер хич не ми върви. Искате ли да поръчам още? За сметка на заведението.

— Не, благодаря. Май вече успях да позаситя глада си.

— Кейт с облекчение установи, че най-сетне разговаряха на по-незначителни теми, без да засягат въпроси от личния си живот. — Съжалявам, но трябва да се прибирам — добави, като стана и посегна към чантата си.

— Вижте, надявам се, че не моето присъствие е причина да си тръгнете... — изправи се на свой ред и Джаред.

— Няма такова нещо. Просто ми се иска да се поразходя из градините и парка. Нали знаете, от мен се очаква да си почивам колкото е възможно повече и да върша неща, които да ме освобождават от натрупаното напрежение. Както обясних и на Умника Арни, напоследък бях подложена на значителен стрес и съм дошла тук, за да си почина. Предполагам, че поне на Аметиста нощните разходки са напълно безопасни.

— Да, няма от какво да се боите — по тона на гласа му пролича, че е засегнат от забележката ѝ. — Можете спокойно да слезете и до плажа. Алеята е идеално осветена. Съветвам ви само да не тръгвате по пътеките, отвеждащи в джунглата или към развалините на стария замък. Няма осветление и са доста тъмни, така че ако не познавате посоката, лесно можете да се изгубите нощем.

Последните думи на Хоторн моментално приковаха вниманието на Кейт.

— Значи действително на Аметистовия остров има останки от стар замък?

Въпросът ѝ очевидно се стори забавен на Джаред. Той се усмихна и отговори с лека насмешка:

— Да, тук наистина е имало замък, но обикновено на туристите не се разрешава да ходят там без гид или специален придружител. Разваляните са доста опасни, стените и подовете се рушат, и трябва много да се внимава.

— Така или иначе през нощта едва ли ще успея да видя много, но определено искам да посетя това място, докато съм тук.

— Веднъж седмично се организират групови посещения за туристите.

— Чудесно — каза Кейт, като кимна разсеяно, мислейки си, че ще ѝ бъде далеч по-интересно, ако отиде там сама. Можеше спокойно да разгледа всичко, а освен това не понасяше масово организирани прояви.

— Вероятно също така ще проявите желание да си изберете някакъв костюм за бала с маски, който провеждаме след две вечери — побърза да добави Джаред, щом неговата нова гостенка се обърна с намерение да напусне бара. Кейт се спря и наведе глава в очакване той да продължи. Принудена бе обаче да попита:

— Какъв бал с маски?

— В чест на пирата, открил острова и построил замъка. Предполага се, че вдругиден е датата на неговото рождение и на този ден тук ежегодно се организират грандиозни празненства. За празник се считат и денят на сватбата му и този, в който е пристигнал на острова. Коледа също служи като извинение за провеждането на четвърти бал.

Тези проклети карнавали са вече нещо като традиция за Аметиста, а и туристите се забавляват извънредно много. Единственото изискване е всички да са облечени в костюми от началото на деветнадесети век.

— Но аз нямам такъв костюм.

— Редовните ни гости често сами си подготвят предварително маскарадните дрехи, а останалите взимат костюми под наем от магазина за сувенири.

— Предполагам, че тези празненства носят доста допълнителни приходи за хората от острова — отбеляза Кейт.

— Целта е същата, като тази на Умника Арни, само дето ние се стараем да използваме по-цивилизовани методи.

— С други думи, стремите се да помогнете на бедните туристи да се разделят възможно най-безболезнено с парите си. Е, разбирам. Утре ще се отбия в магазина за сувенири — никога преди не съм била на бал с маски, а и не бих искала да пропусна нищо от забавленията, които се предвиждат по време на почивката ми, защото моите приятелки в Щатите очакват да им представя пълен отчет. Лека нощ, господин Хоторн.

— Лека нощ — отвърна ѝ Джаред, като нарочно използва същия официален тон, за да ѝ се присмее. Същевременно кимна важно с глава, подобно на някоя кралска особа. Този жест от стари времена отново пробуди у Кейт странното усещане, че е виждала този човек и преди. За един кратък миг тя спря поглед върху лицето му, опитвайки

се да си припомни откъде го познава, след което рязко се обърна и тръгна към изхода.

Събеседникът ѝ остана изправен край масата, несъзнателно проследявайки с поглед елегантното полюшване на нейните бедра, докато младата жена се отдалечаваше с бавна, равномерна стъпка през градината. После той въздъхна и се запъти обратно към бара.

— Успя ли да се измъкнеш от пачите яйца, върху които сам се насади? — попита го полковникът.

— Нали видя, че не изля супата или питието си върху главата ми? Май ще плащаш, приятелю — отвърна Джаред и протегна ръка.

Полковникът въздъхна на свой ред, бръква в касата и извади оттам петдоларова банкнота, която пусна в разтворената длан на Хоторн. Изгледа го подозрително и измърмори:

— Не съм много сигурен, че честно спечели баса, така да знаеш!

— А, вече не можеш да се откажеш, мой човек. Ти заложи пет долара, че нашата приятелка ще излее или супата, или пиенето си върху главата ми, но, както сам виждаш, нищо подобно не се случи. Губиш!

— Успя май съвсем да я завладееш с неповторимото си очарование, а?

Джаред сви рамене.

— Не бих се изразил точно така, но наистина постигнах известен успех.

Полковникът сипа уиски в една чаша и я постави пред своя шеф. После извади отнякъде кърпа и се зае да бърше плота с най-голямо старание. — Нали уж каза, че не била твой тип.

— Вярно е — отвърна Джаред и отпи замислено глътка уиски.

— Доколкото знам, обикновено страниш от авантюри с туристките тук.

— Да, и то поради доста основателни причини.

— Съгласен съм с теб, но защо имам усещането, че май в съвсем скоро време ще нарушиш своето собствено правило?

— В конкретния случай положението е малко по-различно, полковник. Има нещо в тази жена, което събужда любопитството ми, нещо интригуващо и необяснимо. Искам да разбера какво е то.

— Когато един мъж започне да изпитва подобно усещане към някоя жена, то той определено е загазил. А тези води са дълбоки, както

знаеш.

— Не се бой, мога да плувам. Но твоите думи, както обикновено, са изключително мъдри, приятелю — Джаред повдигна чашата си за поздрав, но с лека ирония.

— И както обикновено, ти няма да им обърнеш внимание. Все пак, бъди предпазлив с гостенката си — сам видя какво се случи с Арни.

— Умника си получи заслуженото. Все пак, благодаря ти за съвета — ще го имам предвид.

— Няма да е зле.

— А и какво толкова може да стане в най-лошия случай? — подхвърли Джаред с безгрижен тон, който никак не съответстваше на обзелото го тревожно усещане. — Така или иначе, тя си заминава след месец.

— Ами ако дори и след този срок се откаже да замине?

— Туристите винаги си заминават, полковник — рано или късно, всички те се качват на самолета за вкъщи и напускат острова.

— Ами ако именно това се окаже най-лошото нещо, което може да ти се случи? — попита тихо мъжът от другата страна на бара.

Джаред го изгледа накриво и подхвърли с иронично насмешлив тон:

— Да не би да се тревожиш, че някой може да разбие сърцето ми?

— А трябва ли?

— Не, бъди уверен в това. Както вече ти казах, Катрин Инскип определено не е мой тип. Просто съвсем случайно изпитвам известен интерес към нейната личност.

— Но нямаш никакви по-сериозни намерения, така ли?

— В никакъв случай!

Полковникът се отпусна с две ръце на бара, наведе се напред и подхвърли с насмешливо пламъче в очите:

— Готов ли си да се обзаложим?

— Току-що изгуби пет долара. Не си ли взе поука?

— Приятелю, и аз, и ти добре знаем, че през последните няколко години ти все се надяваше да срещнеш жена, подходяща да ти стане съпруга. Никога досега обаче не съм те виждал да проявяваш толкова силен интерес към която и да било от предишните гостенки на

курорта. Може би е по-добре да не избързваш и да не я отхвърляш още отсега като евентуална кандидатка.

— Тя самата каза, че двамата нямаме нищо общо помежду си и аз мисля, че е права. Повярвай ми, полковник, тази жена би се оказала напълно погрешен избор.

— Защото не прилича на Габриела?

— Виж какво, нашата приятелка, Катрин с хапливия език, не е единствената жена тук, на която устата ѝ работи прекалено много — подхвърли сърдито Джаред. Тъкмо се канеше да смени темата на разговора, когато с периферното си зрение улови някаква раздвижване вдясно и това му даде повод да прекъсне не особено приятната дискусия с бармана. Обърна се и видя доста пълен мъж, облечен безупречно в бели панталони и риза, с бяла сламена шапка на главата и обут с бели сандали да се отпуска тежко в един от столовете с облегалки във форма, на ветрило. Отблясъците от светлината на свещта играеха по многобройните златни пръстени на дебелиите му като кебапчета пръсти.

— Бътърфилд пристигна — отбеляза полковникът. Аристократичният тон, с който обикновено говореше, изпъкна още повече на фона на хладината в гласа му.

— Забелязах. — Джаред неохотно се изправи и отмести ръце от барплота. — Май ще трябва да ида да му кажа добър вечер.

— Ще му занесеш ли, и питието? — барманът вече бе напълнил една чаша с чист ром.

— Защо не? Така ще му спестя усилието — знаеш отношението на Макс към физическите упражнения. По-добре направо го направи двойно.

Хоторн взе питието, оставяйки собственото си уиски на бара и се отправи през сенките на помещението към масата, където важно се бе разположил дебелият и с надменно изражение новопристигнал посетител. Бе махнал шапката си и сега розовото му теме лъщеше, обградено от единствените останали посивели кичури коса. Погледна с очакване към Джаред, когато младият мъж застана пред него, след което пое чашата с ром и отпи солидна глътка, без да каже нито дума. Лицето му се озари от доволна усмивка и на бузите му се появиха трапчинки.

— О, това си е истинска манна небесна! Точно от каквото имах нужда, момче!

— Същото си помислих и аз — отвърна Джаред и се разположи на стола отсреща. — Уговорката за тази вечер остава, наля?

— Определено. Разчитам извънредно много на инспекционната обиколка, която си организирал. — Макс вдигна чашата си за поздрав и добави: — За успешното завършване на нашия съвместен проект!

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, поне що се отнася до мен.

— Момче, момче, проявяваш излишно нетърпение — трябва да се научиш да се контролираш! Всичко по реда си, нали така? Съвсем скоро нещата ще се уредят по най-добрия начин, ще видиш!

— И колко скоро?

— Уф, ами да кажем по някое време следващия месец. Рибата се хвана на въдицата — остава ни само да чакаме.

Вече бяха изминали повече от четиридесет и пет минути, откакто Кейт напусна стаята си в хотела. Изправи се от осветената от луната скала, на която бе седнала и пое бавно надолу към оживените алеи на курорта — надяваше се, че най-сетне ще успее да заспи отново, макар тялото ѝ все още да тръпнеше от необяснимо безпокойство.

Не беше на себе си не само физически, но и психически. Всичко в съзнанието ѝ се беше объркало. Седеше в мрака на брега на океана и мислеше за Джаред Хоторн. Да, тъкмо за него, от всички неща на този свят, които по-скоро би трябвало да занимават ума ѝ. Не можеше да намери обяснение за причината — в края на краищата, този мъж изобщо не беше неин тип. Бе достатъчно интелигентна, за да си даде сметка, че все още никога не бе срещнала в действителност типа мъж, който да харесва повече от останалите. Мъжът, който търсеше, съществуваше единствено във въображението ѝ и в нейните книги. Интуитивно, Кейт винаги бе приемала, че едва ли подобен човек съществува реално. Често се шегуваше, като казваше на Маргарет и Сара, че нищо чудно героят на нейните мечти въобще да не ѝ допадне, ако се случи да го срещне в действителния живот. Вероятно ще е прекалено дързък и безцеремонен, твърде високомерен, самонадеян и с нетърпим характер — с други думи, мъжествен и безкомпромисен до степен, която една съвременна жена трудно би могла да изтърпи.

Когато, вече навършила двадесет и девет години, все пак се бе решила да се влюби и, в последствие, да се омъжи, Кейт съвсем целенасочено избра мъж, за който се предполагаше, че представлява мечтаният и жадуван обект за всяка съвременна жена. В началото Хари се бе проявил като изключително грижовен, чувствителен и интелектуално стимулиращ партньор. Във връзката им присъстваха задължителните порции поезия, вечеря на свещи, романтични разговори за любов и за изкуство, общ интерес към писането. Реално погледнато, какво повече може да иска една жена, разсъждаваше Кейт.

Нещата обаче започнаха учудващо бързо да се променят и след развода Катрин Инскип дълго време се измъчваше от чувството за вина, разочарование и неизбежен провал. Дълбоко в себе си знаеше, че на първо място никога не бе трябвало да се омъжва за Хари — бракът им бе донесъл нещастие и на двамата. За да прогони демоните на самосъжалението, младата жена се отдаде на единствената си, истинска и неизменна любов — писането. Сега съзнаваше, че Маргарет и Сара с право я обвиняваха, че бе оставила работата да я погълне изцяло през последните две години и половина. А човек се нуждаеше от баланс в живота, ако искаше да запази разума си и да оцелее.

Колко учудващо ясно и се струваше всичко това тази вечер, помисли си Кейт. Усмихна се — вероятно, в края на краищата, приятелките ѝ щяха да се окажат прави. Наистина най-много се нуждаеше от една пълноценна почивка.

Понесла сандалите си в едната ръка, тя запристъпва бавно през пясъка в посока към алеята, извеждаща от малкия залив нагоре към курорта. Най-късно след петнадесет минути щеше да е в стаята си, стига да не решише да се отбие встрани.

Кейт обаче направи точно това. Както се изкачваше, неочаквано стигна до разклонение на пътя, запречено с дебела верига. Имаше и табела, на която пишеше, че се забранява минаването на хора без назначен от хотелското ръководство придружител. Веднага се досети, че това бе алеята, водеща към тайнствения замък. Нищо на този свят не можеше да я възпре да не отиде и да поразгледа, необезпокоявана от други туристи. Естествено, не беше чак такава глупачка, че да рискува да се пребие из руините или да пропадне в някоя от дупките в изгнилите подове през нощта и то сама. Въпреки това не виждаше

никаква опасност, ако просто хвърлеше един поглед на развалините. Едва ли някоя писателка на исторически романи, която действително ценеше работата си, би пренебрегнала шанса да види на живо истински корсарски замък, облян в лунна светлина.

Кейт се наведе и бързо се шмугна под тежката желязна верига. Успя да извърви едва няколко метра по стръмната, потънала в непрогледен мрак пътечка, когато внезапно чу зад себе си гласовете на двама мъже, които разговаряха приглушено. Застина. Мигновено разпозна единия от тях. Дискретността понякога е много по-ценна от необмислените прояви на дързост, реши младата жена и побърза да се пхне в израслите нагъсто тръстики край пътечката.

Не можеше да намери логично обяснение, дори пред себе си, за това, че бе предпочела да се скрие, вместо да се изправи за пореден път лице в лице с Джаред Хоторн. Съзнаваше, че в този момент просто не разполагаше с никакви доводи, чрез които да обясни защо толкова дръзко и безцеремонно бе нарушила забраната, за която собственикът на хотела я бе предупредил едва преди час. Освен това се чувстваше неудобно да понесе укорите му пред някакъв напълно непознат човек — бе напълно убедена, че Джаред едва ли щеше да прояви колебание да я обвини открито пред всички, че не спазва правилата и се е осмелила да се изкачи съвсем сама към замъка.

Свила се сред гъстата тръстика, заобиколена от влагата и безкрайно разнообразните ухания на джунглата, Катрин Инскип се стараяше да не мърда, за да не привлече вниманието. Усмихна се, когато Джаред премина едва на метър разстояние от нея, придружен от едър мъж, облечен изцяло в бяло. Собственикът на хотела вървеше без никакво усилие, но дебелият му придружител дишаше тежко. Кейт се ухили щастливо — сега вече бе доволна от постъпката си. Имаше чувството, че е станала неволна участничка в някакво тайнствено приключение и това истински я забавляваше.

Едва след като звукът от стъпките на мъжете заглъхна окончателно и тя успя да се върне незабелязано обратно на алеята за към хотела, Кейт се запита какво всъщност бе накарало Джаред да наруши своите собствени правила. Не успя да намери никакво логично обяснение за странната постъпка на своя домакин, повел по това време на нощта непознатия си спътник нагоре по тъмната пътека, отвеждаща към забранения замък.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейт придърпа леко полите на прозрачната си копринена рокля с висока талия, намести сребрилата маска, която скриваше горната част от лицето ѝ и прекоси мостчето над лагуната. Пристъпи в откритото, ярко осветено фоайе на хотела и в същия миг усети как се пренася назад във времето, в един свят, който толкова често бе виждала във въображението си.

Странното чувство за нещо дълбоко познато и близко я накара да застине объркана на мястото си. Струваше ѝ се, че бе срещала тези хора и преди, всичко наоколо ѝ изглеждаше така, сякаш вече го бе виждала, макар да знаеше, че това е невъзможно. До този миг в живота си никога не бе попадала на подобно място. Цялата обстановка успешно наподобяваше ранния деветнадесети век. Мъжете — в черни фракове и блестящо бели ризи, се въртяха под звуците на валса, понесли в прегръдките си своите дами, които пък бяха облечени в дълги до земята рокли с оголени рамене и дълбоки деколтета. От време на време се забелязваха и по-различно костюмирани участници в маскарада, които допълнително разнообразяваха богатството от цветове и облекла. Сред тълпата елегантни дами и господа се мъдреха тук-там и богати плантатори, кръвожадни корсари, туземки в сламени поли, както и няколко корабокрушенци. Всички носеха маски на лицето. Нямаше съмнение, че бизнесът с костюми под наем на Аметистовия остров просто процъфтяваше. И все пак, в мига, когато се намери сред навалищата пълно облечени, весели хора, Кейт забрави за безбожната сума, заплатена за прекрасната жълта бална рокля, която самата тя носеше. Струва си и последното пени, реши, промъквайки се като зашеметена между танцуващите. Поканиха я, когато бе прекосила едва половината от разстоянието до отсрещната страна на фоайето — усмихната, тя се отпусна в прегръдките на маскирания непознат и за пръв път в живота си се завъртя във вихъра на валс. Откри, че е удивително лесно — сякаш винаги досега бе танцувала само този танц.

— Страхотно, а? Пристигнах тук с намерението да прекарам почивката, като се гмуркам при рифовете, а още същата вечер се оказах на бал с маски. Отначало никак не си паднах по идеята да облека такъв костюм, но реших все пак да направя едно кръгче с него — партньорът ѝ се усмихна и я завъртя шеметно. Под маската се виждаше, че има червеникава коса. — Сега вече съм доволен, че го направих. А вие от дълго време ли сте на острова?

— Не. — На Кейт не ѝ се разговаряше. Това само разваляше магията на преживяването. Искаше ѝ се единствено да се носи плавно в нежния ритъм на валса и да си въобразява, че се е върнала назад във времето, в един друг свят.

— Океанът тук е страхотен за гмуркане. Обичате ли подводния спорт?

— Не, никога не ми се е удавала такава възможност. Не бих имала нищо против обаче да се науча.

— Към курорта има инструктори, но ако не желаете да изкарвате целия курс на обучение, просто си вземете шнорхел и маска под наем. Рифовете край острова предлагат страхотна гледка! Все едно сте в гигантски аквариум със солена вода, пълен с най-невероятните риби, които можете да си представите!

Кейт се усмихна на ентузиазма на непознатия.

— Е, най-малкото ще се пробвам с шнорхел и маска — каза тя, когато се спряха временно на едно място под заглъхващите звуци на валса, изчаквайки да започне следващият танц.

— Наистина трябва да го направите. Ще се радвам да ви покажа основните правила... освен ако не сте тук с някой по-специален човек.

— Не, сама съм, но имам и друг кандидат за инструктор по гмуркане.

— Значи, лош късмет за мен. Е, тогава поне бих могъл да ви почерпя едно питие в бара. Съгласна ли сте?

— Може би по-късно.

— Казвам се Джеф Тейлър.

— Аз съм Катрин Инскип. — Чудеше се какво още да добави, като се надяваше, че музиката ще се поднови скоро, когато пред нея неочаквано изникна малък пират и я дръпна за ръкава. Кейт погледна надолу и видя сина на Джаред, облечен в изящно изработен костюм на

корсар, с неизменната черна превръзка на окото и пластмасова сабя в ръка.

— Здравей, Дейвид.

— Здравейте, госпожо Инскип. Значи ме познахте! Аз също ви познах, още щом дойдохте. Изглеждате страхотно!

— Благодаря. И ти определено имаш доста страшен вид!

Дейвид хвърли поглед към Джеф Тейлър и Кейт можеше да се закълне, че в очите на малкото момче проблесна силно неодобрение.

— Виждали ли сте баща ми тази вечер, госпожо Инскип?

— Не, не съм.

— Би трябвало да е тук някъде.

— Ще поогледам за него, обещавам ти.

Колкото повече го опознаваше, толкова повече това момченце ѝ харесваше. Станаха приятели от мига, в който се бяха запознали и през последните два дни той няколко пъти бе идвал при нея на плажа, за да си побъбрят под сянката на чадъра. Днес следобед бе останал по-дълго и двамата разговаряха за какво ли не: за малкото училище на острова, където Дейвид учеше, за това как си прекарва ваканцията, за колекцията му от миди. Дори я накара да се поразходят по брега и да събират миди и рачета, и Кейт се върна в стаята си със забележителни екземпляри от океанската фауна.

Макар да бе казал, че търси баща си, на Дейвид очевидно не му се щеше да си тръгне. Изгледа още веднъж партньорът ѝ по танци и подхвърли, опитвайки се да си придаде небрежен вид.

— Надявам се, че се забавлявате, госпожо Инскип?

— Да, разбира се. С господин Тейлър тъкмо разговаряхме за това какво невероятно преживяване е да плуваш под вода край острова!

— Така си е! — отвърна момчето и побърза да добави: — Нали не сте забравили, че ще ви уча да се гмуркате!

— Аз също не бих имал нищо против да ѝ покажа това-онова — намеси се Джеф.

— Не се сърдете, господин Тейлър, но вие сте само посетител тук, докато аз живея на острова, откакто съм се родил и мога да се ориентирам из рифовете и със затворени очи!

— Не се съмнявам, моето момче — отговори дипломатично Джеф. — Все пак бих желал да покажа на госпожа Инскип местата, които аз лично съм открил!

— Може би, след като Дейвид ме научи да се гмуркам достатъчно добре, ще мога да дойда за няколко обиколки из рифовете и с вас — намери разрешение Кейт.

— Татко също може да ви ги покаже — противопостави се отново момчето. — Тоест, ако ви се иска да се гмуркате с някой възрастен, вместо с мен.

Май дипломатичният подход няма да свърши работа, помисли си Кейт.

— Мисля, че баща ти е твърде зает с управлението на хотела — измърмори тя колебливо.

Наистина ѝ се искаше да е права в това отношение — през последните два дни на няколко пъти бе изпитвала необяснимо чувство — нещо като лек гъдел, който плъзваше по гърба ѝ и когато се обърнеше, тя неизменно виждаше как Джаред Хоторн я наблюдава напрегнато отнякъде с леко присвити очи. Беше се случило веднъж край басейна и два-три пъти в ресторанта, където собственикът на хотела вероятно имаше навика да обядва и вечеря заедно със сина си. Миналата нощ усещането я обзе, докато вървеше по коридора към стаята си — внезапно изпита обезпокояващото чувство, че някой я преследва, макар наоколо да нямаше жив човек. Явно за един писател е далеч по-трудно да контролира въображението си, мина ѝ през ума.

— Сигурен съм, че все пак ще намери време, за да ви покаже рифовете — припряно отговори Дейвид, поглеждайки първо към Джеф Тейлър и после отново към Кейт. — Искате ли още отсега да определим часа за първия урок? Какво ще кажете за утре сутрин?

— Ами... — поколеба се Катрин, но забеляза как по лицето на момченцето се изписа тревога и побърза да се съгласи: — Струва ми се, че би било идеално!

— Страхотно! Значи решено. А сега май по-добре да отида да поздравя приятелите си Травис и Карл — тази вечер са тук с родителите си и с още няколко мои познати. Никога не пропускат баловете с маски.

— Това е чудесно. Имаш много приятели на острова, нали? — попита Кейт.

— Да, цял куп! — Лицето на Дейвид се озари от доволна усмивка. — С татко познаваме всички жители на Аметиста.

— Разбирам. Предполагам, че хората тук са извънредно мили и гостоприемни.

— Да, такива са. Е, ще се видим пак по-късно!

— До скоро! — кимна с глава Катрин.

На момченцето обаче очевидно не му се искаше да си тръгне и да я остави насаме с Джеф Тейлър. Най-накрая все пак се обърна и се втурна през тълпата към другия край на фоайето.

— Май хлапето си е паднало по вас! — изкиска се Джеф.

— За съжаление е прекалено малък за мен.

— Е, да. Надявам се, че поне аз съм на подходящата възраст. Ще изтанцуваме ли още един валс?

През следващия час Кейт танцува до насита — отначало с Джеф Тейлър, а после с един изключително симпатичен възрастен господин, който вероятно е трябвало да използва обувалка, за да успее да се напъха в твърде тесния за килограмите му фрак. След това се озова в ръцете на моряк от деветнадесети век, със златна обица на ухото, но кои бяха следващите и партньори тя така и не можа да си спомни накрая. Истината бе, че не се интересуваше с кого танцува — бе потънала в собствените си фантазии. Докато се носеше под звуците на валса в прегръдките на тези непознати мъже, Кейт си представяше, че е красива млада дама от висшето общество през епохата на Регентството, отвлечена от богат и могъщ пират, който в последствие се оказва син на прочут граф, и заточена на неговия далечен, тайнствен остров.

Този мъж е имал основания да стане корсар, реши Катрин Инскип, чиито писателски инстинкт се пробуди и докато танцуваше, тя започна да нахвърля сюжет за нова книга. Вероятно, отмъщение. Независимо от причината обаче, един ден той се завръща в Англия, за да си възвърне отнетите му титли и земи. Преди това, естествено, животът му е изпълнен с опасности, насилие, но и с изтънченост и достойнство — тук, на този тропически остров. И когато започва да изпитва отегчение от самотния си живот, решава да си отвлече невяста. По какъв друг начин един мъж като него може да си намери жена?

В края на първия час непрекъснати танци Кейт най-сетне реши да си поотдъхне малко. Проправи си път през шумната навалица и пристъпи навън, в топлата, изпълнена с ухания тропическа нощ. Искеше за няколко минути да остане сама, огрявана единствено от

лунната светлина, за да възстанови нормалния ритъм на дишането си, реши тя, докато вървеше бавно по пътеката през градината. Настроението ѝ бе някак странно приповдигнато, сякаш бе завладяна от магия, подвластна на нечий чар, почти не на себе си. Искаше да съхрани този вълшебен миг по-дълго, да го изживее най-пълноценно. Още утре трябва да намери нещо за писане и да запише идеите, които ѝ бяха дошли на ум тази вечер.

За миг помисли, че фантазиите ѝ се бяха превърнали в реалност, когато след резкия завой на градинската пътека, Кейт внезапно се изправи пред тъмнокопират с кръвожаден вид, спотаил се в сенките на една палма, очаквайки нейната поява. С бялата си риза с широки ръкави той изглеждаше като призрак под лунната светлина. Носеше черни панталони с кожен колан и лъснати до блясък, черни кожени ботуши. На кръста му проблясваше дръжката на кама с изненадващо страховит вид. Горната половина от лицето му бе скрита зад изящна черна маска. Стойката му бе едновременно елегантна и дръзко самоуверена. Кейт се спря на няколко метра разстояние от него.

— Надявам се, че се забавлявате добре, мадам — подхвърли Джаред, като се усмихна едва забележимо, без да се помръдва от гъстите сенки.

Дали разбра, че това съм аз, мина ѝ през ума. Най-вероятно — да, самата тя го бе познала в мига, в който го зърна сред палмите, още преди да чуе неговия характерен, леко дрезгав глас. Внезапно осъзна, шокирана, че би го познала навсякъде, независимо от дрехите, с които би бил облечен.

— Тази вечер е изключително приятна, наистина — Кейт също остана на мястото си, уплашена, че ако помръдне, магията ще изчезне.

— Знаете ли, че този бал се прави, за да се отпразнува моя рожден ден?

Младата жена изгледа внимателно събеседника си.

— Казаха ми, че е в чест на рождения ден на някакъв пират.

— Лично аз никога не съм харесвал определението „пират“. Прекалено трудно е за дефиниране: за някои хора пиратът си е пират; за други — верен поданик на краля, осигуряващ му допълнителни богатства, плячкосани от враговете; за трети — морски капитан, принуден да се препитава с много труд и рискове.

— Аз пък винаги съм успявала да позная един истински пират още в първия миг, в който го видя.

— А срещали ли сте такъв в действителност?

В ума ѝ изникна образът на мъжа, който се бе явявал в сънищата и мечтите ѝ през по-голямата част от съзнателния ѝ живот — пиратът, съществуващ единствено в нейното въображение.

— О, да! Разбира се, че съм срещала!

— Значи се смятате за нещо като експерт по въпроса?

— Надявам се поне, да е така.

— Дори експертите обаче допускат грешки понякога. — Джаред замълча, след което протегна ръката си към младата жена и добави: — Бихте ли се разходили с мен из градината, милейди експерт?

Кейт се поколеба за миг, тръпнеца под обзелото я сладостно предчувствие за някакво тайнствено приключение. Същевременно, знаеше, че трябва да бъде предпазлива — всичко, случило се тази вечер, бе като сбъднала се измислица, и макар самата тя да се занимаваше именно със създаването на въображаеми истории, никога досега не се бе оказвала директна участничка в някоя от тях.

Фантазиите обаче имаха свой собствен живот, който не се подчиняваше на правила — вече бе открила това. В следващия миг Катрин Инскип пристъпи напред и обвини ръка около тази на Джаред.

— Разкажете ми за себе си, владетелю на пиратите — подхвърли, докато вървяха, заобиколени от чудните ухания на тропическата растителност.

— Какво по-точно желаете да научите?

— Ами, като начало, защо избрахте да се заселите тук, на Аметистовия остров?

— Мисля, че вече знаете отговора.

Кейт кимна утвърдително.

— Искали сте да изградите свое собствено царство, без да бъдете зависим от никого.

— Разбирате, че не са останали много места по земята за реализирането на подобна цел. Някои хора просто не са родени за живот в градовете, нито се чувстват щастливи да заемат отговорни постове в големи корпорации или да работят за компании в сферата на едрия бизнес. Те предпочитат да правят това, което в действителност им е по сърце, по възможност далеч от цивилизацията.

— Мога да разбере такива хора.

— Наистина ли? — В тона на Джаред се прокрадна интерес.

— Разбира се! Нали именно такива са и героите от книгите ми!

— А, да. Героите в книгите ви. Е, тогава вероятно наистина сте наясно. Кажете ми, Кейт, защо историите ви винаги се развиват в миналото?

Спътничката му се усмихна.

— Добър въпрос. Не съм сигурна обаче за отговора. Вероятно, все пак, защото повечето съвременни мъже са неуверени в себе си и обикновено се плашат, ако партньорката им се окаже с по-силен характер. — Кейт си помисли за своя бивш съпруг.

— Значи предпочитате силни, властни мъже?

— Повечето жени, които познавам, харесват именно такива: решителни, волеви, уверени в себе си. Така че, аз не съм изключение.

— Искам да знам още нещо, Кейт. Мислите ли, че сте способна поне за съвсем кратко да спрете да водите словесни битки с един наистина силен мъж и да му позволите да ви люби? — тихо попита Джаред. — Бихте ли поели риска да го оставите да ви докосне?

Дъхът ѝ секна. Вдигна бързо поглед нагоре и с изумление забеляза в очите му топлия пламък на чувственото желание.

— Не смятам, че съм длъжна да отговоря на този въпрос.

Събеседникът ѝ издаде приглушено възклицание, което можеше да бъде както кикот, така и леко изругаване. В следващия миг, той я привлече плътно към себе си, така че бедрата ѝ се допряха до яките му, мускулести крака, а оголените ѝ рамене се притиснаха към неговите. Бе невероятно силен, властен мъж, излъчващ енергия и решимост, под които също толкова неудържимо бушуваше пламъкът на сексуалното желание. Кейт усещаше чистата, неподправена, дива мощ, която неговото тяло излъчваше, обгръщаше я, държеше я в плен, събуждаше същия порив и у нея. Осъзна, че дълбоко в нея се разгаря същата страст и този факт я разтърси.

— Май не сте чак толкова смела и готова за приключения, колкото си мислите — подхвърли Джаред.

Кейт сви леко рамене в отговор и забеляза как очите му проследяват движението и извивките на гърдите ѝ. Необяснимо защо се почувства странно оголена пред погледа му. В края на краищата, опита се да се успокои тя, банският костюм едва ли скриваше повече

тялото ѝ от тънката рокля, с която бе облечена в момента. Тази мисъл обаче не ѝ подейства кой знае колко окуражително.

— Може би просто нямам голям опит със силни, решителни мъже. Напоследък такива не се срещат често.

Джаред я накара да спрат в сенките на някакво дърво с много големи листа, надвиснали над пътеката.

— Жени като вас също се срещат изключително рядко.

Вероятно и двамата можем да научим доста неща един от друг.

Кейт вдигна отново поглед към лицето му и за пореден път изпита изумителното усещане, че всичко, което се случваше между тях в този момент, ѝ бе някак странно близко и познато. Тялото ѝ потръпна в тревожно очакване.

— Имате намерение да ме целунете, така ли?

— Точно така — тихо отвърна Джаред, сякаш току-що бе взел важно решение. Ще ви целуна. Трябва да го направя. От два дни мисля само за това и вече започваше да ми се струва, че подлудявам.

Наведе глава и бавно приближи устните си към нейните. В действията му нямаше нищо припряно — сякаш искаше да се наслади докрай на възможността да открие спокойно и без да бърза всичко, което желаше да научи за нея.

Кейт затвори очи, покорена от неудържимата власт на реалността, заместила в един-единствен решителен миг фантазията, която само допреди малко въображението ѝ бе създавало. Нещо подобно на токов удар проряза слабините ѝ и тя едва успя да запази равновесие, като инстинктивно обхвана раменете на Джаред, за да се задържи. В отговор на това младият мъж издаде едва чуто стенание и леко я отдръпна от себе си, оставяйки я да се облегне на ствола на дървото зад тях. Устните му бяха топли, чувствени, търсеци и когато той отново се приближи към нея, Кейт почувства как целият гореше. Пламъкът на страстта се предаде и на нея, обхващайки всяка фибра на тялото ѝ. Усети ръцете му да се приплъзват бавно от кръста ѝ нагоре, докато в един миг пръстите му не достигнаха извивката на гърдите. Досегът бе разтърсващ, безкрайно интимен, подканящ за нещо повече в отговор. Кейт разтвори устни и за един кратък, трепетен миг я обзе паника — бе изненадана от жадния, необуздан порив, с който Джаред Хоторн сля устата си с нейната, готов сякаш да я погълне в своята неудържима страст. Никога досега цялото ѝ същество не бе

разтърсвано до такава степен от една-единствена целувка на мъж. Сетивата ѝ вече не ѝ се подчиняваха, и в съзнанието ѝ прозвуча далечен сигнал за тревога. Почти веднага обаче уплахата ѝ премина, заменена от непознат досега за нея копнеж. Обви още по-плътнo ръце около врата на Джаред, като прошепна името му с развълнуван, пресекващ от стенания глас, когато най-накрая той откъсна устни от нейните. Притисна се по-силно към него и го целуна по вдлъбнатината на шията му.

— Ти си пълна с изненади — промълви на свой ред Хоторн, сякаш току-що бе направил важно откритие. — Човек никога не знае какво може да очаква в действителност.

— Ти също не си съвсем такъв, какъвто те мислех — Кейт се отдръпна леко назад, търсейки да срещне погледа му в мрака. Единственото, което различи, бе отблясъка на лунните лъчи в очите му. Мина ѝ през ума, че той също едва ли успяваше да я види по-ясно и мисълта за анонимността, която маските на лицата им до известна степен създаваха, ѝ подежда успокоително. Сякаш тази вечер на безумни авантюри им осигуряваше свободата да правят каквото си искат, без да е необходимо да дават отчет на никого, в това число и на себе си.

— Е, милейди експерт, каква е вашата присъда? Аз истински пират ли съм или не?

— Да, господарю мой, вие сте истински пират. Няма никакво съмнение в това.

— Значи съм също и експерт, но в друго отношение — усмихна се Джаред.

— И какво е то?

— По отношение на дами като вас, разбира се!

Сега бе ред на Кейт да се усмихне. Никога преди не се бе чувствала до такава степен жена — съблазнителна, чувствена, очарователна и най-вече — способна да покорява. От това вълнуващо усещане ѝ се замая главата, но същевременно я изпълни невероятно доволство.

— Логиката ви е направо смайваща!

— За разлика от вашето по-ранно твърдение, аз лично смятам, че имаме доста общи неща помежду си.

— Така ли мислите? — изрази съмнение Кейт с насмешлив тон.

— Нещо повече, убеден съм!

Без да я изпуска от прегръдките си, Джаред се завъртя така, че да облегне гръб на ствола на дървото, под което стояха. Нарочно разкрачи широко краката си, за да може младата жена да застане между тях и полите на дългата ѝ копринена рокля се обвиха около неговите бедра. Кейт постави ръце на кръста му и пръстите ѝ неволно се допряха до дръжката на загърнатата в колана кама. Усети студения метал под дланта си. Значи не е от пластмаса, изненада се тя.

— Това наистина ли е?

— Кое? Камата или случилото се между нас? — Целуна я леко по шията той.

— И двете! — изсмя се Катрин.

— Отговорът е — да.

— Откъде я имаш? — Докосна отново камата, отпусайки глава на рамото му.

— Забравил я е на острова, когато го напуска за последен път. Преди няколко години я открих в един стар сандък, заедно с още някои предмети.

— Кой я забравя на острова? Пиратът, построил замъка ли?

— Ъ-хъ... — Джаред плъзна пръсти по кожата на голото ѝ рамо, гъделичкайки я нежно и притисна устни към извивката на стройната ѝ шия.

— Днес наистина ли е неговият рожден ден?

— Да.

— Но нали каза, че това е твоят рожден ден!

— Така е.

— Май си правиш шега с мен. Чий рожден ден е, в края на краищата?

— Негов. А също и мой. — Плъзна леко език по кожата ѝ.

— Прекалено голямо съвпадение, струва ми се. Как се е казвал?

— Кой?

— Пиратът, разбира се! — Кейт подръпна ядно косъмчетата, които се подаваха през разкопчаната горна част от ризата на Джаред.

— Ох! Боли!

— Каж ми името му!

— Ама че си упорито дребосъче! — Той изправи още повече глава, като я изгледа отвисоко, след което обаче бързо обгърна лицето

й с длани и добави нежно: — Казвал се е Хоторн. Роджър Хоторн.

Кейт затаи дъх от изненада. Остана известно време с отворена уста и после възкликна:

— Не може да бъде!

— Истина е — усмихна се събеседникът й.

— Значи ти е роднина?

— Връзката ни е доста далечна, след всичките тези години, но все пак такава действително съществува. Научих за острова от случайно попаднали ми преди време книга, собственост на моето семейство, и един ден — оттогава вече има петнадесетина години — зарязах всичко и пристигнах на Аметиста.

— Страхотно! — възкликна очарована младата писателка.

— Мила моя, ти явно си умираш за пирати и пиратски истории! Но от къде на къде пък аз ще съм потърпевш? Ела в прегръдките ми и ще ти покажа своята страшна кама! — Хвана ръката й и леко я приплъзна от колана си надолу по бедрото.

— Май започна да се увличаш! — Кейт бързо се отдръпна назад. — Не си падам чак толкова по този тип субекти!

— Откъде можеш да си сигурна, като никога преди не си срещала истински пират? Единствените, за които знаеш нещо, са героите в собствените ти романи — плод на твоето въображение!

— Но ти казах, че съм отлично запозната по въпроса — Атмосферата между двамата започваше да се нажежава и Кейт усещаше да я обзема гняв. — Може и да се интересувам от пирати, но това не означава, че ми харесва идеята да изкарам почивката си като обект за забавление на някой от тях!

Шегаджийското настроение на Джаред Хоторн се изпари в миг.

— Нека ти кажа, че аз също не си падам по подобен род краткотрайни авантюри, а и по принцип никога не се забърквам с отсядащите в хотела посетителки. Мисля обаче, че в твоя случай ще направя изключение!

— О, нима? — Въпреки иронията, с която произнесе тези думи, Кейт усети дълбоко в себе си необяснимо чувство на задоволство и на нещо като надежда.

— Моля те, не си играй с мен! — тихо каза младият мъж. — И двамата сме достатъчно големи вече, а и еднакво без постоянен партньор, така че защо не си признаем, че между нас съществува

привличане? А това... — Той прокара нежно пръсти по голото ѝ рамо и поклати глава в безмълвен захлас, — това също е нещо поспециално, уверен съм. Достатъчно зрял човек съм, за да го разбера.

— И какво следва по-нататък?

— Предстои ни да открием. — Той се наведе и започна да я обсипва с целувки. Внезапно обаче бе принуден да спре — откъм градинската пътечка се чу момчешки глас, който викаше името му.

— Татко, татко! Къде си? Лени ме прати дати кажа, че е време за разрязването на тортата! Всички вече чакат!

— Предай ѝ, че идвам след минута, Дейв! — провикна се в отговор Джаред.

— Добре! Но къде си, всъщност? И защо въобще... О, госпожо Инскип!... Здравейте!

Чу се шумолене на листа и Кейт се обърна в прегръдките на Джаред тъкмо навреме, за да види сина му, който любопитно надничаше измежду клоните на палмата.

— Здравей, Дейв.

— Какво правите вие двамата в храстите? — подхвърли Дейвид с най-невинен тон, с какъвто само едно деветгодишно хлапе би могло да зададе подобен въпрос.

— Тъкмо показвах на госпожа Инскип камата на пирата Хоторн — спокойно отвърна баща му, като освободи Кейт от прегръдките си и излезе изпод гъстите сенки на листака.

— А, ясно! Страхотна е, нали, госпожо Инскип? С нея татко винаги отрязва първото парче от тортата на рождението си дни!

— Много интересно — промълви с половин уста младата жена. — Винаги е добре, когато една стара вещ е все още годна за някаква употреба. Бях се притеснила, че камата на Хоторн може да се е превърнала в най-обикновен музеен експонат, след всичките тези години!

Джаред едва успя да сподави смеха си. В очите му проблесна предизвикателно пламъче и той каза:

— Вярвам в добрите стари поговорки и смятам, че е съвсем вярно твърдението — ползвай го, докато му е време! Хайде, приятелчета, да вървим да срежем тортата за рождения ми ден! — Изчака Дейвид да изтърчи напред по пътечката и придърпа Кейт до

себе си за още един кратък миг. — А що се отнася до теб, малко дяволче...

Кейт долови нескритото сексуално желание в полусериозните му, полушеговити заканителни думи и по гърба ѝ пролазиха тръпките на сладостно предчувствие.

— Е, какво за мен?

— Само гледай да си тук тази вечер. Щом приключа с празненството, смятам да ти покажа какво се случва с остроумните и самонадеяни войнствени госпожички, които не знаят как трябва да се държат с един истински мъж. Шегата с античната кама на Хоторн няма да ти се размине току-така.

— И очакваш да се навъртам наоколо след подобна заплаха?

— Как би могла да устоиш? Освен това, нали уж си много смела и героична?

Десет минути по-късно страховитата кама проблесна като светкавица на светлината на лампите, когато Джаред замахна и с едно-единствено точно движение разряза гигантската торта. Из тълпата се понесоха възгласи на одобрение и шампанското потече по чашите. Името на Хоторн бе изписано с червена глазура отгоре върху тортата, а под него се мъдреше миниатюрно копие на камата, изцяло изработено от захар. Кейт бе застанала от едната страна на домакина. Бавно отпи от шампанското си, когато той вдигна тост в чест на своя предшественик — пирата, открил Аметистовия остров.

— Туристите обожават подобни пиршества — чу зад себе си нечий провлечен говор. — Винаги съм се възхищавал на Хоторн за артистичните му умения по време на тези балове.

Младата жена се обърна, за да види кой бе произнесъл тази забележка. Не носеше маска, но дори и ако си беше сложил, тя пак щеше да го познае веднага по внушителните размери на шкембето и старомодната му, изцяло бяла премяна. Това бе мъжът, който бе придружавал Джаред Хоторн предишната вечер по време на тайнствената им разходка по пътеката, водеща към стария замък. Обзе я необяснимо безпокойство, което поохлади веселото ѝ настроение.

— Личи си, че знаете доста неща за тези ежегодни карнавали. Често ли отсядате в Кристалния залив? — попита Кейт, като нарочно повдигна своята сребриста маска високо на главата си, за да може да разгледа по-добре събеседника си.

— Не бих казал, че отсядам тук — не съм турист, а по-скоро стар приятел на семейството — отговори ѝ той, като внимателно обмисляше всяка дума. — Живея из тези острови, откакто се помня. По-дълго дори в сравнение с Джаред. Писател съм. Позволете ми да се представя: казвам се Макс Бътърфилд.

— Катрин Инскип. — Кейт се напрегна да си спомни дали бе чела някога нещо от този човек, но напразно. Усмихна се на себе си — сега поне можеше да разбере как се чувстваха другите хора, когато се запознаваха с нея и не успяваха да се сетят за никоя нейна книга. — Аз също пиша — добави тя на глас.

— О, да — доколкото разбрах, исторически романи.

— А вие?

— В момента работя над един роман, но междувременно си изкарвам хляба с някоя и друга туристическа брошура, справочник и други подобни. Сама знаете как е.

Да, Кейт наистина знаеше и в този миг усети прилив на съчувствие към своя нов познат. Почуди се от колко ли време пише този свой роман. Зададе обаче съвсем различен въпрос:

— От кога познавате Джаред Хоторн?

— О, вече години наред. — Макс отпи глътка от питието си и добави: — На тези острови почти всички се познават. Светът тук е малък, наистина малък!

— Абсолютно вярно, Макс! Понякога дори твърде малък!

Полковникът, облечен в стегната парадна униформа на британски офицер от началото на деветнадесети век, се приближи към тях с благосклонната усмивка на висшестоящ. Придружаваше го привлекателна, енергична жена на около четиридесет години, хванала го под ръка. Бе облечена в дълга, разкроена рокля, подобна на тази на Кейт, но в светлозелен цвят.

— Госпожо Инскип, позволете ми да ви представя годеницата си Лети Плат. Лети, пред теб е Катрин Инскип — героинята на седмицата, която толкова умело успя да се справи с Умника Арни, поваляйки го на земята с един-единствен удар!

— Цялата тази история започва да ме смущава — оплака се Кейт, докато се здрависваше с новата си позната.

— Виновен е Джаред — питам се какво направи, че слухът плъзна толкова бързо? Да не би да е публикувал статия в местния

вестник?

Лети Плат се ухили, в сините ѝ очи проблесна насмешливо пламъче.

— О, не, той прибягна до нещо много по-ефикасно: разказа случката на не повече от двама-трима и само след час целият остров вече я знаеше. Трябва да имате предвид, че тук хората намират забавление тъкмо в такъв род пикантни истории!

На Кейт тази жена ѝ стана моментално симпатична.

— Благодаря за съвета, ще го имам предвид. И вие ли живеете на Аметиста, Лети?

— О, ама разбира се! Преди време моят съпруг ме доведе тук със себе си, когато бе обзет от манията да се засели на тропически остров. Работеше като механик и специалист по всичко за Джаред. Въобще, бе дясната му ръка в течение на доста години, чак до смъртта си.

— Разбирам. Значи след това не сте си заминали, а сте продължили да живеете тук сама, така ли?

— Да, но не за дълго. Съвсем скоро двамата с полковника ще свържем съдбите си. — Лицето на Лети се озари в щастлива усмивка, когато погледна към своя спътник, който от своя страна я потупа нежно и гордо по ръката.

— В курорта ли работите, Лети? — зададе нов въпрос Кейт.

— По принцип съм назначена като главен счетоводител, но всъщност върша и много други неща, когато е необходимо. Е, стига сме говорили за мен. Наистина се радвам да се запозная с вас, Кейт! — тихо сподели Лети. — Ужасно много се развълнувах, когато научих от полковника, че сте пристигнали на нашия остров! Чела съм всичките ви книги, с изключение на „Невестата на корсаря“, която днес най-сетне успях да си купя от магазина за сувенири. Нямам търпение да я прочета!

— Благодаря ви! — Кейт със смущение усети, че цялата се изчервява, както ставаше винаги, когато пред нея застанеше някой ентузиазирани почитател. Това бе цената на славата, с която така и не успя да свикне. Едно от нещата, привличащи я в професията ѝ на писателка, бе възможността да работи под успокояващата сянка на анонимността — поне през по-голямата част от времето.

— Полковникът твърди, че не само сте натрили носа на Арни в земята, но също така сте успели и доста да поразклатите

самоувереността на Джаред и да го накарате да ви обърне внимание, което, ако питате мен, е забележително постижение! — разсмя се весело годеницата.

— Радвам се, че той най-сетне проявява интерес и то не към кого да е, а към личност като вас! Вече от дълго време се чувства самотен, макар и да не го признава.

— Ако се опитвате да ни сватосате, Лети, трябва да ви предупредя, че само си губите времето. Определено стигнах до убеждението, че не отговарям на идеала на Джаред за вярна и любвеобилна съпруга — отбеляза Кейт. Макар че, каза си тя на ум, това май не му се бе сторило достатъчно солиден аргумент, който да го спре да действа толкова директно и безапелационно, както бе направил само преди няколко минути. Същевременно обаче, мисълта какво бе мнението му за нея, също не я бе спряла самата тя да отвърне с взаимност на заяжданията му. Трябва съвсем да си е била загубила ума там, в градината!

— О, говорите глупости, скъпа! Хайде, елате с мен! — Лети намигна на полковника, хвана Кейт за ръката и я изведе малко встрани от компанията на двамата мъже.

— Надявам се, не взимате твърде насериозно изказванията на Джаред Хоторн по отношение на жените — прошепна и свойски тя. — Като повечето мъже, и той самият не знае какво точно иска!

— Не знам дали въобще трябва да говорим за това! — отвърна притеснена Катрин.

— Може би не, но разговарях с Дейвид и съм упълномощена да се боря за каузата му. Става въпрос за следното: момченцето е решило, че иска двамата с баща му да се опознаете по-добре. Май ви е харесал и то доста. Разказа ми как сте му обещали да го научите на специалните каратистки хватки.

— Започвам да се чувствам все по-неудобно.

— Няма причина за това — успокои я Лети. — Полковникът е изключително проникателен човек — истински познавач на човешката природа, и е твърдо убеден, че Джаред си е паднал по вас. Историята между вас двамата в бара е просто поредното доказателство в подкрепа на думите му — същото мисля и аз! Случилото се е прекрасно — сякаш е взето направо от някоя от вашите книги! Съжалявам само, че не съм присъствала и аз!

— Съмнявам се, че на Джаред му се е видяло чак толкова прекрасно.

— О, нищо подобно! Публична тайна е, че представите на Джаред за качества, които една истинска жена трябва да притежава, се основават единствено на неговите спомени за покойната му съпруга. Вярно е, че Габриела бе ангелско създание — всеки ще го потвърди, но вече изминаха цели пет години от смъртта ѝ, а нашият приятел, в края на краищата, е нормален, здрав мъж в разцвета на силите си. Има нужда от жена до себе си и да ви кажа честно, не смятам, че тя трябва да е същото добро ангелче като предишната му съпруга!

Кейт се бе втренчила в чашата си с шампанско.

— И защо мислите така?

Лети се усмихна многозначително и тихо добави:

— Често за един мъж е много трудно да живее с ангел, когато той самият има толкова от дявола в себе си! Джаред е именно такъв! Засега стига, нали?

Кейт се изкашля смутено.

— Моля ви, Лети, имайте предвид все пак, че ще бъда на Аметистовия остров не повече от месец!

— Тъкмо това е и причината да се осмеля да разговарям с вас по темата още при първата ни среща. Ясно е, че нямате нито минутка за губене, нали така?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Хайде де, татко, на мен можеш да кажеш! Обещавам, че Травис и дори Карл нищичко няма да научат! Снощи се целувахте с госпожа Инскип под онова дърво в градината, нали?

Джаред изгледа преценящо сина си, седнал край кухненската маса, ухилен до уши и леко подритващ във въздуха с обутите си в сандали крака. Зад него голямата плъзгаща се врата към верандата бе широко отворена към кристалночистите води на залива и освежаващо подухващия утринен бриз.

— И защо си толкова любопитен? — Бащата срязва наполовина два узрели плода папая и посегне да вземе един лимон от купата върху масата.

— Ей така. Просто искам да знам!

— Дейв, струва ми се, че вече си достатъчно голям, за да ти обясня някои от основните правила, които мъжът трябва по необходимост да спазва, когато си има вземане-даване с жена.

— Страхотно! И какви са тези правила? — Очите на хлапака блеснаха в очакване.

— Първото е, че един истински джентълмен никога не обсъжда публично личните неща, случили се между него и някоя дама.

Лицето на Дейвид помръкна.

— Но това правило е адски тъпо! Кой, въобще, го е измислил?

— Преди много време, всички жени се събрали и единодушно взели решение да го въведат в действие като задължителен и неизменен закон.

— Имат ли право?

— Очевидно, да.

Джаред изстиска лимона върху плодовете папая и пренесе чиниите върху кухненската маса — правеше го всяка сутрин вече от пет години — от деня, когато Габриела почина. По някакъв необясним начин, за който нито той, нито Дейвид си даваха сметка, с течение на времето това се бе превърнало в задължителен ритуал — извършваха

го всеки ден и без да търсят обяснение защо именно тази сутрешна церемония ги сближаваше толкова много. На обяд и вечеря неизменно ядяха в ресторанта — с нарязването на няколко плодове и препичането на филийки с масло се изчерпваха и готварските умения на Джаред, макар също така да бе цар в приготвянето на кафе. Освен това, разсъждаваше собственикът на курорта, какъв смисъл има да държи трима професионални готвача, ако не ги използва най-рационално?

Погледът му се спря на съвсем наскоро купените джинси на сина му и Джаред с изненада установи, че вече бяха значително окъсели. Отбеляза си на ум, че е необходимо да вземат нови. Времето си течеше с изумителна скорост — дори тук, на островите. Дейвид скоро щеше да навърши десет години и правилата, на които трябваше да се научи, щяха да стават все повече и повече. Най-важното обаче бе да умее да различава добрите принципи от лошите и Джаред смяташе да се погрижи за това, както подобава на един добър баща.

В продължение на още няколко минути той наблюдава сина си, който мълчаливо и намусено предъвкваше папаята, опитвайки се да проумее първото правило по отношение на така наречения слаб пол. Джаред се усмихна и продължи инструкциите си с полунасмешлив, полусериозен тон:

— Едно нещо трябва да ти кажа, хлапе — и ако наистина искаш да оцелееш сред жените, ще ме послушаш. Дамите от типа на госпожа Инскип винаги намират начин да си отмъстят на мъжа, осмелил се да разправя пикантни историйки за тях.

Дейвид се изкиска.

— И какво ще ти направи Кейт, ако разбере, че си ми казал за целуването?

— Боя се дори да си помисля — отвърна мрачно баща му, като седна и си наля чаша кафе. — Нищо чудно да ме повали на земята с една-единствена от хватките, на които се е научила.

Усмивката на Дейвид се стопи в същия миг и лицето му придоби ужасено изражение.

— Как така да те повали на земята? — Замълча, премисляйки немислимото, след което добави колебливо: — Не може да го направи! Нали, тате?

В отговор се чу пронизителен, ентузиазизиран крясък. Дойде, от страна на жълтия амазонски говорещ папагал, който в момента стоеше

с царствен вид на върха на голямата си клетка.

— Запази си мнението за себе си, Веселушко! — Джаред изгледа сърдито птицата, след което се обърна към сина си: — Май пак не си му дал закуска и е в кисело настроение!

— Хайде, Веселушко! Хапни си! — Дейвид протегна късче папая към папагала, който първо намръщено изгледа Джаред и едва след това с огромно достойнство пое предложеното му лакомство.

Момченцето се зае отново да разпитва баща си:

— Госпожа Инскип все пак не може да те преметне на земята, нали?

— Ако имам късмет, дано никога не ми се наложи да узная! — Джаред си взе препечена филия и започна да размазва мармалад от гуава по нея с доста напрегнати движения на ножа:

— Хм! Залагам три долара, че не би успяла! — Най-последно взе решение Дейвид. — Ти си много по-едър от нея!

— Размерите невинаги са решаващ фактор при този вид борба. Все пак, благодаря ти, че имаш вяра в моите сили!

— А съществуват ли правила, които жените трябва да спазват?

— Да, няколко. Бедата обаче е, че обикновено те променят тези правила, според както им изнася в конкретния случай. — Като например, помисли си унило Джаред, дали да са достатъчно отзивчиви, когато мъжът се върне, за да си получи обещаното му преди това с целувка.

— Не е справедливо!

— А това пък е друго правило, което трябва да научиш: животът невинаги е справедлив!

— И него ли са измислили жените?

— Не. Появило се е само, без ничие одобрение и хората постепенно са свикнали да го приемат, макар и неохотно! — Джаред захапа яростно филийката.

Дейвид се умълча, подритвайки с крак във въздуха, докато обмисляше последните думи на баща си.

— Във всеки случай, мисля, че госпожа Инскип е честна. Обеща днес да ме научи на специалните хватки от каратето, които е приложила на Умника, а пък аз ще ѝ покажа как да се гмурка с шнорхел и маска!

— Наистина ли? — Удиви се Джаред Хоторн. Мина му през ума, че май неговият син бе постигнал далеч по-голям напредък по отношение на тяхната гостенка. Защо ли на самия него не му бе хрумнало да ѝ предложи безплатно обучение по подводно плуване? Предишната вечер определено не се бе справил кой знае колко добре. След края на церемонията с нарязването на тортата, той бързо се бе огледал, но никъде не видя Катрин. Като последен глупак, не устоя и се отправи към стаята ѝ, където се притаи в храсталака под прозореца. Тъкмо в този миг светлината вътре угасна. Джаред спа неспокойно и тази сутрин продължаваше да изпитва необяснимо неудовлетворение, а също и гняв към себе си.

— Точно така. Снощи сключихме договор. Някакъв тип, с който Кейт танцуваше, също се канеше да ѝ предложи уроци по гмуркане, но аз пристигнах навреме, за да ѝ припомня уговорката ни.

Бащата вдигна рязко поглед.

— За какъв тип говориш?

— Един от туристите, мисля, че се казва Джеф Тейлър, или Тайлър — нещо такова. — Дейвид предъвкваше бавно резена папая, наблюдавайки баща си с периферното си зрение. — И знаеш ли какво? На мен госпожа Инскип май ми харесва. Снощи изглеждаше страхотно красива, нали?

Като фея от сънищата, мина през ума на Джаред.

— О, да! — каза на глас. — Снощи наистина беше красива. — Когато я бе взел в прегръдките си обаче, феята от сънищата се бе превърнала в истинска и невероятно чувствена жена, с гореща кръв и дяволски възбуждаща. А после, вместо да го изчака след тържеството, тя бе изчезнала безследно, така както един приказен сън се стопява с първите лъчи на утрото. Кога започвате с уроците по гмуркане?

— Тази сутрин. Веднага щом ми покаже някой от начините си за самоотбрана. — Момченцето дояде и последното парче папая и скочи на крака. Спусна се към верандата, като пътьом погали Веселушко по главата. Папагалът прие милувката с вид на гордо снизхождение. — Трябва да тръгвам. Имам среща с госпожа Инскип само след няколко минути.

— Почакай малко! Не си изял препечената филия.

— Ще я взема със себе си. — Дейвид грабна резена хляб и изскочи като стрела от кухнята, прекоси верандата и се спусна надолу

по алеята, извеждаща до малкото заливче.

Джаред остана сам с Веселушко. Птицата го изгледа с преценящ поглед, след което бавно слезе от клетката си, премести се върху облегалката на стола, в който седеше той и оттам невъзмутимо скочи на масата, за да провери дали е останало нещо от папаята.

— Как се осмеляваш да правиш това, стар пират такъв? Знаеш, че не ти е позволено да се качваш върху кухненската маса! Слизай веднага или ще ти откъсна опашката, а после ще продам перата като сувенири на туристите!

— А на бас! — изграка Веселушко и деликатно клъвна парченце плод, придържайки го с ноктите на единия си крак.

— Хубаво е човек поне да е наясно кой всъщност командва парада. — Джаред се изправи и започна да разчиства масата. — Как мислиш, тя защо побърза да се измъкне снощи, още преди края на бала? Бях съвсем сигурен, че ще ме изчака — пък и след проявената отзивчивост преди това под дървото, какво друго можех да си помисля? Желаете ме с не по-малка страст от тази, която изпитвах аз — в това няма никакво съмнение. Но кой може да ги разбере жените? И особено това войнствено създание, този командос в рокля, изкарала цял двуседмичен курс по самоотбрана — и то основно за от кръста надолу! Нищо чудно просто да е искала да докаже, че като нищо може да ме разгорещи! Едно нещо обаче ще ти кажа, приятелю! Ако съмненията ми се потвърдят, много скоро ще я накарам да съжалява за игричките си!

— А на бас!

Половин час по-късно Джаред стоеше пред широко разтворения френски прозорец на своя офис, зареял поглед сред проблясващите под ярките слънчеви лъчи пясъчни дюни на залива. Едва-едва успяваше да различи фигурите на няколкото подранили посетители на плажа: някои бяха облечени във водолазни костюми, а други бяха просто излезли на разходка по брега. В далечния край на залива забеляза тези, които всъщност търсеше. Дейвид бе заел поза на един крак, като с другия се опитваше да ритне някакъв невидим противник пред себе си. Кейт, облечена в зелен на цвят цял бански, стоеше встрани и обясняваше нещо на момчето. Когато някой внезапно почука на вратата, Джаред

нито помръдна от мястото си, нито направи опит да отклони своя вперен в далечината поглед.

— Да, влез.

Вратата се отвори със замах.

— Добро утро, Джаред! — поздрави полковникът, влизайки с бодра стъпка в стаята. — Чудесен ден, нали?

— Ъхъ... — Хоторн се намръщи, наблюдавайки Кейт, която в този миг демонстрираше поредния страхотен, невероятен бърз удар с крак. — Но тук всъщност всеки ден е чудесен. Ела насам, приятелю, за да видиш нещо.

Полковникът се приближи и застана до Джаред, напъргайки очи, за да различи двете фигурки в далечината.

— О-хо! Това там не е ли страшната госпожа Инскип?

— Че кой друг? Обучава Дейв на някаква смесица от джудо и карате!

— Техниката, която използва срещу Умника Арни, ли?

— Именно.

— Доста добре се справя, както виждам.

— Не съвсем. Тялото ѝ е твърде стегнато — трябва малко да се поотпусне, движенията да са по-гъвкави.

— Какво имаш предвид? Стилът ѝ на самоотбрана или нещо друго?

— О, я стига! — Джаред продължи известно време да наблюдава мълчаливо, след което подхвърли: — Питам се дали тя може да се справи с приготвянето на домашни бисквити също толкова добре. Готов съм да се обзаложа не на пет, а на десет долара, че дори не знае как да приготви тестото!

— Дейвид май не го е грижа особено дали Катрин Инскип притежава кулинарен талант. Изглежда, страхотно се забавлява!

Джаред присви очи.

— Тази сутрин дори не си дояде закуската — толкова беше нетърпелив да започне уроците.

— Явно са се сприятелили с Катрин.

— Да, виждам.

— Не ми звучиш особено доволен от този факт — подхвърли насмешливо полковникът.

— Тук е само за един месец. После си тръгва.

— Зависи: може и да има причина да остане. — Едрият мъжага се отправи с типичната си стегната стъпка на военен към бюрото. — Донесох сметките от снощи, а също и няколко заявки за бара и ресторанта, които е необходимо да подпишеш.

Джаред отговори, без да се помръдне, все така зареял поглед към залива:

— Остави ги на бюрото. Ще ги видя по-късно.

— Имаш някакви планове за тази сутрин, така ли? — любезно запита полковникът, повдигайки учудено гъстите си вежди.

— Синът ми ще показва на госпожа Инскип как да се гмурка с шнорхел и аз смятам да съм наблизо за всеки случай.

— Чудесна идея! — ухили се до уши неговият събеседник.

Кейт стоеше с ръце опрени на бедрата, здраво стъпила с разкрасени крака в пясъка и вперила строг поглед в Дейвид. Със здраво стиснати устни тя съсредоточено наблюдаваше движенията му. Момченцето изпробва още няколко пъти удара с крак, преди най-сетне тя да кимне доволно.

— Много добре! Вече усети как става. Трябва само да гледаш винаги да запазваш равновесие — това е най-важното качество и основно предимство при бойните изкуства. Моят инструктор непрекъснато повтаряше, че почти всеки човек губи равновесие в един момент или в друг. Номерът е да се възползваш от този факт по най-удачния начин.

Дейвид се ухили и ритна още веднъж с крак във въздуха, като същевременно нададе пронизителен вик. После се обърна към Кейт.

— Мислиш ли, че вече мога да се справя с Умника Арни?

— По-добре е да избягваш хора като него, вместо на всяка цена да се стремиш да им се противопоставиш — посъветва го младата жена, като нежно разроши косата му.

— Но ти му се противопостави и му хвърли един хубав тупаник!

— Да, но тогава бях изнервена, а и преди това бях преживяла значителен стрес. Най-умното в случая бе да му дам парите и да си плюя на петите!

— Хващам се на бас, че никога и от никого не би избягала! Приличаш на баща ми. Тази сутрин го попитах дали смята, че можеш да го победиш в схватка.

Кейт премигна изненадано.

— И какво ти отговори той?

— Каза, че предпочита да не му се налага да разбира.

— Много мъдро!

— Ъ?

— Нищо, нищо. Готов ли си за моя урок по гмуркане с шнорхел?

— Разбира се! Донесъл съм всичко необходимо. Можеш да оставиш нещата и плажната си хавлия тук. — Дейвид се наведе, за да вземе двете маски, като същевременно внимателно огледа плажа, след което бързо се изправи и се провикна:

— Я, виж, ето го баща ми! Татко, татко, насам!

Кейт съвсем целенасочено се постара да потисне трепетното вълнение, което обзе тялото ѝ при думите на момченцето, като спокойно обърна глава по посоката, в която гледаше Дейвид. Видя Джаред да се приближава бавно към тях — беше бос, облечен в избелели, провиснали джинси и бяла памучна фланелка, а по грижливо сресаната му назад черна коса играеха проблясъци от утринните лъчи на слънцето.

Макар да носеше съвсем обикновени ежедневни панталони, той отново страшно много ѝ заприлича на пират — също както предишната вечер, когато се бе пременил с истински корсарски дрехи. Кейт се зачуди за миг какво ли щеше да се случи снощи между тях двамата, ако се бе решила да го изчака след края на бала. Тогава в последния момент бе осъзнала, че все още не е готова да поеме риска за подобно изживяване. Едно е да се разправяш с разни негодници от типа на Умника Арни, съвсем друго — да се забъркваш в любовна авантюра с човек като Джаред Хоторн!

— Добро утро, Кейт! — поздрави приближилият се мъж и ослепителната му усмивка я прободеше като с нож. — Как върви урокът по самоотбрана?

— Страхотно беше — отвърна вместо нея Дейвид. — Сега вече мога да поваля на земята Умника Арни също като госпожа Инскип!

— Уф, направо ме побиха тръпки от ужас — измърмори Джаред под нос и сребристосивите му очи срещнаха тези на Кейт. — Забавлявахте ли се снощи, госпожо?

— Да, прекарах изключителна вечер! — Втренченият му поглед започваше да я изнервя и тя се наведе, вдигна хавлията си от пясъка и я

наметна върху раменете си, като по този начин успешно прикри и гърдите си.

— Попитах ви от чисто любопитство, тъй като изчезнахте толкова бързо, та човек би си помислил, че сте се отегчили!

— Нищо подобно!

— Нима? Да не би в такъв случай да сте изгубили кураж? — усмихна ѝ се леко подигравателно той.

— Вече минаваше полунощ и се почувствах изморена. Можете да ме наричате Пепеляшка, ако ви харесва! — Нескрито предизвикателните му думи я разгневиха.

— Едва ли това име е най-подходящото!

— Прав сте! Ако аз съм Пепеляшка, следва изводът, че вие пък сте Очарователния принц, а не мисля, че подобна грешка по отношение на вашата самоличност е особено желателна!

— О, какъв язвителен език! — Поклати глава с престорено разочарование Джаред. — И то още рано сутринта!

— Тате, кажи, искаш ли госпожа Инскип да те научи и теб на някои от хватките си за самоотбрана? — намеси се Дейвид, отегчен от разговора, който се провеждаше край него. — Знае страхотни номера!

— Шегуваш ли се? Да не искаш да ме сполети същото като Умника?

— Е, хайде де, татко! Нека поне ти покаже! Няма да го нараните, нали, госпожо?

— Разбира се! Ще се постарая да бъда съвсем нежна и внимателна — убеди го Кейт, като чувството и за хумор надделя над започналото да я обзема раздражение. — Все пак, сигурна съм, че баща ти има да върши далеч по-важни и интересни неща тази сутрин.

Очите на Джаред проблеснаха, отразили ярките слънчеви лъчи.

— Е, струва ми се, че бих могъл да отделя време колкото за един кратък урок. Имам чувството, че сте наясно с всички бойни трикове, а, Кейт?

— О, да! Няма нещо, което да не ми е познато! — отвърна с нахална самоувереност младата жена.

Джаред кимна.

— Така си и мислех. Като, разбира се, едно от нещата, които владееете най-добре, е изкуството да изчезвате яко дим! Е, готов съм за първата демонстрация.

Кейт усети неприкритата подигравка в думите му и неочаквано се изпълни с решимост да накара този присмиващ ѝ се мъж да смени ироничното си отношение с респект. Застана пред него, спокойно отпуснала ръце от двете си страни.

— Хватката е съвсем лесна, а и пясъкът ще омекоти падането. И така, Джаред, престорете се, че ме нападате.

— Готов съм да поема риска.

Без да се колебае нито миг, той се приближи към своята противничка с протегнати напред ръце, готов да я сграбчи за кръста. В очите му проблясваше дяволито пламъче. В последния момент Кейт изпита съмнение, че ще съумее да се справи с атаката, но вече бе късно за отстъпление. Плъзна се напред, сграбчи го за лакътя с две ръце, завъртя се плавно и после силно го дръпна така, както ѝ бе показвал инструкторът. Стана като по учебник — всъщност, дори по-лесно, отколкото бе очаквала. Джаред изгуби равновесие и без да успее да окаже каквато и да била съпротива, само след миг се намери по гръб на пясъка. Изпъшка, затвори очи и не помръдна.

— Тате! Тате! — втурна се към него Дейв. — Добре ли си, тате? Госпожо Инскип, нали не му е станало нещо? Защо не се помръдва?

Чувството на триумф, обзело Кейт, моментално бе заместено от тревога. Тя също пристъпи бързо към лежащия в пясъка мъж и се отпусна на колене до него.

— Не зная. Не би трябвало да съм го наранила — праметнах го съвсем леко. Дано само не си е ударил главата в някой скрит в пясъка камък или нещо подобно!

Пъхна ръката си под тила му, за да провери и със закъснение разбра, че ѝ бяха скроили номер — в същия миг, пръстите на Джаред я сграбчиха със страшна сила за китката. Той бавно повдигна клепачи и Кейт срещна погледа на проблясващите с лукаво задоволство сребристи очи.

— Хванах ли те!

— Ама че си измамник... — въздъхна тя, наясно, че каквато ѝ да бъдеше реакцията ѝ в този момент, тя щеше само да забавлява Джаред.

— О, тате! Значи, си се преструвал! — Разтревоженото изражение върху лицето на Дейвид моментално се смени с истинска радост. — А сега е време и ти да покажеш на госпожа Инскип един-два

метода за самоотбрана. — Обърна се към Кейт и гордо допълни: — Баща ми също знае няколко хватки!

— Сериозно? — Младата жена изви китката си в опит да я измъкне от здраво сграбчилите я пръсти на Джаред, но бързо установи, че усилията ѝ няма да се увенчаят с успех.

— Ще се радвам, ако мога да ви демонстрирам някой и друг номер, госпожо! — Хоторн се претърколи на една страна и се изправи, като повлече след себе си и Кейт.

— Чакайте малко! — възпротиви се тя, макар да бе наясно, че подобна молба нямаше да свърши работа. В раздражението си обаче реши поне да опита. Хем ѝ бе смешно, хем я изпълваше истинска ярост. Чувството ѝ за хумор все пак надделя, макар Кейт да не можеше да намери обяснение защо.

— Хей, тате! Какво ще правиш?

— Нали госпожа Инскип искаше урок по самоотбрана? — Като каза това, Джаред я хвана през кръста и я метна на рамото си, след което се отправи към водата.

— Е, да — съгласи се момченцето, подтичвайки край тях.

— Веднага ме пуснете! — нареди Кейт, макар да знаеше, че само си хаби думите.

— Какво ще кажеш тогава да ѝ покажем първия от уроците, за които пита още от вчера? — продължи в същия дух Джаред, без да обръща никакво внимание на нейните протести.

— Само да си посмял! — развика се тя, забелязала, че Хоторн бе започнал бавно да навлиза в океана. Той обаче продължи все по-навътре, докато водата не стигна до над коленете му, без ни най-малко да обръща внимание на това, че панталоните му се бяха измокрили.

— Първото нещо, което човек прави, когато се гмурка с шнорхел и маска, е хубаво да се намокри — обясни Джаред с наставнически тон, като прехвърли Кейт в прегръдките си.

— Всичко това е отмъщение заради снощи, нали? Според мен, постъпвате изключително подло!

— Просто обичам в отношенията ми с жените да съществува равновесие. Жалко за мъжете, които прекалено често се оставят техните нежни половинки да ги водят за носа! — Изчака да се приближи една достатъчно голяма вълна и пусна Кейт без предупреждение във водата. Лукавата му, тържествуваща усмивка, на

която би завидял всеки истински пират, бе последното нещо, което жената видя, преди вълната да я залее през глава. Същата усмивка я посрещна и миг по-късно, след като най-сетне с мъка стана и си пое дъх. Задържа се на крака не задълго — върху и се стовари поредната водна стихия, чието приближаване не бе успяла да забележи навреме. Задъха се и зарита безпомощно с крака в плитката вода, след което отново някак си успя да се изправи.

— Татко, почакай! Не й даде никаква възможност да си сложи шнорхела и маската! — провикна се Дейвид, приближавайки се към тях през водата, понесъл въпросната екипировка.

— Дяволите да ме вземат! Знаех си, че нещо съм пропуснал! Дали да не го направим отново, а, Кейт?

Катрин отметна назад мократа си коса и вдигна ръка в знак, че се предава.

— Може, но не по вашия метод, Джаред. Убедена съм, че Дейвид е много по-добър инструктор в сравнение с баща си.

— Днес имате късмет, и двамата сме на ваше разположение. — Джаред смъкна дънките си и остана по къси бански панталонки, след което излезе на брега, където захвърли мокрите си дрехи направо на пясъка. През това време Дейвид помогна на Кейт да си сложи водолазната екипировка.

От тук нататък баща му пое отново обучението посредством кратки, но точни наставления и само няколко минути по-късно тримата заплуваха към рифовете. Кейт бе в средата между Дейвид и Джаред, които й показваха откъде да мине, като същевременно я запознаваха с чудното разнообразие на подводния свят. Младата жена бе смаяна от странните риби с невероятна окраска, които се стрелваха покрай тях и бързо забрави откъдето стъпка на Джаред. Плуваха сред калейдоскоп от цветове — великолепни и пищни. Джеф Тейлър бе твърдял с пълно право, че да се гмуркаш между рифовете е като да си в гигантски морски аквариум. Всеки следващ подводен обитател се оказваше по-зашеметяващо красив от предишния, но всичките се държаха еднакво спокойно в присъствието на хората.

Утринните лъчи на слънцето танцуваха из прозрачно синята вода и разкриваха един приказен свят от корали, пясък и цветове. Кейт напълно изгуби представа за времето, докато Дейвид и Джаред се редуваха да насочват вниманието й ту към една, ту към друга, още по-

вълшебна гледка. Неохотно послуша бащата, когато той я дръпна за крака, давайки ѝ знак с ръка, че вече трябва да излизат.

Тримата стояха прави във водата, която им стигаше едва до кръста. Хоторн вдигна маската на главата си и се усмихна, когато забеляза възхитеното изражение на своята гостенка.

— Хареса ти, нали? — неусетно бяха преминали на „ти“.

— Фантастично е! Никога преди не бях виждала такава красота! Щастливи сте, че живеете на острова и можете да се наслаждавате всеки ден на подобна приказна гледка!

Джаред я изгледа мълчаливо, след което кимна замислено.

— Да, с Дейв сме щастливи тук, нали, дребосъче? — обърна се той към сина си, застанал малко по на плитко.

— О, да, наистина е върхът! На мен обаче ми харесва и в Дисниленд. С татко ходихме там миналата година.

— Аз лично бих предпочела Аметистовия остров дори пред Дисниленд. Е, благодаря и на двама ви за урока по гмуркане, и тъй като съм достатъчно добре възпитана, предпочитам да оставя без коментар първата част от него. — Сбърчи нос и добави: — Трябва ли вече да излизаме?

— Двамата с Дейвид можете да продължите с изследването на подводното царство, но аз, за съжаление, имам работа. Както знаеш, не всички сме във ваканция. Ще се видим по-късно. А ти, дребосъче, не забравяй да измиеш маските и шнорхелите, като свършите с гмуркането.

— Обещавам! Хайде, госпожо Инскип, да идем да ви покажа една друга част от кораловите рифове.

— Горя от нетърпение!

Кейт постави отново маската на лицето си и последва момченцето под водата. Докато се отдалечаваха сред плитчините, тя усещаше, че Джаред ги проследява внимателно с поглед, но когато няколко мига по-късно повдигна глава над повърхността на водата, видя, че бе изчезнал. Не можа да си обясни единствено защо изпита толкова силно чувство на разочарование от този факт.

Късно следобед пристигна покана за вечеря в личната вила на Джаред и неговия син. Кейт се бе излегла в сянката на верандата и разсъждаваше за това, че на всяка цена трябва да се захване с нещо

полезно, с което да запълва времето си тук, като например, да започне нов роман. Внезапно мислите ѝ бяха прекъснати от рязко почукване по вратата. Изправи се и отиде да отвори. На прага стоеше момче в бели панталони и риза на цветя — униформата, която носеше прислугата в курорта, като явно едва успяваше да прикрие усмивката си.

— Съобщение за вас, госпожо Инскип. От ръководството на хотела. Наредено ми е да изчакам за отговора.

— Благодаря. — Кейт хвърли любопитен поглед на детския почерк, с който бе адресирана бележката, после разгъна листа хартия, очевидно откъснат от ученическа тетрадка, и зачете краткото съобщение, грижливо изписано с едри печатни букви. В него се казваше: „Моля, приемете нашата покана за вечеря. Очакваме ви тази вечер, в седем часа.“ Подписът бе на Дейвид Хоторн.

— Изчакайте секунда — каза тя на прислужника, след което намери един празен лист с емблемата на хотела и написа кратък отговор, че приема поканата. Сгъна бележката на две, постави я в плик за писма и я предаде на момчето. В мига, в който вратата се затвори след него, младата жена се втурна към гардероба. Със задоволство установи, че Сара и Маргарет се бяха справили успешно с избора на дрехи. Усмивната, тя започна да изпробва какво да си сложи за вечерта.

Точно в седем часа Кейт се отправи надолу по алеята, водеща към просторната и елегантна вила на Джаред и Дейвид, която се намираше на известно разстояние от хотела. Бе облечена в скромна, но изящна тясна памучна рокля в блестящо зелено, дълга до глезените и чудесно подходяща на златистите сандали на краката и.

Къщата бе разположена на върха на стръмния скалист нос, надвесен над залива, откъдето се разкриваше неописуемо красива гледка към океана и десетките коралови рифове и плитчини, заобикалящи острова. Забелязваше се едва-едва сред буйната тропическа растителност, където кокетно се бе сгушила.

За един кратък миг Кейт се поколеба, преди да почука на вратата. Никога преди не бе получавала подобна покана и сега бе силно заинтригувана, като се питаше дали Джаред бе запознат с планове на сина си за вечерта. Най-накрая, тя почука леко — миг по-късно от вътрешната страна се чу тропот на крака и вратата се разтвори със замах.

— Здравсти! — посрещна я Дейвид. — Знаех си, че ще дойдеш. Масата вече е сложена, а татко е във всекидневната.

Кейт пристъпи в прохладното фоайе и се огледа с любопитство. Всичко бе подбрано с изтънчен вкус и напълно хармонираше с останалата мебелировка: подът от полирани дъски, тръстиките рогозки, саксиите с екзотични тропически растения. Френските прозорци, които заместваха почти всички стени на фоайето, превръщаха помещението в нещо като закрыта веранда; те бяха широко разтворени и свободно пропускаха свежия океански бриз, като същевременно разкриваха и невероятната красота на залива отдолу.

Дейвид въведе своята гостенка в обширна стая, обзаведена с мебели от палмово дърво. Кейт слезе по двете стъпала, които представляваха прехода към помещението и веднага забеляза Джаред, който стоеше до малка масичка за сервиране на напитки. Чул стъпките ѝ, той рязко се обърна и я огледа с преценяващ поглед. По лицето му плъзна лека усмивка.

— Невинен съм — подхвърли шеговито. — Идеята бе изцяло на Дейвид.

— Не се и съмнявам — Кейт също се усмихна в отговор, намигвайки на момченцето, което сияеше от задоволство.

— Хайде, татко, би трябвало да ѝ предложиш питие — обърна се Дейв към баща си. — После ще я запозная с Веселушко.

— Благодаря ти, че ми напомни, дребосъче. Какво ще пиеш, Кейт?

— Малко шери ще ми дойде много добре.

Джаред кимна и взе една бутилка от масичката на колела, като междуременно запита Дейвид:

— Кога ще изпратят от ресторанта поръчаното за вечеря?

— Казах им да го донесат в седем и половина. Не е прекалено рано, нали? — разтревожи се внезапно момченцето.

— Напротив, точно навреме. — Джаред подаде чашата с шери на Катрин. В погледа му се четеше нещо средно между насмешливост и сексуално предизвикателство. — Дейв ми каза, че се е погрижил за всичко необходимо тази вечер.

Дейвид кимна доволно.

— Кейт, ела да те запозная с Веселушко.

— А кой е Веселушко? — поинтересува се младата жена, като послушно последва хлапака извън всекидневната. Влязоха в просторна кухня, където Кейт видя голям жълто-зелен папагал, кацнал върху метална клетка. Изглежда я недоброжелателно и с нескрито презрение.

— А, сега разбирам. Не ми прилича кой знае колко на Веселушко. Дали няма да се опита да ми отхапе пръста, ако се опитам да го погая по главата?

— Не, естествено! — увери я Дейв.

— А на бас! — изграчи Веселушко, сякаш за да го опровергае, но въпреки това протегна врат в очакване на милувка.

— Красавец е — възхити се гостенката им, докато предпазливо галеше папагала. — Много думи ли знае?

— Току-що чу целия му репертоар — осведоми я Джаред.

— А на бас! — измери го с гневен поглед птицата.

— За щастие, поне се е научил да използва най-доходоносната фраза на Аметистовия остров.

През това време Кейт бе започнала да разглежда кухнята. Видя, окачени на хладилника, няколко рисунки с молив. Приближи се, за да ги разгледа по-добре и установи с удивление, че представляваха доста точни и умело нарисувани скици на залива и различни места от курорта.

— Прекрасни са! — Възхити се тя. — Твои ли са, Дейв?

— Ами, да. Наистина ли ти харесват?

— Много! Ти действително притежаваш невероятен талант!

Момченцето се изчерви от радост при този комплимент и побърза да каже:

— Благодаря! Е, както виждам, — погледна Джаред, после Кейт и започна бавно да отстъпва назад към вратата, — май всичко е наред и аз мога да вървя!

Катрин го изгледа изненадано.

— Няма ли да вечеряш с нас?

Дейв поклати глава.

— Карл Шимазу ме покани да преспя тази нощ в тяхната къща. Майка му е съгласна. А утре двамата с него ще учим заедно. — Хвърли поглед към Джаред и добави: — Няма защо да се притесняваш, татко! Помолих хората в кухнята на ресторанта да се погрижат за всичко необходимо.

— Изключително съм ти признателен, дребосъче — ухили се баща му. — Оценявам усилията ти!

— Е, няма защо! Приятна вечер.

ПЕТА ГЛАВА

Вечерта бе топла и натежала от ухания. Кейт мълчаливо се остави на Джаред да я изведе сред мрака навън, като ясно съзнаваше, че отново, както предишната нощ по време на бала, бе завладяна от някаква странна магия, на която не можеше да устои. Сега обаче нямаше как да се измъкне — пръстите на Джаред здраво стискаха нейните, а и самата тя не изпитваше никакво желание за бягство.

Без да дава никакво обяснение, нейният домакин я поведе надолу от верандата по няколкото стъпала, преминаващи в тясна пътечка, която отвеждаше към брега на океана. Прекосиха малка горичка от палми, чиито гъсти сенки бяха в рязък контраст с обляното в лунна светлина закътано заливче отвъд дърветата. Не бе Кристалният залив — централната плажна ивица на Аметистовия остров, а без съмнение частно притежавано ограждение от брега, недостъпно за туристите. Тишината бе нарушавана единствено от тихия плясък на вълничките, които оставяха бледа диря от морска пяна по пясъка, проблясваща като сребърно колие под лунните лъчи.

— Къде ме водиш? — попита Кейт, без да я е грижа кой знае колко за отговора.

— На едно специално място, известно само на мен. И преди да проявиш обичайното любопитство, нека ти кажа, че досега не съм водил други гостенки на курорта там.

— Не възнамерявах да те питам за това.

— Започваш да ми имаш доверие, така ли?

— Просто тази вечер нямам желание да задавам прекалено много въпроси.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ още по-здраво.

— Чудесно. Мисля, че така би било много по-добре и за двамата.

Спряха на брега на океана и свалиха обувките си, след което продължиха бавно да се разхождат покрай водата, докато стигнаха до другия край на заливчето. Там Джаред заведе Кейт до сенките на една палма, разгъна одеяло върху пясъка и застана прав до своята

спътничка, без да промълви нито дума. Изразът на лицето му обаче бе напрегнат от едва сдържано желание, и след като продължи да стои още няколко секунди неподвижен и вперил поглед в нея, Кейт разбра, че очакваше тя да вземе окончателното решение. Младата жена се поколеба, но не за дълго и само след миг бе вече в ръцете му. Джаред я притисна плътно към себе си и Кейт внезапно се почувства безкрайно спокойна и отпусната, на сигурно място в неговата така позната прегръдка — там, където без съмнение бе нейното място.

— Обещай, че утре сутринта няма да съжаляваш — прошепна Джаред в ухото ѝ, заровил нежно пръсти в нейните гъсти коси. — Искам и двамата да изживеем нещо прекрасно и неповторимо, без после да се обвиняваме взаимно, да търсим извинение или да се измъчваме от угризения.

— Не бих те последвала чак дотук, ако изпитвах някакви колебания.

— Снощи също мислех, че си наясно какво искаш, но въпреки това ти си тръгна, без да кажеш нито дума.

— Вече ти казах, че тогава имах и друга причина да действам по този начин — страхувах се, че всичко се развива прекалено бързо. Сякаш насън, а не в действителност. После разбрах, че твоята приятелка Лети се опитваше да уреди връзка между нас и това вече съвсем ме притесни. Трябваше ми време да размисля.

— Няма какво да размисляш — през последните два дни аз също се опитвах да си изясня нещата сам за себе си, но мисленето така и не ми помогна. — Джаред изстена и притисна още по-здраво Кейт. Тялото ѝ инстинктивно се подчини на силния мъжки подтик и тя послушно се отпусна в ръцете му. Целуна я твърдо, но същевременно безкрайно нежно и тя усети да я разтърсва вълна от чувствен копнеж и невероятна възбуда, докато Джаред прокараваше устни по нейните със същата настойчива страст, с която ръцете му се плъзнаха по извивката на кръста и бедрата ѝ — бавно, но уверено, тръпнещи в жадно очакване. Кейт усети как той смъква ципа отзад на роклята ѝ, която след миг вече се бе свлякла в краката ѝ. С едно-единствено докосване той разкопча финия копринен сутиен, наведе глава, притискайки чело към нейното и се вгледа в гърдите ѝ.

— Знаех си, че си просто прекрасна! Толкова силно те желая! Откакто те видях за пръв път на онази алея на Рубинения остров, не

мога да мисля за нищо друго. — Докосна леко зърната ѝ, след което плъзна бавно пръсти по тях, докато не се втвърдиха подобно на малки розови пъпки и горещият му дъх опари страните ѝ.

— Такава сладостна болка не бях изпитвал от страшно много време. И причината за нея си ти.

Кейт потръпна от задоволство и отвърна със същия топъл и дрезгав от чувствен копнеж глас:

— А аз никога преди не бях изпитвала подобно нещо. Сама се учуди колко искрено прозвучаха думите ѝ. Не бе имала намерение да прави такова признание, но не съжаляваше. Всичко в този миг ѝ се струваше правилно, точно такова, каквото трябваше да бъде. Истинско.

— Лети е права да твърди, че когато сме заедно, между нас прелитат искри. Някои от тях разгарят силна възбуда у мен.

— И у мен.

Кейт бавно разкопча копчетата на ризата му, след което я смъкна назад, оставяйки я да падне на пясъка. Погали здравите, мускулести рамене, плъзвайки с наслада ръка по гладката кожа. Младият мъж внимателно я доразсъблече, като с не по-малка нежност прокара пръсти надолу по гърба и бедрата, обхващайки с длани стегнатите, добре оформени бедра и смъкна без усилие бикините и роклята, след което я повдигна и я притисна плътно към себе си. Кейт почувства грубия джинсов плат и металните копчета на панталоните да се отъркват о голия ѝ корем. В следващия миг младата жена затаи дъх.

— Толкова ми е хубаво да те докосвам! — прошепна Джаред, поставяйки я да легне по гръб върху одеялото. Коленичи и прокара пръст по бедрото ѝ. — Толкова си топла и мека, и секси!

— Значи вече не ти се струвам бодлива като трън и готова да се заяжда?

— Ни най-малко! — Наведе глава и я целуна по пъпа. — Трябваше да се досетя, че тази заядливост е само защитна преграда пред нещо истински скъпоценно и зашеметяващо красиво!

Неспособна да устои на възбудата от неговите целувки, Кейт се изви чувствено назад, притвори с наслада очи и тихо изстена. Пръстите ѝ се впиха в гладките му рамене и тя го придърпа по-плътно към себе си. Тялото му бе цялото стегнато от силата на привличането, а мускулите на гърба му се очертаваха ясно и говореха за мъжка сила и огромна стаена енергия.

Джаред се отпусна върху нея, голите му гърди се плъзнаха по набъбналите ѝ зърна и тя почувства по тялото ѝ да се разлива сладостна тръпка, когато твърдите, гъсти косми погъделичкаха кожата ѝ. Все още не бе смъкнал панталоните си и Катрин с изненада установи колко възбуждащо бе да усеща допира на грубия плат по голите си бедра. Чувствената наслада нарасна неимоверно, когато Джаред започна бавно да се приплъзва надолу по нея, обсипвайки я с целувки — устата му бе влажна, търсеца, копнееца и настойчива и Кейт се задъха от разтърсващото я пламенно, неустойимо желание. Изстена повторно, отпусайки глава върху рамото му, усещайки зъбите му леко да захапват гърдите ѝ, а грапавият му, горещ език да се приплъзва жадно по твърдите, набъбнали в страстно очакване зърна. Изсмия се щастливо — изпитваше невероятна лекота и доволство от цялото това чудно, тръпнещо преживяване. Когато устните му се приплъзнаха още по-надолу, Кейт усети, че всеки миг ще се пръсне на хиляди малки парченца.

— Джаред...

— Тук съм и нямам намерение да си тръгна. Кожата ти има вкуса на морската вода.

— Джаред, спри... Това ми идва вече твърде много... Хайде, ела. Моля те. — Тя обви крак около неговия, хвана го по-здраво и се опита да го изтегли нагоре, плъзвайки пръсти по гладкия му гръб. — Джинсите ти...

— Да, да. Сега ще ги сваля.

Претърколи се на една страна, разкопча ги и остана съвсем гол, също като нея. Забави се само миг, за да извади малко пакетче от единия джоб, прибра го някъде в купа дрехи и се отпусна отново отгоре ѝ, обливайки я с топлата вълна на желанието.

— Всичко е просто съвършено! Може би дори прекалено — прошепна Катрин, поглеждайки го със замрежен поглед. Тялото му бе стройно и слабо, но стегнато, с истинска мъжка красота и стаена сила, която го правеше още по-привлекателно именно поради удържаната енергия. — Ти също си съвършен!

Джаред се усмихна леко, навеждайки се над нея с нескрита страст в погледа.

— Обещай да си спомниш това утре сутринта.

— Обещавам.

Младият мъж затаи дъх, прилепвайки тежките си, яки бедра към нейните тревожно тръпнеци, извиващи се в копнеж слабини, притискайки я леко към земята в хватка, от която нямаше как да се измъкне.

— Искам да обвиеш ръцете си около тялото ми и да се разтвориш за мен. Не си спомням някога да съм копнеел за нещо или някого толкова много, колкото копнея за теб сега.

— Аз също... — Бе като зашеметена от силата на собственото си желание, от нуждата и копнежа, които изпитваше. Предчувстваше, че ще трябва да плати висока цена за всичко, което се случваше в този миг — нищо на този свят не се получава даром. Вдигна поглед към Джаред, опитвайки се да прочете изражението му сред сенките на нощта.

— Радвам се, че ме желаеш. Необходимо ми е да го знам. За Бога, това е безкрайно важно за мен! — Изрече думите пламенно, лицето му, огряно в този миг от лунната светлина, изразяваше решителност и твърдост. Очите му блестяха с пламъка на страстта, а едва сдържаният порив на плътта караше ръката му да потреперва върху голия ѝ корем. В следващия миг той прокара топлатата си длан надолу, докосвайки леко меките косъмчета на венериния ѝ хълм. Жестът му накара Кейт да разтвори бедра, като се надигна леко, неспособна обаче да му се противопостави. Усети го да плъзга жадни пръсти из мекотата на слабините ѝ, довеждайки нежната плът до неописуема възбуда, прокараваше ръка все по-навътре из влажните кътчета на нейната женственост и изследваше техните, поддаващи се и на най-слабия му натиск тайнствени дълбини. Кейт не можеше да мисли за нищо, отпусната в световъртежа на страстта и чувствената полуда. Чувстваше се напълно замаяна от допира на горещите му устни, целувките му, които изпълваха устата ѝ с мъзгата на удоволствието, езикът, който плъзгаше в устата ѝ, след което го изваждаше в един безкрайно възбуждащ ритъм — така, както само след миг телата им щяха да се отдадат на същите равномерни и плавни движения на съвършено сливане и временно раздалечаване в любовната игра.

Когато най-накрая Джаред се отпусна между бедрата ѝ, Кейт изстена силно и заби пръсти в раменете му.

— Да, да... мила... Покажи ми колко ме желаеш... — Той навлезе в нея бавно, но решително, с цялата стаявана досега сила на желанието. — Толкова е хубаво... — прошепна дрезгаво. — Толкова си топла, стегната и влажна... О, това е истинска сладост... мисля, че ще полудея!

Катрин се притисна плътно към него, притисна го още по-здравно в объятията си, копнееща да го почувства изцяло вътре в себе си. Отново и отново, Джаред навлезе в нея със сила, докарваща я до екстаз, в бързия, все по-ускоряващ се ритъм на неговото собствено желание. Младата жена бе неспособна да мисли, бе изгубила уменията си да говори, можеше единствено да чувства, изпълнена с върховна наслада, с която всяко предишно преживяване в живота ѝ бе просто несравнимо. Пожарът на страстта бе обхванал и най-малката частичка от тялото ѝ и тя изпитваше усещането, че ще бъде изпепелена от него, едва ли ще оцелее сред този водовъртеж от сладостна болка и трепет, който я изгаряше подобно на шеметен поток от разтопена лава. Сигурно би се ужасила, ако можеше да разсъждава нормално в този момент, но преживяването бе неустойимо, неповторимо, очаквано, истинско. Нещо, за което тайно бе мечтала през целия си живот.

Преплетените им тела се извиваха в търсене на още по-пълното си сливане върху простряното на пясъка одеяло, борейки се да отложат, но същевременно копнеещи да постигнат сладостта на тоталното освобождение. Тогава Кейт позна върховния чувствен екстаз, щастието от пълния оргазъм. Никога преди не бе изпитвала подобна цялостна лекота на духа и тялото и бе неспособна да сдържи вика на блаженство.

— О, Джаред!

— Сега... — продума задъхано той, постави я по гръб на земята, а горещият му дъх опари страните ѝ. После я хвана здраво за китките, вдигна ръцете ѝ над главата и продължи да шепне топли, окуражителни думи: — Хайде, отдай му се, нека да го почувствам и аз. Искам да усетя, че го изпитваш докрай! — Мускулите му се стегнаха и той изви тяло над нея. — О, скъпа, толкова дълго очаквах този миг! Прекалено дълго!

Прикована под тежестта на Джаред, Кейт отвори леко очи, колкото да види лицето на младия мъж, надвесено над нея, напрегнато от напора на чувствата. Не смяташе, че той съзнава какво ѝ казва в

този миг на върховно блаженство — гласът му бе по-плътен и дрезгав, почти страдалчески. Навлезе за последен път дълбоко в нея и Кейт се усети да полита като птица над проблясващия под лунните лъчи океан. В същия миг осъзна без сянка на съмнение къде бе виждала Джаред преди — това бе мъжът от нейните сънища, появил се за първи път в мечтите ѝ, когато от девойка се бе превърнала в жена и оттогава насетне преследващ я навред. Образът му се явяваше във всяка нейна книга — той бе нейният пират — неустрашим, страстен, нежен и безкрайно горд. Шокът от познанието се сля с вълната от чувствена наслада, която разтърси тялото ѝ, замъгли съзнанието ѝ и след един последен вик на блажена, тръпнеща болка, Кейт изгуби представа за всичко.

Бавно започна да се връща към реалността, към тихия шепот на океана и обления от луната бряг. Усещаше топлите длани на Джаред, обгърнали гърдите ѝ и неговото влажно от пот тяло до себе си. Единият му крак бе все още праметнат през бедрата и, а брадичката му докосваше главата ѝ. Усещаше тежестта му, но това я караше да се чувства защитена и в безопасност.

Тогава си спомни мята на прозрение от преди малко и потрепери.

— Студено ли ти е? — Джаред се размърда леко, като се обърна по гръб, поставяйки ръка под главата си. Погледна я — очите му блестяха с приглушено припламващите искри на страстта, задоволена само временно.

— Не. — Погали с любопитство огрените от лунната светлина очертания на лицето му.

— Какво има тогава? — Той целуна връхчетата на пръстите ѝ, когато те докоснаха устните му.

— О, нищо. Просто изпитвам странното усещане, че те познавам.

— Но това си е истина. Дори бих казал, че вече ме опозна много добре.

Кейт се облегна на лакти върху неговите здрави, мускулести гърди и го изгледа внимателно.

— Всъщност, повече, отколкото самият ти подозираш.

— Това да не би да е някакво предупреждение? — изсмя се Джаред. Гласът му бе все още дрезгав от преживените емоции.

— Може би — сви рамене тя.

— Ще го имам предвид. — Погали я по голия гръб. — Знаеш ли пък аз какво осъзнах? Когато си в такова настроение, бодлите ти, с които толкова обичаш да подкачаш хората, ги няма никакви.

— Радвам се, че си доволен.

— Разбира се, че съм доволен! Вече знам, че номерът е да те държа в това състояние колкото се може по-дълго!

— Възможно е да са необходими доста усилия за подобно нещо!

— Ще посветя всяка свободна частица от времето си, ако трябва. — Той зарови пръсти в косите ѝ, придърпа главата ѝ надолу и я целуна силно. — Господи! Направо си божествена! Караш ме да се чувствам най-задоволения мъж на света! Не, в цялата Вселена!

— Аз също не се чувствам никак зле.

— Коя щастлива съдба те доведе на моя остров, о, прекрасна принцесо?

— Съвместните усилия на две непоколебими, добронамерени приятелки в комбинация с преумората вследствие на твърде много работа. Ако можех да решавам сама, никога не би ми хрумнало да дойда на Аметиста. Вероятно в този миг щях да си стоя в къщи, вперила поглед в екрана на компютъра.

Джаред обгърна лицето ѝ с ръце и каза със сериозно изражение:

— Опиши ми дома си. Сигурно притежаваш шикозен апартамент в модерните предградия на Сиатъл.

— Харесвам дома си.

— И от колко време живееш там?

— Откакто мъжът ми ме напусна, за да се посвети изцяло на призванието си.

— Какво представляваше бившият ти съпруг?

— Притежаваше душа на поет, но за съжаление все още никой не бе успял да прозре невероятния му писателски талант. Така поне ми казваше.

— Защо се омъжи за него?

— Добър въпрос. Когато се запознахме, и двамата тъкмо навлизахме в литературното поприще и по онова време бях убедена, че е внимателен, интелигентен човек, на когото можех да разчитам и да имам доверие. Всъщност, наистина се проявяваше като такъв в началото. В действителност обаче бе просто доволен, че имам

сериозна, постоянна работа и по този начин можех да го издържам, докато той се занимава спокойно с писателстване. По-късно започнаха да публикуват моите книги, но не и неговите — започна да обвинява мен за неуспеха си и отгук нататък нещата помежду ни се влошиха. Сега, естествено, си давам сметка, че в действителност Хари бе просто слабохарактерен, егоцентричен, невротичен и вечно оплакващ се неудачник. Странно как човек може с течение на времето да промени коренно мнението си за някого.

— И къде живее сега?

— Не зная точно. Последното, което чух за него, бе, че се подвизава в някаква колония на така наречените „елитарни поети“, където всеки чете стиховете си на останалите, които го приветстват за невероятния му талант, обединени от общата увереност, че досега творбите им не са публикувани единствено защото светът не умее да цени истинските гении!

— Липсва ли ти?

— Не. — Кейт се усмихна и добави: — Уверена съм, че и аз не му липсвам. Към края на брака ни вече ми бе дошло до гуша да подхранвам изкуствено нарасналото му до безкрайност его и да се чудя как да отговарям на язвителните му забележки по отношение на книгите ми. Боя се, че вследствие на това съм се превърнала в опърничава заядлилка!

— Ти? Заядлилка? Шокиран съм от такова признание.

— Според Хари бях точно такава.

— Вероятно защото не е знаел как да се отнася с теб — подхвърли небрежно Джаред. — Значи, в края на краищата, той си подви опашката и избяга, така ли?

— Опакова си нещата и си замина, но, естествено, преди това ми изнесе подобаващо драматична реч за сбогом. Поплаках около четвърт час, след което приятелките ми Сара и Маргарет дойдоха и ме изведоха навън — хапнахме пица, пийнахме шампанско и аз се успокоих. Казаха ми, че имам късмет най-сетне да се отърва от Хари — четиридесет и осем часа по-късно вече знаех, че са напълно прави. Все пак ми трябваше известно време да загърбя окончателно цялата история.

Събеседникът ѝ кимна със сериозно изражение.

— Хари не е бил подходящ мъж за теб.

— Абсолютно прав си. — В този миг Кейт си помисли, че човекът, за когото винаги бе мечтала, досега бе съществувал единствено в книгите ѝ. Днес го бе опознала в действителност — тук, на Аметистовия остров.

— От друга страна, — ухили се Джаред — надявам се, не си забравила какво сподели преди малко.

— А именно?

— За разлика от бившия ти съпруг, аз поне съм съвършен. Точно това бяха думите ти.

Катрин се изсмя.

— Не съм съвсем убедена, че нося отговорност за подобно изказване, като се има предвид, че бях под въздействието на стотици активирани хормони.

— Ако нещата при теб стоят наистина така, явно просто трябва повторно да ги активирам, за да те накарам да направиш същото признание. — Той се измести така, че сега тя лежеше под него. — Отново и отново.

— Така можем да изкараме цялата нощ на брега.

— И на мен ми хрумва същата идея. — Наведе глава и впи устни в нейните.

Много по-късно се чу доволната въздишка на Кейт. Тя се сгуши в прегръдките му и тихо прошепна:

— Прекрасно...

Следващите няколко дни представляваха шеметен водовъртеж от страст, щастие и смях. Кейт ходеше да се гмурка при рифовете заедно със сина на Джаред, обикаляше острова с джип в компанията и на двамата, хранеше се почти само с папая и току-що уловена риба и прекарваше в прегръдките на своя тъй мечтан любим всяка свободна минута, през която той успяваше да се откъсне от работата си. Кейт скоро установи, че освен със задълженията си на баща, Джаред бе извънредно зает и като управител на курорта, поради което им бе доста трудно да се виждат толкова често, колкото им се искаше. Никога не можеше да планира предварително всички задачи за следващия ден — непрекъснато изникваше нещо ново и програмата му бе свръх натоварена. Едва приключваше разговора си с отговорника по снабдяването във връзка с подготовката на някакъв банкет и се

оказваше, че е изникнал друг проблем — повреда в техниката за пречистване на басейна. Един следобед Катрин го потърси в офиса му — нямаше го. Откри го да помага на персонала при сгъването на огромен куп хавлиени кърпи в пералното помещение на хотела.

— Дъщерята на помощник — домакинката ражда в момента и тя замина на Рубинения остров, за да помага, заедно с още две жени от персонала, които им се падат някакви роднини. Не успяха да се върнат тази сутрин и затова сме малко затруднени откъм работна ръка — бе й обяснил Джаред със сериозен, делови тон, докато очевидно доста умело се справяше със сгъването.

— Нека да помогна и аз — предложи Кейт и взе в ръце една от пухкавите и съвършено чисти хавлиени кърпи, върху която бе щампована емблемата на Кристалния залив. Джаред премигна изненадано, след което се ухили широко и отвърна:

— В тази ситуация приемам всяко предложение за помощ, което мога да получа.

— Надявам се, че със същата готовност ще приемеш и да намалиш с няколко долара сметката ми за днешния ден!

— Нямаш проблеми! Защо обаче да не хвърлим ези-тура: ако спечелиш, днес поемам всички твои разноски, ако изгубиш — плащаш двойно!

— Няма да го бъде, Хоторн! За разлика от тукашните традиции, аз лично залагам само когато съм уверена, че ще спечеля!

Персоналът слушаше размяната на реплики между Джаред и неговата гостенка и очевидно се забавляваше. За отрицателно време всички на острова бяха запознати със случилото се в пералното помещение, а от този ден нататък на младата жена й се носеха два пъти повече кърпи от обикновено.

Джаред по никакъв начин не се опитваше да скрие връзката им и скоро Кейт установи, че всички жители и гости на Аметиста, без изключение — от хотелския персонал до Дейвид, полковника и Лети, бяха доволни и наблюдаваха с радостно предчувствие развитието на техните отношения. Вероятно всичко щеше да бъде наистина прекрасно, в което Катрин бе убедена, ако не съществуваха два проблема. Първият бе, че само след месец тя щеше да си замине и това щеше да сложи край на техния чуден островен романс — в края на краищата, имаше закупен обратен билет за Щатите! Всеки път, когато

се замисляше, Кейт изпадаше в мрачно настроение, ставаше нервна и трябваше да полага усилия, за да преодолее отрицателните емоции.

Второто нещо, което пречеше да се наслаждава пълноценно на връзката си с Джаред, бе по-трудно за дефиниране, но определено я изпълваше с нарастващо безпокойство. Ставаше въпрос за това, че повторно го бе видяла да се отправя на загадъчна среднощна разходка към развалините на замъка заедно с Макс Бътърфилд, към когото младата жена определено бе започнала да изпитва антипатия — с непрестанните си хвалби за страхотния роман, който възнамерява да напише, той ѝ напомняше твърде много за бившия ѝ съпруг.

Вечерта, когато ги бе забелязала да се отправят към замъка, тя се бе прибрала в стаята си, до, която Джаред я бе изпратил след разкошна вечеря в хотелския ресторант. Бе я любил страстно, но доста припряно, казвайки ѝ, че за съжаление трябва да се прибере в къщи по-рано, тъй като момичето, което пазеше Дейвид, можело да остане само до полунощ. Нещо в думите му обаче я бе усъмнило, а освен това знаеше, че след кратко отсъствие Макс Бътърфилд се бе завърнал от острова. В продължение на доста време след като Джаред си бе тръгнал тя се опитваше да заспи, тормозена от съмнения, въпроси и чисто любопитство — най-накрая, изпълнена с мрачни предчувствия, тя стана, навлече чифт джинси и тъмна фланелка и пое надолу по пътеката, водеща до разклонението за към замъка. Скри се в храстите и зачака.

Измина повече от час, когато до слуха ѝ достигна жаловитият глас на Макс, задъхан от изкачването и миг след това пред нея изникна Джаред, съпътстван от дебелия мъж. Продължиха напред, без да я забележат. Доста дълго време ги чака да се завърнат, докато накрая се отказа и се прибра в стаята си. Тази нощ така и не успя да се наспи.

Както и да гледаше на случилото се, в едно нещо нямаше съмнение — Джаред я бе излъгал. Не бе бързал, за да отиде при сина си, а поради съвсем друга причина.

На следващата сутрин Кейт се разположи в един шезлонг на терасата, от която се откриваше прекрасен изглед към морето, и се замисли как да действа по-нататък. Отново и отново взимаше решение да запита директно Джаред какво става, но всеки път се отказваше, като си припомняше, че той съвсем съзнателно и нарочно я бе заблудил предишната нощ — очевидно не желаше тя да знае какво

правят двамата с Макс Бътърфилд. Ето защо вероятно повторно щеше да я излъже, а това никак нямаше да ѝ бъде приятно. Явно просто трябваше да приеме факта, че макар Джаред да се бе оказал мъжът на нейните мечти, тя все още го познаваше съвсем бегло.

— Добро утро! — чу се познат жизнерадостен глас. — Как върви антистрес кампанията?

Кейт мигом се отърси от мрачното си настроение, когато видя пред себе си усмихнатото лице на Лети Плат.

— О, страхотно! Чувствам се като нов човек. А и чета нещо адски интересно. — Посочи към дневника на Амелия Кавендиш, разгънат на коленете ѝ.

Лети хвърли любопитен поглед на подвързаната в кожена подвързия книга.

— Значи Джаред все пак се е решил да ти позволи да се запознаеш със скъпоценните му томове. Поздравления! Истинско постижение, като се има предвид колко е предпазлив в това отношение — пази ги заключени в специален остъклен шкаф.

— Зная и не го обвинявам. Четивото е наистина невероятно увлекателно, щом веднъж успееш да разчетеш ръкописа. А и книгите са в удивително добро състояние — вероятно защото по онова време са използвали много по-качествена хартия, не като днешната евтина и обикновено рециклирана вече няколко пъти.

Лети кимна в съгласие и се отпусна в съседния шезлонг.

— Откри ли нещо любопитно за първо основателя на нашата колония? — попита тя.

— В интерес на истината — да, макар това да не е дневникът на Роджър, а този на Амелия. Например, ти знаеше ли, че тя е била влюбена в него от много по-рано, още от времето, когато е била младо момиче?

— Сериозно? Мислех си, че просто си я е избрал и я е отвлякъл без нейно желание, когато отива в Англия в търсене на съпруга.

— Нищо подобно. Амелия е била дъщеря на благородника, чието имение е граничело с това на бащата на Роджър. Още от съвсем малка е била влюбена в младия Хоторн, за което, хитрецът му с хитрец, разбира се, е знаел. Карал я безмилостно да страда, но също така именно той танцувал с нея на бала в чест на встъпването ѝ във висшето общество. Тогава за пръв път я целунал. Ето, слушай:

В мига, в който неговите устни докоснаха моите, аз вече не принадлежах на този свят. И в най-смелите си мечти не си бях представяла, че е възможно такава безумно щастие! Знаех, че не трябва да му позволявам подобни волности, но мога да се закълна, че бях напълно безпомощна да му устоя. Струва ми се, че винаги съм обичала само и единствено него и че той най-сетне започва да изпитва същата любов към мен. Убедена съм в това, тъй като е истински джентълмен и в противен случай никога не би ме целунал. Оттогава не мога да си намеря място от вълнение. Нямам търпение да изчакам мига, когато ще поиска ръката ми!

— О-хо! — възкликна Лети. — Я да видя дали ще позная по-нататъшния развой на събитията! Господинът я измамва, като напуска Англия и така и не ѝ предлага брак!

— Не позна. В действителност Роджър така и не я прелъстява. Просто на няколко пъти се поразгорещява и Амелия остава с убеждението, че се готви да поиска ръката ѝ, докато един ден ненадейно не си стяга багажа и не напуска страната без никакво обяснение. Три години го няма никакъв и момичето е напълно отчаяно. В продължение на месеци страда и плаче неутешимо.

— Бедната!

— Оказва се обаче с твърд характер. Когато най-сетне успява да преодолее своята скръб, тя решава, че сърцето ѝ никога няма да принадлежи на друг мъж. Отхвърля с презрение многобройни предложения за брак от страна на достойни млади благородници, макар семейството ѝ всячески да се опитва да я накара да промени решението си. Не помагат обаче нито молбите, нито заплахите.

— Явно е била доста разочарована от силния пол и нищо чудно. Поради каква причина, всъщност, Роджър Хоторн напуска Англия?

— Още не съм успяла да разбера. Единственото, което Амелия пише в дневника си е, че е заминал, без да си вземе сбогом с никого. Бил е втори син и не му се е полагала какво наследство. Предполагам, че просто е решил да замине, за да търси късмета си другаде — като пират. Въобще не му е хрумнало, че оставя Амелия с разбито сърце.

— Дори да му е минало през ума, едва ли подобна мисъл е можела да го разтревожи. Ясно е, че е притежавал основна част от типичните за мъжете черти.

— Стигнала съм до момента, в който току-що се е завърнал след тригодишно отсъствие. Амелия разбира, че е в Лондон и че е поискал ръката ѝ от нейния баща. Очевидно вече е достатъчно богат и обществото с готовност си затваря очите пред незначителния въпрос по какъв начин е натрупал състоянието си. В дневника си момичето пише, че родителите ѝ били възхитени от неговото предложение. Самата тя обаче отказва дори да го види — няма намерение да му се довери отново и да рискува за втори път да разбие сърцето ѝ. Умирам от нетърпение да разбера какво става по-нататък.

— Е, лесно е да се предположи — нали знаем, че според легендата пиратът я отвлича и я докарва насила тук, на Аметистовия остров, като негова съпруга.

Кейт затвори книгата и каза:

— Нещо ми подсказва, че между двамата се е разгоряла сериозна битка, тъй като на този етап от разказа Амелия е все още бясна от постъпката му.

— Нищо чудно отношенията им да са се развили така, както се развиха вашите с Джаред. Трябва да ти призная, Кейт, че всички много се забавляваме да ви наблюдаваме.

— Да, не е трудно да се забележи. Имам чувството, че двамата с Джаред сме като златни рибки в аквариум, обградени от десетки любопитни погледи.

— Нямаш представа колко се радваме всички, че нашият шеф най-сетне се реши да се обвърже емоционално с някого и то съвсем сериозно. Прекалено дълго вече е сам с Дейвид и е крайно време да си намери добра съпруга.

Кейт се размърда неловко.

— Стига, Лети. Нали все пак си даваш сметка, че каквото и да става между нас с Джаред, то неизбежно ще приключи след един месец, когато ще ми се наложи да се кача обратно на самолета към къщи.

Събеседничката ѝ се усмихна самодоволно.

— Ако твоят нов приятел прилича толкова на Роджър Хоторн, колкото лично аз съм убедена, не мисля, че ще те остави въобще да се приближиш до пистата!

— Няма как да ме спре! — възкликна импулсивно Кейт.

Лети се изкиска, продължавайки да се изтяга блажено на слънцето със затворени очи.

— Държиш се като малко дете! Не забравяй, че Джаред притежава този остров и винаги прави каквото си е наумил. Можеш да попиташ всекиго.

В същия миг Кейт се сети за неговите среднощни разходки до замъка на корсаря и застина в шезлонга си. Ами ако Лети бе права и Джаред наистина не просто управляваше Аметиста, а направо се разпореждаше тук като някой феодал? Нищо чудно властта да му бе завъртяла главата дотолкова, че да се бе забъркал в нещо противозаконно или най-малкото рисковано!

Май имам твърде развинуто въображение, каза си тя и се обърна към своята гостенка:

— Доколко познаваш Макс Бътърфилд?

— Макс ли? — Лети поотвори едното си око. — Не мога да ти кажа много за него, а и не е кой знае колко интересно. Живее тук от цяла вечност и е от онези пишман писатели, дето са убедени, че са някой нов Хемингуей — пие на поразия, но приликата свършва дотук — що се отнася до писането, го няма никакъв. Защо питаш? Да не би да се е опитвал да те сваля?

— Не. Просто ми беше любопитно. — Тъкмо се готвеше да зададе нов въпрос, когато до тях достигна гласът на Джаред.

— А, ето къде си била, Кейт. Цяла сутрин те търся! — Приблужи се откъм гърба ѝ и се наведе, като нежно я целуна по челото. — Здравей, Лети. Как се чувстваш днес?

— Великолепно! Кейт ме запозна с всички подробности около историята на Амелия Кавендиш, които са записани в дневника ѝ. Крайно време беше най-сетне някой да я прочете от край до край!

— Лично аз се опитах веднъж, но не стигнах много далеч. Стори ми се доста досадно. Записките на Роджър и корабният му дневник са сто пъти по-интересни! — Младият мъж приседна в долния край на Кейтиния шезлонг. — Истинска мъка е да четеш дневник на жена!

— Ако искаш да знаеш, на мен пък ми харесва! Не мога да си представя, че в един корабен дневник може да пише нещо истински интригуващо! — Ръгна го леко в ребрата Катрин.

— Ох! — Джаред я изгледа укорително, потърквайки удареното място. — Чудесно отношение към един джентълмен, дошъл

специално, за да те покани на вечеря у дома си!

— Да не би Дейвид отново да е мобилизирал персонала на ресторанта да ни обслужва като почетни гости?

— Хм... Не точно.

Кейт повдигна вежди с любопитство, забелязвайки хитрото пламъче в очите на Джаред.

— О? И кой, тогава, ще приготви вечерята? Вие двамата с Дейвид ли?

— Всъщност, смятахме да предложим на теб — ухили се Джаред с типичната си корсарска усмивка. — Дейв не е ял домашно приготвена храна от години. А трябва да призная, и аз също.

Лети се изкиска приглушено и закачливо подхвърли:

— Внимавай, Кейт! Май смятат да се възползват от теб!

— Доколкото ми е известно, дошла съм тук на почивка — гордо заяви младата жена.

— Е, ако не се справяш добре с готвенето, спокойно можеш да си го признаеш. Дейв и аз ще проявим разбиране, естествено. Още не е късно да поръчаме вечеря от ресторанта.

— Мога да готвя! — възпротиви се Катрин на предизвикателството в думите му.

— Сигурна ли си? — изгледа я със съмнение Джаред.

— Разбира се, че съм сигурна! — отвърна ядосано тя. Скептичното изражение на лицето му я вбеси окончателно.

— Не виждам нищо лошо в това да си признаеш, че не си кулинарка! Да не забравяме, че в края на двадесети век, с целия този напредък в технологиите, вероятно огромен процент жени така и не са се опитали да се научат да готвят сами. Освен това, са заети с кариерата си, със своя социален живот и...

— Вече казах — мога да готвя!

— Е, щом наистина смяташ, че ще се справиш...

— Да, смятам!

— И си сигурна, че няма да те затрудни?

— По дяволите! Не е кой знае какво! Нямах ли си друга работа за вършене?

— О, да, добре, че ме подсети! — Джаред скокна на крака, след което отново бързо я целуна по челото със самодоволно изражение. — В лявото крило на хотела има проблем с главния водопровод и май

трябва да отида да проверя как върви ремонтът. Ще те чакаме към шест часа довечера. Можеш да купиш всичките продукти, които смяташ, че ще са ти необходими, от магазина на Чан, Лети ще ти го покаже. Кажи на Чан, че аз те пращам, така ще можеш да ползваш отстъпката, която дава за курорта. — С тези думи Джаред се отдалечи, подсвирвайки си доволно.

Кейт го проследи с поглед, след което се обърна към Лети:

— Поправи ме, ако греша, но защо имам чувството, че току-що се оставих да бъда подведена като последна глупачка да приготвям безплатна вечеря за Джаред и Дейв?

— Да ти кажа честно, и на мен така ми се струва! — Лети я изгледа с любопитство. — Всъщност, можеш ли наистина да готвиш?

— Пред теб е най-добрата майсторка на пици в южен Сиатъл!

— На пици ли? — възкликна Лети с изненада, след което лицето ѝ радостно светна. — Ако Дейвид все още не си е паднал по теб, довечера окончателно ще завладееш сърцето му! Откакто Габриела умря, това хлапе се храни изключително и само с ресторантски ястия — е, без да се брой закуската! Като се замисли човек, отгледан е изцяло с гъби, пълнени с гъши пастет и коктейли от морски деликатеси, които определено не са най-подходящата храна за едно дете!

Въпросът обаче бе, дали и бащата на Дейв щеше да бъде също толкова впечатлен от готварските ѝ способности. Ако наистина се бе влюбил в нея, щеше ли да го признае — най-малкото, пред себе си? Катрин Инскип бе шокирана от вълнението, което я завладя, когато си зададе този въпрос. С тревога осъзна, че вероятно най-накрая щеше да ѝ се наложи да вземе решение, което през последните дни преднамерено бе отбягвала. Вече нямаше съмнение — бе безумно влюбена в корсаря от Аметистовия остров!

ШЕСТА ГЛАВА

При краткото си посещение в малкото градче на Аметиста, Кейт с безпокойство установи, че Лети Плат бе абсолютно права в твърдението си за властта и влиянието, с които разполагаше Джаред навсякъде из малкия тропически остров. Още по-тревожен бе фактът, че макар за пръв път да излизаше извън курортното селище, абсолютно всички в градчето знаеха коя е — и, за нейно безкрайно раздражение, причината не бе в репутацията ѝ на известна писателка.

— За мен е огромно удоволствие да бъда на вашите услуги, госпожо Инскип! — Ухилен до уши, собственикът на малката бакалничка побърза да дръпне встрани своя помощник — очевидно собственият му син, и се засуети да изпълни лично поръчката. — Позволете ми да ви направя обичайната отстъпка, полагаща се за поръчваните от курорта стоки — настоя той, докато опаковаше продуктите.

— Мисля, че мога да заплатя обичайните цени — противопостави се Катрин и бръкна в чантата си за парите.

— Не, не, не — в никакъв случай! И дума да не става! Джаред Хоторн купува много неща от моя магазин и отстъпката, която му правя, е просто начин да му се отблагодаря! Разбирате, нали?

— Да, естествено, но в този случай покупките са си лично мои, а не за господин Хоторн и не са предназначени за ресторанта на хотела.

— Но вие сте негова близка приятелка и аз съм длъжен да ви дам нещата с полагащото се намаление!

— Само че аз наистина не се нуждая от намаление и твърдо няма да го приема!

Лети се приближи към Кейт и ѝ прошепна тихо:

— Ако съм на твое място, няма да споря. Отказвайки на господин Чан, ти ще го обидиш, а и на Джаред никак няма да му стане приятно, така че козовете са на тяхна страна. Отстъпката се полага на Хоторн — сега той ти я е преотстъпил и ти си длъжна да я приемеш! Не се впрягай толкова!

Катрин въздъхна. Сама си даваше сметка, че не си заслужава да спори за подобна дреболия, затова се усмихна колкото се може по-мило на собственика на магазина и каза:

— Благодаря ви, господин Чан. Наистина сте изключително любезен.

— О, няма нищо, няма нищо! — Дребният човечец пресметна сумата на касата, която изглеждаше така, сякаш е била закупена най-малкото преди Втората световна война. — Моля, предайте много поздрав на Джаред!

Кейт прегърна огромната хартиена кесия, препълнена с продукти за пица и последва доволно усмихващата се Лети извън бакалничката. Почти всеки, покрай когото минаваха, я оглеждаше с нескрито любопитство и широко се ухилваше.

— Какво точно, според теб, имаше предвид господин Чан, когато ме нарече близка приятелка на Джаред?

Лети ѝ хвърли леко снизходителен поглед.

— А ти как мислиш?

— Ето, тъкмо от това се боях. Да не би всички тук, на острова, вече да знаят, че аз съм..., че между мен и Джаред... — тя се изкашля смутено, — съществува интимна връзка?

— Нищо чудно. Притеснява ли те?

— Не, направо ме вбесява! — отвърна Кейт с рязък тон, тръсвайки гневно кесията с храна в багажника на малкия джип, който Лети караше. — Подобно нещо представлява нарушаване на правото на личен живот!

— Ако толкова много държеше личният ти живот да не бъде нарушаван, нямаше да се забъркваш в любовни отношения с най-известния мъж на острова! — отвърна другата жена, докато спокойно палеше колата.

Катрин затвори очи. Беше объркана.

— Май имаш право. Връзката ми с Джаред определено не е сред най-мъдрите неща, които съм вършила досега. Предполагам, че тропическата жега е размътила мозъка ми. Е, добре. Къде отиваме сега?

— Мислех да се отбием за малко в един бутик за дрехи, собственост на моя приятелка. Внася най-модните неща, а и цените

при нея са значително по-ниски от тези в магазина за сувенири в курорта.

Кейт моментално се ободри.

— Страхотна идея!

Двадесет минути по-късно обаче, когато, след като си бе избрала една красива разноцветна рокля, дълга до глезените и помоли да я подкъсят, Катрин Инскип се сблъска с поредното доказателство за вездесъщото влияние на Джаред Хоторн навсякъде из острова. Сякаш ме дебне къде ходя, помисли си кисело тя.

— Ще накарам шивачката ми да се заеме още сега, за да можем да ви я доставим в хотела до следобед. — Побърза да я успокои собственичката на бутика. — Нали няма да е прекалено късно?

— О, не, не се тревожете! Не бързам — мога сама да си я взема утре!

— В никакъв случай! — Махна ръка с елегантен жест жената. — Вие сте близка лична приятелка на Джаред и затова настоявам да ви я доставим ние. В края на краищата, именно той ми даде необходимият заем, за да започна този бизнес и винаги и с огромно удоволствие бих направила услуга на негов приятел. За Бога, та всъщност почти всички тук, на острова, са задължени за нещо на Джаред. Не е ли така, Лети?

— Боя се, че е точно така — съгласи се другата жена, като очите ѝ блеснаха със задоволство. — Хайде, Кейт, ела да разгледаме галерията в съседство на бутика. Може нещо да ти харесай да поискаш да си го вземеш.

— Пак с отстъпката, полагаща се на Джаред, а? — подхвърли със сух тон спътничката ѝ.

— Нищо чудно: Мери Фаръл — собственичката на галерията, печели основно от туристите на курорта, които купуват изложените там творби, поради което несъмнено също се чувства в някакъв степен задължена на неговия управител. А и художниците, излагащи картините си в тази галерия, припечелват хляба си именно благодарение на туристите от Кристалния залив.

Кейт вдигна безпомощно ръце.

— Е, предавам се. Само си мисля, защо най-сетне не признаете, че живеете в истинско феодално кралство и не коронясате Джаред за свой законен владетел?

— Определението ти не е съвсем точно — подхвърли Лети през смях. — Това не е феодално кралство, а само едно градче на малък тропически остров, едва различим на картата на света. Ако не беше Джаред и неговият курорт, Аметист сигурно щеше или изцяло да опустее или постепенно да се превърне в жалко, мръсно пристанище, убежище на всякакви отрепки, каквото е Рубинения остров. Хората тук знаят това.

— И успяват по много подходящ начин да изразят своята признателност.

— Да, така е.

— Знаеш ли, Лети, мисля си, че нещата вероятно са стояли по същия начин и по времето, когато Роджър Хоторн е владееел острова.

— Не бих се изненадала.

Кейт спря, огледа се бързо през рамо и в следващия миг се провря като стрела под желязната верига, преграждаща пътечката, която водеше към руините на замъка. Престъпвайки забраната, усети да я изпълва чувство на дръзка неустрашимост — намираше се на територия, недостъпна за случайния турист.

Макар да нямаше защо да се тревожи, че може да бъде забелязана, тя продължи да поглежда често-често назад.

Не съществуваше и причина, поради която да се чувства толкова напрегната, казваше си — от достатъчно дълго време бе в Кристалния залив и вече бе научила навиците, както на персонала, така и на почиващите. Едва започваше да се зазорява и никой себеуважаващ се турист не би станал толкова рано, а що се отнася до работещите, те също предпочитаха да поспиват до по-късно, както бе успяла да установи. Животът на един южен остров определено си бе за завивдане.

И така, най-сетне замъкът бе на нейно разположение — за това си мечтаеше още от деня на своето пристигане и любопитството ѝ бе нараснало неимоверно много. Всъщност, веднъж вече бе посещавала развалините в групова обиколка с водач, но бе останала безкрайно разочарована — заедно с още няколко любознателни туристи тя бе последвала ентузиазирания гид по извиващата се нагоре пътечка, стигайки до останките на прословутото пиратско убежище; на никого от тях обаче не бе позволено да навлезе по-навътре сред тях и да

разгледа по-обстойно вътрешността на порутения замък. Водачът им бе разказал една съкратена версия на историята на Роджър Хоторн, в която липсваха доста от по-пикантните и интересни детайли, описани в дневника на Амелия.

Семейството живяло на Аметистовия остров в продължение на дълги години. Имали няколко деца, въпреки че първоначално младата девойка твърдо се противопоставяла на предложенията на пирата да се омъжи за него. Този факт бе развеселил групичката туристи. Накрая семейството на Хоторн се връща обратно в Англия — по-големият брат на Роджър умира, без да остави наследници, като му завещава всичките си земи и своята благородническа титла. Оттогава никой повече не е живял в замъка.

— И така, сградата е вече толкова порутена, че засега ръководството на курорта разрешава на посетителите да влизат само до първия салон — бе завършил обясненията си екскурзоводът. — Разбира се, планирана е реставрация и скоро голяма част от замъка ще бъде отворена за разглеждане.

Кейт обаче никъде не бе видяла и следа от начало на възстановителни работи, нито бе забелязала никакви работници наоколо. При все това, нейната наблюдателност ѝ бе помогнала да съзре отпечатъците от два вида стъпки върху спираловидното стълбище в другия край на здрачния салон. Нещо ѝ подсказа, че бяха оставени от Джаред и неговия дебел приятел Макс.

Кейт се бе събудила сутринта е определеното чувство, че повече не може да се бори с неудържимото и тревожно любопитство, което я измъчваше. Трябваше най-после да разбере какво ставаше в замъка. Поради задълбочилите се интимни отношения с Джаред, за младата жена бе вече невъзможно да се прави, че не забелязва неговите необясними посещения в замъка. Макар официално достъпът до него да бе забранен, с изключение на груповите посещения с водач, Хоторн най-малкото два пъти бе водил там Макс Бътърфилд и то посред нощ, като със сигурност двамата бяха влизали доста по-навътре от предния салон. Катрин Инскип с нарастваща увереност започваше да вярва, че това, което ставаше в замъка нощно време бе или незаконно, или опасно, или по-вероятно и двете. Държеше да узнае истината!

Разстоянието до замъка на пирата бе доста дълго — пътеката извиваше между гъстата тропическа растителност над Кристалния

залив, след което навлизаше сред джунглата, като най-неочаквано свършваше пред грамадата развалини. Кейт се спря, за да си поеме дъх, вперила поглед в тях сред бледата светлина на настъпващото утро.

Приличаше по-скоро на добре укрепена каменна къща, отколкото на истински замък. Не бе голяма — едва на три етажа, с множество тесни прозорци и без никаква допълнителна защитна стена, която да огражда вътрешния двор. Нямаше централна порта, нито, съответно, къщичка за вратаря. Кейт не забеляза неизменните за всеки истински замък крепостни валове и ограждащ защитен ров с вода. Постройката обаче разполагаше с доста висока кула, извисяваща се над централното крило, от която, без съмнение, Роджър Хоторн внимателно бе наблюдавал водната шир — както за евентуални нападатели, така и за лесни за оплячкосване жертви.

Страната на замъка в посока към океана представляваше изключително солидна каменна стена без прозорци, която надолу постепенно се сливаше със скалата от застинала лава, издигаща се от морските дълбини. Оттук замъкът бе практически непревземаем. Единственият достъп до него бе през джунглата откъм вътрешността на острова.

По време на туристическата обиколка водачът им бе обяснил, че Хоторн и хората му използвали брега над Кристалния залив като пристанище за корабите си. Именно тук — на мястото, където сега се намираще курортът, те разтоварвали заграбените богатства и стока, въртели търговия и сключвали сделки. По-заможните плантатори и едри собственици от съседните острови охотно купували всичко, което Хоторн успеел да плякоса и никой не се тревожел особено много на кого са принадлежали тези неща преди това.

Кейт си пое дълбоко дъх и предпазливо премина под солидния каменен свод на входа, следвайки пътечката, по която ги бе повел техният водач при груповата туристическа обиколка. Малко по-късно се озова сред потъналия в сенки обширен салон с висок сводест таван. Включи малкото фенерче, с което се бе снабдила и в същия миг усети по цялото си тяло тръпките на странно зловещо чувство. Когато бе стояла тук заедно с останалите туристи предишния ден и всички с любопитство бяха разглеждали останките от мебелировка и декорация по стените, всичко й бе изглеждало съвсем нормално. Сега обаче изпитваше усещането, че се намира в стая, пълна с призраци.

— Не прилича съвсем на провинциалната къща на богат английски земевладелец, Амелия — прошепна Кейт. — Как си издържала да живееш тук? Обзалагам се, че си била бясна, когато е трябвало да се опиташ да устроиш удобен и уютен дом в тази огромна съборетина.

Запъти се бавно и предпазливо към спираловидното каменно стълбище в другия край на салона. Отпечатъците от стъпки все още си личаха ясно в прахта — значи, не си беше въобразила. Стъпалата обаче водеха надолу, а не нагоре, както очакваше. Наведе се и плъзна лъча на фенерчето по каменните плочи — стълбището се спускаше докъдето поглед стига в мрачните и тайнствени подземия на замъка.

Предварително се бе подготвила, че няма да ѝ бъде никак лесно да открие истината, затова отново си пое дъх и се замисли какво да прави от тук нататък. Всъщност, бе очевидно, че нямаше избор — ако искаше да узнае накъде водеха стъпалата, явно ѝ се налагаше да слезе по тях.

Бавно запристъпва надолу сред сенките, които играеха по каменните плочи и стени на стълбището под лъча светлина. В този миг разбра буквалния смисъл на това какво означава косата ти да се изправи от страх. Ръката ѝ, стиснала здраво фенерчето, бе потна и трепереше. Кейт бе нащрек и готова в миг да се обърне назад и да побегне, ако се наложеше.

Въпреки всичко събра смелост и заслиза надолу по стълбите, следвайки отпечатъците от стъпки. Спомни си как на няколко пъти екскурзоводът бе подчертал, че основите на замъка са силно подкопани и той може всеки миг да рухне. Кейт обаче се успокои с мисълта, че щом някой вече е минавал оттук и то съвсем наскоро, опасността вероятно не е чак толкова голяма. Всъщност, Джаред и Макс явно бяха слизали тук неведнъж и то посред нощ.

Мракът наоколо се сгъсти, когато младата жена се озова под нивото на салона. Вече нямаше процепи в стените, през които да влиза светлина и въздух и тя едва успяваше да си поеме дъх сред влажната и застояла атмосфера. Когато се спираше, за да разгледа наоколо под светлината на фенерчето, Кейт виждаше единствено каменни стени, обграждащи я отвсякъде и влажни, хлъзгави стъпала, спускащи се все по-надолу към загадъчните подземия на замъка.

В следващия миг, стълбицето най-неочаквано свърши, извеждайки я в тясно помещение, подобно на затворническа килия. Вероятно някога го бяха използвали като изба или склад. Щом обаче разгледа по-подробно, Кейт забеляза, че отпечатъците от стъпки водеха право към една от стените, след което се изгубваха. Нямаше съмнение — съществуваше тайна врата, през която Джаред и Макс бяха продължили по-нататък. Въпросът обаче бе да открие начинът, по който се отваряше тя.

Докато стоеше замислена, вгледана в стъпките по пода, Катрин установи, че част от тях отвеждаха обратно към нишата, която се образуваше под стълбицето. Върна се и чак тогава забеляза нисък свод, където очевидно някога е имало и врата. От другата страна се виждаше тясно помещение с железни решетки — вероятно някога също използвано като склад или затворническа килия.

Започваше да изпитва все по-силно безпокойство и напрежение — колкото повече разглеждаше преграденото с решетки помещение, толкова повече то ѝ приличаше на подземна тъмница. Внезапно я обзе огромно, непреодолимо желание да се измъкне навън, на ясната дневна светлина и свежия въздух. Втурна се обратно нагоре по стълбите, препъвайки се в бързината. Когато приближи последните стъпала, Кейт изгаси фенерчето и ускори крачка. Нямаше търпение да излезе от тъмнината и влагата, да почувства топлата ласка на слънчевите лъчи в настъпващото утро. По-късно, когато се прибере в стаята си, ще помисли внимателно и ще вземе решение какво да предприеме оттук нататък. Вероятно бе най-разумно да зададе директно въпроса на Джаред, но какво щеше да прави, ако той отречеше всичко? Не успяваше да понесе мисълта, че нейният любим можеше да се окаже просто един съвременен пират, търгуващ с контрабандна стока. Измъчваха я хиляди съмнения, които я подтикваха да побърза и тя буквално премина с един-единствен скок през последните стъпала.

Нетърпението ѝ да се измъкне колкото се може по-скоро от салона бе толкова голямо, че Катрин въобще не забеляза мъжа, спотаил се в сенките край тъмното стълбище. Внезапно се озова в неговата здрава хватка, бе придърпана към якото му тяло и единственото, което успя да направи, бе да отвори уста в опит да изкрещи.

Неуспешно. От гърлото ѝ не излезе нито звук — нечия широка длан бе притисната плътно към устните ѝ, при което Кейт мигновено

заби лакът в корема на нападателя. Ударът ѝ нямаше очаквания ефект, попадайки в стегната, неподатлива мускулатура, но въпреки всичко мъжът очевидно изпита болка, тъй като издаде приглушено стенание и леко разхлаби хватката си. Това бе достатъчно за Катрин, която моментално стъпи встрани, хващайки го за ръката в опит да го преметне на земята. Мъжът не оказа почти никаква съпротива — също както Джаред онази сутрин на плажа — но вместо да изгуби равновесие, той прибави още ускорение към нейното и резултатът бе, че в следващия миг младата жена се озова по гръб на пода. Това ѝ бе достатъчно, за да разбере кой бе нейният тайнствен нападател.

— Джаред!

Той се метна отгоре ѝ, притискайки тялото ѝ към каменните плочи.

— За Бога, това си ти! Как не се сетих! Замълчи, глупаче такова — звуците тук отекват надалеч! Всички ли автори на исторически романи са толкова дяволски любопитни като теб?

Кейт отново бе обхваната от силен гняв, макар и поради друга причина. От къде на къде смееше да се държи така с нея? И как така се осмеляваше да се промъква в тъмното и да се хвърля като някой бандит върху някой нищо неподозиращ посетител, който просто се опитва да разреши една не много приятна загадка?

— Пусни ме, копеле такова! Дяволите да те вземат, остави ме да стана! Ти си само един лъжец, нищо повече! Гаден, подъл лъжец!

— Тихо, стига — нареди ѝ той с по-мек глас. — Няма ли най-сетне да спреш да се дърпаш и да замълчиш за момент? Престани да се държиш толкова опърничаво и се успокой. Така само можеш да се нараниш.

Кейт обаче се тресеше от гняв — никога преди не се бе чувствала толкова бясна и войнствено настроена. Съзнаваше, че е предадена.

Схватката бе кратка и яростна. Кейт се бореше с всички сили, макар още в началото да знаеше, че ще се окаже победена. Двете седмици уроци по самоотбрана се оказаха напълно безполезни и сега младата жена се дърпаше и мяташе насам-натам подобно на малко, обезумяло от ужас животинче в лапите на едър хищник. Опита се да ритне Джаред, но в същия миг кракът ѝ се оказа прикован към пода под тежестта на бедрото му. Усилията ѝ да го удари с юмрук също завършиха безславно — изпревари я, улавяйки ръцете ѝ в здрава

хватка. Същевременно, бе изключително внимателен, като нито веднъж не я нарани, успявайки най-накрая да я притисне в прегръдките си така, че бе неспособна да се помръдне.

— Достатъчно! — каза през стиснати зъби. — Не можеш да ме победиш, Кейт, така че по-добре престани да изразходваш енергията си напразно.

След още няколко секунди на напразна, изтощителна борба, младата жена се принуди да последва съвета му. Лежеше неподвижна, опитвайки се да си поеме дъх. Китките ѝ бяха приклепени от двете страни на главата ѝ и тя лежеше, плътно притисната към каменните плочи под тежестта на неговото тяло в някаква абсурдна пародия на начина, по който я бе държал, когато се бяха любили за пръв път.

— Така е по-добре — тихо отбеляза Джаред след продължителна напрегната тишина. Предпазливо отпусна хватката си и бавно се надигна, без да отмества поглед от лицето ѝ. — Добре ли си?

— Не! — Катрин също приседна, все още трепереща от гняв. Зае се да изгупва прахта от полата си, съсредоточила цялото си внимание върху тази дейност, използвайки я като предлог да избегне вперените в нея сребристи очи. — Чувствам се отвратително. Как смееш да се държиш толкова грубо с мен?

Хоторн измърмори някакво проклетие под нос, скачайки леко на крака, като ѝ подаде ръка, за да стане. Изражението на лицето му бе напрегнато от едва сдържано раздражение.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — прошепна през стиснати зъби.

— А ти какво си мислиш? Дойдох да разгледам замъка по-подробно. Туристическата обиколка бе абсурдно кратка — хвърлихме поглед на предния салон и нищо повече! Искам да обиколя навсякъде, без да бъда ограничавана!

— Беше ти обяснено, че останалата част от замъка е затворена за посетители!

— Да, но, както сам отбеляза, ние, писателите на исторически романи, се отличаваме с неизкоренимо любопитство.

В продължение на няколко секунди Джаред я наблюдава мълчаливо, след което заяви със сериозен тон:

— Хайде, стига, Кейт, искам да ми кажеш истината. Какво правиш тук и то толкова рано?

— А ти как разбра къде съм? — зададе на свой ред въпрос Катрин.

— Просто се отбих в стаята ти и не те намерих. Искях да те поканя на утринна разходка на плажа при изгрев — слънце. Стори ми се адски романтично и реших, че и на теб ще ти хареса! Като видях, че те няма, реших, че вероятно си отишла да се гмуркаш сама в залива. И там не те открих, но за сметка на това забелязах, че желязната верига, препречваща пътеката към замъка, все още се полюшваше — значи, някой бе минавал оттам и то съвсем наскоро. Влизайки в салона, чух тропот нагоре по витото стълбище и се скрих, за да хвана натрапника.

— Каква проникателност, наистина! Имам късмет, че не ми счупи врата!

— Но как да предположа, че престъпилият забраната си именно ти! По дяволите, разбери, че не съм в настроение за хитруване на дребно. Очаквам да получа отговор на въпроса, който ти зададох преди малко, но не тук и не сега.

— И защо не? Аз също имам да те питам някои неща!

— Започваш да играеш с късмета си, момиче! Достатъчно за днес. Прибираме се незабавно в курорта — не искам да оставаш тук повече! — Хвана я за ръката и с рязко движение я, поведе извън сумрачния салон.

— По дяволите! Спри за миг поне! — Катрин се препъна и се опита да се измъкне от хватката му, но Джаред не обърна никакво внимание на опитите ѝ да се освободи.

Повлече я е бърза стъпка надолу по пътеката, докато стигнаха до преграждащата верига. Изчака я да мине под нея, след което се наведе и на свой ред се шмугна отдолу.

— Е, добре. Вече сме в безопасност — подхвърли малко по-късно, когато двамата вървяха вече по-спокойно надолу към курортното селище. — Ако ни видят тук, поне можем да кажем, че сме се разхождали по плажа.

— И защо въобще трябва да даваме някакви обяснения? — изгледа го ядосано Кейт.

— Защото така смятам аз.

— О, да! Забравих, че на този остров всяка твоя дума е закон!

— Започваш да схващаш!

Вече я държеше за китката — вероятно всеки би си помислил, че двамата просто са се хванали влюбено за ръце, но Катрин усещаше силата, с която мъжът до нея я стискаше. Почувства облекчение, че вече се намира далеч от тайнствения замък, но Джаред продължаваше да бъде нащрек, а това никак не ѝ действаше успокоително. Започваше да изпитва определен копнеж за своя уютен малък апартамент в Сиатъл.

— Къде отиваме? — настоя да узнае тя, когато минаха покрай хотелската ѝ стая, но Джаред така и не пусна ръката ѝ, а я поведе към централната сграда на курорта.

— В офиса ми. Там ще можем да разговаряме на спокойствие, без никой да ни притеснява.

Кейт не каза нищо повече. Прекосиха мълчаливо безлюдното фоайе на хотела, след което поеха по дълъг коридор, стигайки до просторен кабинет, от който се разкриваше чуден изглед към залива.

— Ето, това е — подхвърли Джаред, затвори вратата след тях и побутни леко Катрин към един фотьойл. — Сядай тук и започвай да говориш! — Самият той се отпрати към малка масичка в ъгъла и включи кафе машината.

— Мисля, че ти си този, който трябва да говори и да представи някакво обяснение — отвърна рязко Кейт, протърквайки разсеяно китката си. — Какво става в замъка, Джаред? В какво сте се забъркали двамата с Макс?

— Проклятие! Значи си разбрала и за Макс, така ли? Не си си губила времето, както виждам! — Говореше, без да отмества поглед от стъклената кана, в която се стичаше малка струйка кафе, сякаш в този миг нищо друго не го интересуваше.

— Знам, че ти и Макс Бътърфилд редовно си правите тайнствени среднощни разходки до развалините. — Кейт реши, че вече нямаше какво да губи, ако говори направо и разкрие, че ги е виждала.

— Явно си запозната с доста подробности. Коя си ти, всъщност, а, Кейт?

Нескритото обвинение в думите му направо я вбеси.

— Аз съм точно тази, за която се представям: писателка, на която напоследък ѝ се събра твърде много работа и сега просто иска да изкара една приятна почивка! Това е цялата истина. За разлика от теб, не съм потънала до гуша в лъжи!

— Странното е, че ти вярвам. Сигурен съм, че щях да усети, ако се опитваше да ме заблудиш!

— Е, нека ти кажа, че не си единственият, притежаващ подобна проникателност — аз също разбирам кога ме мамят!

Джаред въздъхна.

— И какво те накара да ни шпионираш? Да не би да правиш някакви проучвания?

— Глупости! Просто късно вечерта на пристигането ми на острова се връщах от разходка до плажа и реших да хвърля поглед на замъка. Когато ви видях да се приближавате с Макс по същата пътека, не ми оставаше нищо друго, освен да се скрия в храстите. Бях заинтригувана, но втория път, когато ви забелязах да се отправяте в същата посока, вече започнах да изпитвам силно любопитство.

— Не се и съмнявам! Бог да ни пази нас, невинните мъже, от твърде любопитни жени! — Джаред напълни две големи чаши с кафе и подаде едната на Кейт. Тя мълчаливо я пое, проследявайки го с поглед как заобикаля масивното дървено бюро и се разполага удобно на стола зад него.

— Какво става, Джаред? Защо е цялата тази тайнственост?

Мъжът насреща ѝ отпи замислено две глътки, след което бавно отговори:

— Казано с две думи, скъпа моя, не е твоя работа.

— С нещо незаконно ли се занимаваш?

— Не.

— Тогава? — Макар че почувства облекчение при отрицателния отговор, който получи, Кейт продължаваше да изпитва силно раздразнение.

— Тази работа не те засяга, Кейт. Заповядвам ти да стоиш настрана!

— Не приемам заповеди от никого! Освен това, щом не вършиш нищо незаконно, едва ли ще бъдеш против да се обадя на полицията!

— Каква полиция? Може би ще повикаш Сам от Рубинения остров? О, я стига — само ще ти се изсмее, а дори и да успееш да го накараш да те изслуша, какво ще му кажеш? Че съм ходил посред нощ до замъка на Хоторн? Май забравяш, че именно аз съм неговият собственик и имам пълно право да ходя там, когато си пожелае. Не

друг, а ти, навлезе незаконно в чужда собственост и то при положение, че съществува категорична забрана!

Естествено, Джаред бе напълно прав. Кейт наистина нямаше какво да каже на полицията.

— Но аз знам, че нещо става там. Защо не ми обясниш?

— Не ме интересува какво си въобразяваш, че знаеш, стига да си държиш устата затворена и да не ми създаваш неприятности. С една дума, стой настрана от замъка! Ясно ли е?

Младата жена скочи вбесена на крака.

— Не, не е ясно! Настоявам да ми кажеш истината!

— Това, че не успяваш да контролираш любопитството си, не означава, че съм длъжен да отговарям на въпросите ти.

— Но ако си се захванал с някаква незаконна дейност...

— Вече ти казах, няма такова нещо!

— И от къде на къде да ти вярвам?

— Никога досега не съм те лъгал, не е ли така?

— Напротив. И веднага мога да ти приведа доказателство: снощи, например, каза, че трябва да се прибереш по-рано, за да не стои Дейв сам в къщи. Вместо това отиде с Макс в замъка!

— А, да. Забравих.

— Забравил си? Какво — че си ме излъгал, така ли? Колко удобно!

Джаред отпи отново от кафето си.

— Не е съвсем така — наистина трябваше да се върна у дома по-рано, но все пак си оставих и време да отида и до замъка на Хоторн.

— И от мен се очаква да приема това като основателно оправдание? — извика възмутено Катрин.

— Струва ми се, че взимаш прекалено навътре цялата история.

— Да, по дяволите, и имам право! В края на краищата, оказва се, че мъжът, с когото имам интимни отношения, ме лъже най-безцеремонно, опитва се да ме заблуди и като капак на всичко се нахвърля да ме бие!

— Тук вече малко преувеличаваш — не съм те ударил нито веднъж! В салона беше прекалено тъмно, за да успея да видя кой се изкачва по стълбите, така че просто се метнах на първия силует, който ми се изпречи! В следващия миг се оказах изправен пред истински професионалист, изкарал двуседмичен курс по самоотбрана и ми се

наложи да се защитавам. Това ме подсеща да ти кажа, че трябва още малко да се поусъвършенстваш; можеш да разчиташ на мен за някой и друг урок — учих карате в продължение на няколко години.

Кейт се изправи рязко и застана с лице към верандата, скръстила ядно ръце на гърдите.

— Не мога да повярвам! Нямах никакво намерение да ми обясниш какво става, така ли?

— Точно така.

Младата жена се извъртя встрани и удари с юмрук стената, след което изкрещя.

— Нямащ право да постъпваш така, Джаред! В края на краищата, ти спиш с мен и това ми дава право да искам някакво обяснение!

— Е, нека ти заявя тогава, че няма да го получиш! Така че, по-добре се успокой — давам ти дума, че не се върша нищо незаконно. Същевременно, налага се да повтора инструкциите — не се приближавай повече до замъка!

— В такъв случай, ще притисна Макс и ще го накарам да ми каже истината! — Знаеше, че подобна заплаха едва ли ще подейства, но нищо друго не ѝ идваше наум.

— Макс напусна острова вчера следобед.

Кейт замълча за миг, но това не я разколеба.

— Мога да разкажа какво съм видяла на Лети или на полковника!

— Пробвай. Гарантирам ти, че веднага ще дойдат при мен и аз ще им обясня, че всичко е под контрол, което напълно ще ги успокои. Ще се почувстваш като пълна глупачка, повярвай ми!

— О, да! Нали всички тук са твърдо убедени, че докато ти отговаряш за управлението на Аметиста, не може да съществуват никакви проблеми! Аз обаче не вярвам в това!

— А трябва. — Хоторн постави чашата с кафе на масичката и се облегна удобно назад в стола си. — Така стоят нещата на нашия остров.

— Вече го разбрах. — Кейт потърка бавно слепоочията си, опитвайки се да проясни мислите си. — Струва ми се нелепо.

— Нямах ли ми доверие? — нежно запита Джаред.

— Не е честно! — срязва го тя. — Ако аз бях постъпила така с теб, щеше веднага да ми се нахвърлиш и да настояваш за обяснение!

— Само защото щях да се тревожа да не си се забъркала в някакви неприятности!

— Е, по същия начин се тревожа и аз!

Мъжът срещу нея се усмихна мрачно, поставяйки крака върху бюрото.

— Не е необходимо. От доста време вече сам се грижа за себе си.

— Джаред, разбери, историята никак не ми харесва! От прекалено дълго време живееш на този остров, далеч от цивилизацията, и вече започваш да гледаш на себе си едва ли не като на самото олицетворение на закона — точно като Роджър Хоторн някога!

— Не съвсем. Все още не съм започнал да затварям хората в тъмница.

— Не е толкова смешно! Значи, нашият корсар е правил това?

— О, да. Разполагал е с цялата власт тук, а подчинените му са били, меко казано, с доста суров и груб характер. От време на време на Роджър му се налагало да ги усмирява, така че построил тъмница в подземията на замъка — в дъното на витото стълбище, което тази сутрин се беше заела да проучваш.

— Значи онази малка и тясна стаичка наистина е била използвана като затвор! — Очите на Кейт се разшириха от любопитство. — Знаех си! Там долу обаче, освен тъмничната килия има и друго, тайно помещение — видях как отпечатъците от стъпки изчезват точно при едната стена!

— Наистина ли? — изглежда я Хоторн изпитателно.

— Да! Какво има там, Джаред?

— Не е твоя работа да знаеш. Обещавам ти, все пак, че някой ден ще ти покажа подробно целия замък, само че не днес, скъпа. Вероятно не и през следващите няколко седмици. Докато не ти позволя, няма да стъпваш повече в близост до развалините.

— Не можеш да ме спреш — ще ходя, където си искам!

— Напротив. Мога. На Аметистовия остров имам право да върша всичко, което си пожелаю!

Кейт го изглежда продължително и разбра, че той е категоричен.

— Значи действително вярваш, че можеш да издаваш каквито си искаш заповеди и да очакваш от мен, че ще им се подчинявам?

— Скъпа, — отвърна й уморено той — Дори и да се върнеш отново там, няма да успееш да видиш нищо повече, освен още няколко празни, запустели стаи.

— Тогава защо не ми позволяваш да задоволя любопитството си?

— Защото е опасно — вече ти обясних.

— Опасността май не идва единствено от порутената сградата, а? Абсолютно сигурна съм, че си се захванал с нещо рисковано!

С едно рязко движение Джаред спусна крака на пода и я изгледа с присвити очи.

— Виж какво, вече ми дойде до гуша от този разговор! Без значение дали ти се нрави, аз издавам разпорежданията тук. Замъкът на Хоторн е моя частна собственост и не позволявам на никого да ходи там! Точка по въпроса!

— И въобще не смяташ, че ми дължиш някакво обяснение? — Кейт стоеше пред него като зашеметена. Чувстваше се напълно безпомощна.

— Само защото спя с теб, така ли? Не, не смятам! Младата жена го изгледа — изразът на лицето му бе неумолим и тя разбра, че понататъшният спор бе напълно безполезен. Запъти се вбесена към вратата и я отвори рязко, след което се обърна за последен път към Джаред:

— Ти си просто един безочлив, самонадеян, деспотичен негодник! И знаеш ли какво ще ти кажа, Джаред Хоторн? Същият си като своя предшественик — един съвременен пират, който си въобразява, че може да командва всекиго, както си пожелае! — Тресна вратата след себе си и ядосано се отдалечи.

Едва когато се прибра в стаята си, тя даде воля на обидата и разочарованието. Разплака се — за първи път, откакто Хари я бе напуснал. Тогава се бе почувствала наранена и унижена. Бе имала чувството, че животът ѝ е провален. Сега всичко бе много по-лошо: сякаш сърцето ѝ всеки миг щеше да се пръсне от мъка и отчаяние.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Джаред се отби късно същия следобед в почти празния бар на курорта, той веднага си даде сметка, че вестта за скарването им с Кейт се бе разпространила с още по-главоломна бързина, отколкото новината за връзката им. Оттук следваше, че вероятно и останалите жители на острова вече бяха информирани за случилото се.

— Я виж ти! Значи най-после се реши да подадеш глава от скривалището! — подкачи го полковникът. Постави ръце на тезгяха и се усмихна широко в израз на мъжка солидарност. — Не се бой, засега тук е достатъчно безопасно, а и твоята дама днес никаква не съм я виждал.

— Така ли? Всъщност, защо си мислиш, че съм се крил? — Джаред се отпусна на един от високите столове и постави крак на месинговата подпора на бара.

— Лани ме осведоми за всичко — тази сутрин е била дежурна на рецепцията, когато Кейт излязла от офиса ти. Изглеждала, меко казано, бясна — не казала нито дума, но било ясно като бял ден, че току-що е кръстосала шпаги с някого, а освен теб по това време в твоя работен кабинет е нямало други хора! Ти самият цял ден си бил в мрачно настроение, като си се сопвал за щяло и нещяло — с други думи, по общо мнение двамата с Кейт сте се скарали!

Джаред изруга — знаеше, че вече нищо не можеше да спре разпространяването на клюката.

— И всички ли се забавляват също толкова като теб?

— Ами, както виждам — да.

— Къде е Кейт?

— Нямам представа. Казах ти, че цял ден не съм я виждал.

— Сигурно седи и се цупи в стаята си. Ще я оставя да се самосъжалява още известно време и после ще се отбия да проверя дали не мога да позагладя малко положението!

— Мислиш, че ще е толкова лесно?

— Рано или късно, ще ѝ мине. Просто в момента е леко ядосана.

— Май направо си е бясна!

— Само защото изгуби спора. Скоро ще се успокои.

— На твое място не бих разчитал, че ще стане толкова скоро — останах с впечатлението, че госпожа Инскип не е свикнала да губи спорове. А тъй като и ти не си от най-лесно примиряващите се със загубите, имам чувството, че ще мине доста време докато ледовете се стопят.

— Но тя няма друг изход! Едва ли смята да изкара цялата си почивка затворена в хотелската стая по цял ден! Не е толкова глупава, а и умее да разсъждава рационално!

Полковникът се замисли, бършейки бавно една току-що измита чаша.

— Може да реши, че има по-приятни места от Аметистовия остров за прекарване на лятото!

Предположението стресна Джаред. Изразът на лицето му стана по-напрегнат и той подхвърли ядосано:

— Мислиш, че ще си стегне багажа и ще се махне само защото се посдърпахме заради нещо, в което не е нейна работа да си пъха носа?

— Така ли стана?

— Да. Казах и да стои настрана, а тя явно не е свикнала да изпълнява нареждания!

— Да, личи си! Що се отнася до това дали смята да напусне острова, нищо не мога да ти кажа със сигурност. Подобен слух все още не е достигнал до мен, но без съмнение съвсем скоро ще стане ясно — след около час Ханк ще прави редовния си полет до Рубинения остров и ако Кейт е в самолета, това ще даде отговор на въпроса. Много народ се е обзаложил, че ще си замине.

— И кой събира залозите? — въздъхна Джаред, вече готов да се примири с неизбежното.

— Джим, на предната рецепция.

— Не ме учудва. — Беше ядосан, но не и изненадан, тъй като неочаквано се разтревожи за нещо съвсем друго. До този момент не му бе минавало през ума, че Кейт наистина може да си тръгне заради скарването им. Помисли още малко, след което рязко се изправи и подхвърли на полковника, запътвайки се с бърза крачка към вратата:

— Е, полковник, ще се видим по-късно.

— Къде тръгна?

— Да намеря Ханк и да го подсетя, че в самолета му няма повече свободни места — за всеки случай, ако на някого му хрумне да пита.

— Но следобедните полети са почти винаги празни!

— Не и днес!

Двадесет минути по-късно Джаред се връщаше с джипа си от асфалтираната крайбрежна ивица, която представляваше малкото летище на Аметистовия остров. Зави в алеята, водеща към хотела и с едно-единствено рязко движение изключи двигателя, спирайки точно пред централния вход.

Беше отишъл при Ханк Уитком в мрачно настроение, но си тръгна удовлетворен. След кратко колебание пилотът най-накрая бе схванал смисъла на исканото от Хоторн, когато собственикът на курорта бе подхвърлил, че на острова има и други авиопилоти, които с радост ще приемат предложението за гарантирани редовни полети всеки ден между Аметиста и Рубина.

— Нямах проблем, Джаред — ухили се Ханк, след като получи и солидна сума, достатъчна да покрие цената на един самолетен билет. — За днес няма повече свободни места. Гарантирано! Е, желая ти успех с малката американка — май напоследък нещо си под пара заради нея!

Въобщо не съм под пара, опита се да се убеди Джаред, влизайки във фойето на хотела. Просто искаше да даде един малък урок на Катрин, от който тя несъмнено се нуждаеше.

Зад рецепцията нямаше никой и той удари по звънчето, за да повика служителя.

— Какво мога да направя за вас? — от една странична врата се появи слабичък младеж. Зададе въпроса, без да вдига поглед и когато в следващия миг видя Хоторн пред себе си, започна да премигва притеснено. — А, това си ти, шефе! Извинявай, но проверявах нещо на компютъра — трябва да направим няколко резервации в последния момент.

Джаред облегна лакти на лакираната повърхност на бюрото и размаха една двадесетдоларова банкнота пред лицето на младия мъж.

— Забрави за резервациите, Джим. Аз също искам да се обзаложа, макар и в последния момент.

— Добре, шефе. Както кажеш. Джим се усмихна пресилено, след което добави: — А за какво точно искаш да се обзаложиш?

— За същото, за което всичко живо на острова се надпреварва да залага пари. С други думи — дали госпожа Инскип ще си замине днес следобед със самолета на Ханк, или ще остане.

Младежът се изчерви като някой джентълмен, хванат да върши нещо неморално. Прокашля се няколко пъти и заеквайки, попита:

— А ти за кое от двете ще се обзаложиш, шефе?

— Залагам двадесет долара, че няма да си тръгне.

— А-ха. Значи, двадесет долара. — Джим се наведе леко напред и прошепна затворнически: — Да не би да знаеш нещо, за което останалите си нямат представа?

— Естествено, че не — усмихна се мрачно Джаред. — Просто усещам, че ще имам късмет.

— Татко, къде беше? Търсих те навсякъде! — Дейвид се втурна към него, като последните два метра се плъзна по коридора, спря рязко и вдигна тревожен поглед към лицето на Джаред.

— Имах малко работа на летището. Трябваше да говоря с Ханк. — Разроши нежно косата на сина си.

— Да не си закарал Кейт до самолета? — Безпокойството на момчето нарасна. — Кажи ми, че не си!

— Няма такова нещо! — намръщи се Хоторн. — Защо питаш?

— Защото всички разправят, че ти е адски ядосана, и че със сигурност ще си замине — тази сутрин сте се скарали и ти си й се разкрещял! Ако си тръгне, ти ще си виновен!

— Не съм й крещял! И кой ти каза, че ми е ядосана?

— Ами, кой ли не! Татко, нали не се е разсърдила, задето с теб се обзложихме дали може да готви?

— Не, причината е друга. Всъщност, тя въобще не знае за нашия малък бас. Да се разберем обаче — ако случайно научи, ще си признаеш, че идеята бе изцяло твоя!

— Да, но ти пръв каза, че не вярваш да готви добре! Обзаложи се на един долар — спомняш си, нали?

— Така е, но пък ти предложи да я подмамим и да я накараме да ни сготви нещо, за да проверим как се справя! Отгоре на всичко си

спечели цял долар, когато тя ни приготви онази страхотна пица! Затова, недей да се измъкваш!

Дейвид прехапа замислено долната си устна.

— Кейт сигурно наистина ще се вбеси, ако разбере. Как мислиш?

— Определено. Няма да ни го прости.

Дейв въздъхна.

— Обаче е страхотна майсторка на пиците! Ти смяташе, че ще я прегори, но нищо подобно не се случи.

— Няма да се учудя, ако пицата е единственото, което може да приготвя! Не вярвам нашата приятелка да е кой знае каква домакиня!

— Който прави добри пици, умее да готви и други неща.

— Може би — съгласи се колебливо бащата.

— Мислиш ли, че ще си тръгне, задето си й крещял?

Търпението на Джаред окончателно се изпари.

— Вече ти казах — не съм крещял! И още веднъж повтарям: Кейт няма да си замине от острова! Във всеки случай, не днес!

Дейвид моментално придоби доволно изражение.

— Чудесно! Значи ще спечеля още един долар!

— По дяволите, трябваше да се досетя — изруга тихо Джаред, но не беше кой знае колко ядосан. — Чудя се, хората тук няма ли най-сетне да си намерят по-интересна тема, за която да се обзалагат, и да престанат да следят как се развива любовната ми връзка.

Очите на Дейв се разшириха от любопитство.

— Какво, какво? Значи имаш любовна връзка, така ли?

— Имах. В минало време.

Джаред се отправи към кухнята, извади от хладилника кутия студена бира и излезе на верандата. Отпусна се на един шезлонг и се замисли как да възстанови въпросната любовна връзка. Изумително е колко лесно мъжът привиква към нечие опърничаво женско присъствие!

Три пъти Кейт опакова и разопакова багажа си, докато най-накрая се отпусна унило върху леглото. Съзнаваше, че ако има поне капчица самоуважение, ако не здрав разум, трябва незабавно да напусне острова — още със следобедния полет до Рубина. След случилото се тази сутрин не можеше повече да остане тук. С изумление установи, че след като години наред си бе въобразявала

какви ли не истории с пирати, сега най-накрая бе срещнала жив, от плът и кръв, и той се бе оказал просто един безочлив лъжец! Отсега нататък щеше да общува само с приветливи, проявяващи разбиране, чувствителни и цивилизовани мъже!

Внезапно почукване на вратата я накара да вдигне рязко глава. Сърцето ѝ се разтуптя бясно. Отправи се да отвори, като си повтаряше, че трябва да се държи твърдо — ако Джаред бе дошъл да ѝ се извини и да ѝ обясни историята със замъка, тя нямаше намерение да го улеснява. Тъкмо напротив — щеше да му даде да се, разбере! Изправила гордо глава, Кейт посегна към дръжката на вратата.

— О, здравей, Лети.

— Май очакваше някой друг, а? — Лицето на приятелката ѝ изразяваше съчувствие и женска солидарност.

— Не точно. По-скоро хранех някаква смътна надежда. Хайде, влизай.

Лети пристъпи напред и погледът ѝ се спря върху разтворения куфар, наполовина натъпкан с дрехи.

— Значи все пак си решила да си заминеш — промълви тихо. — Чудех се какво ли решение ще вземеш.

— Да ти кажа честно, все още се колебая.

— Налага се да побързаш. — Лети погледна часовника си. — Ханк отлита след тридесет минути.

— Работата е там, че нямам желание да напускам острова и да си развалям почивката само заради един самонадеян, деспотичен негодник, който е убеден, че може да прави каквото си иска тук! — Тя се зае да окачва обратно дрехите си в гардероба. — Не съм свикнала да се предавам толкова лесно!

— Значи, според теб Джаред е самонадеяни деспотичен негодник?

— Да.

— Добре. Радвам се да го чуя. — Приятелката ѝ се разположи удобно в един от столовете до замрежения прозорец на верандата. — Персоналът на хотела се обзалага по този въпрос и аз смятам също да заложа пет долара, в зависимост от окончателното ти решение.

Катрин Инскип сбърчи нос.

— На този остров човек определено не може да разчита на личен живот.

— Боя се, че си права.

— И всички знаят, че сме се скарали и че съм ядосана на Джаред?

— Ъ-хъ. Но, повярвай, независимо как се обзалагат, всички до един се надяват, че няма да си заминеш!

— И защо?

— Представяме си в какво настроение ще изпадне нашият управител, ако си тръгнеш! Никой няма да смее да се изпречи на пътя му. Днес е толкова мрачен и неразговорчив, че ни е страх какво ще стане в случай, че наистина напуснеш острова!

— Значи, от мен се очаква да свърша услуга на всички, като остана, за да успокоя дивия звяр? — Кейт отново бе обзета от силен гняв. — Няма да стане. Вината за случилото се е стопроцентово негова.

— Така ли?

— Абсолютно! — Кейт постави още една рокля обратно в гардероба. — Освен това, нямам никакво намерение да се извинявам на Джаред. Така че иди да прибереш спечеленото от залога, защото току-що твърдо реших да не му се оставям да ме прогони по такъв начин от острова. Дяволите да го вземат! Та нали уж дойдох на почивка! В никакъв случай няма да се откажа от нея — вече платих твърде много!

Лети се ухили доволно.

— Всъщност, почти бях убедена, че ще постъпиш така!

— Недей да се радваш предварително — не оставам, за да се опитам да умилостивя Хоторн. Смятам да си прекарам почивката, като върша по-приятни неща. Великата любовна история приключи.

— Уведоми ли Джаред за решението си?

— Скоро сам ще разбере.

— Нямам търпение да видя. — Лети стана от стола и се запъти към вратата.

— Къде тръгна?

— След като разполагам с вътрешна информация, по-добре да се възползвам от нея и да удвоя залога си.

Няколко мига след като Лети си тръгна, Катрин остана с вперен във вратата поглед. Явно не ми е писано скоро да се отърва от стреса, помисли си тя.

Същия ден вечерта Кейт се зае да се облича с такова усърдие, сякаш се готвеше за битка. Разгледа внимателно всичките дрехи, които приятелките ѝ бяха сложили в багажа, и най-накрая се спря на дълга рокля в огненочервен цвят с тънки презрамки, изкусно набран корсаж и широко разкроена долна част. Роклята ѝ придаваше закачлив, флиртаджийски вид, който се подсилваше от червените обувки с тънки токчета и сребърната лента на шията. Преди да излезе, Кейт се огледа за последен път и реши, че изглежда точно, както ѝ се искаше — самоуверена, хладно високомерна, почти царствена.

Когато влезе в претъпкания бар за един аперитив преди вечеря, младата жена усети, че погледите на целия персонал я проследиха с одобрение и възхита, а също и с нескрито облекчение, че в края на краищата бе решила да остане. Полковникът повдигна вежда и ѝ кимна леко в знак на мълчалив поздрав. Кейт му отвърна с достойна усмивка и се разположи в един от фотьойлите край бара. В миг пред нея на масата се появи чаша с коктейл от ром и ананасов сок. Младата жена вдигна поглед и се усмихна повторно — този път на сервитьорката.

— Радвам се, че не си заминахте — каза тя тихо.

— Чакайте да позная: сигурно и вие участвате и облога по въпроса за моите бъдещи планове? — Кейт отдавна вече бе престанала да се ядосва и вече възприемаше нещата като нещо неизбежно.

— Заложих десет долара, че няма да се качите на самолета на Ханк за Рубинения остров — призна сервитьорката! — Но не това е истинската причина да съм доволна, че оставате!

— Да не би и вие да мислите, че като някоя вълшебница мога да размахам магическата си пръчица и да накарам Джаред да възвърне доброто си настроение?

Девојката се изсмя.

— Ще си заслужите вечната признателност на всички работещи в Кристалния залив!

— А на никого ли не му мина през ума, че е възможно да съм решила да остана, за да накарам Джаред да се постарее да умилюсти мен? Да положи усилия за възвръщане на моето добро настроение?

Сервитьорката се замисли — явно ѝ бе трудно да възприеме идеята.

— Значи затова не си тръгнахте? Искате да принудите Джаред да падне на колене и да ви моли за прошка?

— А вие защо изпитвате съмнения?

Момичето се усмихна още по-широко.

— Да кажем, че просто ще ми бъде страшно интересно да видя как ще го постигнете. Пожелавам ви късмет, госпожо Инскип. О, как можах да забравя — току-що дочетох последната ви книга — страхотна е! Най-много ми хареса моментът, в който героят влиза в спалнята уверен, че главната героиня го очаква хрисимо в леглото, но вместо това тя излива съдържанието на нощното гърне върху главата му!

— Радвам се, че ви е било забавно.

Кейт позволи на чувството на задоволство, предизвикано от последните думи на сервитьорката, да повдигне духа ѝ, докато седеше със зареян в потъмняващия океан поглед. Беше очевидно, че целият персонал на курорта истински се забавляваше от развитието на историята между нея и Джаред, но младата жена изпитваше съвсем различни чувства. В скарването им не виждаше нищо смешно — това не бе просто някакво съревнование на шега между половете — залогът бе прекалено голям. Кръвта ѝ се вледеняваше всеки път, когато се замислеше какви ли ги върши Джаред в замъка на корсаря. Той несъмнено притежаваше естествена склонност да се налага над другите, а също и вродената самонадеяност на мъж, свикнал сам да контролира всичко, но същевременно Кейт вече го бе опознала достатъчно добре и знаеше, че в никакъв случай не е лош или безчестен, нито е чак толкова безотговорен, че да не мисли какво върши. Подобни хора никога не биха успели да ръководят успешно такъв процъфтяващ курорт като Кристалния залив, помагайки същевременно за благополучието на целия остров. Ако беше безчестен и неразумен, Джаред никога нямаше да спечели доверието и благодарността на хората тук, нито би могъл да разчита на тяхното приятелство и лоялност.

Дали обаче бе права? Без съмнение, в тайнствения замък на пирата ставаше нещо, в което нейният приятел се бе забъркал и то сериозно. Не искаше да ѝ позволи дори да се приближава до мястото и доколкото Кейт можеше да прецени, за това съществуваше само една причина: Джаред знаеше, че тя се бои да не се е захванал със същата

дейност, с която едно време си е изкарвал прехраната Роджър Хоторн, а тъй като бе явно влюбена в него, вероятно щеше да се опита да го спре.

Беше потънала в мисли, когато върху масата ѝ се очерта нечия сянка. Катрин вдигна глава, до известна степен очаквайки това да е Джаред. Оказа се Джеф Тейлър, който стоеше пред нея и ѝ се усмихваше с надежда.

— Виждам, че тази вечер сте сама, госпожо Инскип. Имате ли нещо против да ви правя компания? — Бе облечен в елегантни панталони и характерната шарена риза на цветя, която местните жители подаряваха на туристите при пристигането им. Червената му коса бе все още мокра след взетия съвсем наскоро душ.

— Заповядайте — Кейт му се усмихна в отговор.

Доволен, Джеф се ухили още по-широко и се настани в отсрещното кресло, махвайки с ръка на сервитьорката.

— Благодаря. Все се опитвах да ви срещна насаме — още от вечерта на бала с маски. Разбрах, че обикновено излизате в компанията на местния бос. Как така ви е оставил сама тази вечер?

— Тук съм на почивка и излизам, с когото си искам.

— Надявам се, тази вечер да предпочетете мен.

С периферното си зрение Катрин забеляза Джаред, който точно в този миг влезе в заведението и се отправи с бавна крачка към барплота. Усети напрежението в нея да нараства и се приготви за неизбежното стълкновение, като същевременно отправи ослепителна усмивка на своя събеседник:

— Защо не?

Няколко часа по-късно Кейт окончателно реши, че в края на краищата Джаред очевидно няма намерение да прави сцени. Казваше си, че може само да се радва, но при все това трябваше да признае, че някъде дълбоко в себе си се чувстваше обидена. Макар че, от друга страна, компанията на Джеф Тейлър не ѝ бе безинтересна. Вечеряха заедно и после отидоха да потанцуват — той бе изключително мил и забавен и с готовност откликваше и на най-малките ѝ прищевки. Когато накрая му каза, че се чувства изморена и смята да се прибира в стаята си, Джеф веднага ѝ предложи да я изпрати през градината. Кейт се почуди за миг дали няма да му хрумне да ѝ досажда пред вратата, но след като му пожела набързо лека нощ, той само я целуна леко по бузата и тихо измърмори:

— Може би ще прекараме още някоя вечер заедно?

— Може би — усмихна се тя, избягвайки директния отговор. Стаята зад гърба ѝ тънеше в мрак.

— Искаш ли утре сутринта да идем да се гмуркаме при рифовете?

Катрин се поколеба, след което се запита защо пък не — в края на краищата бе дошла тук да се забавлява колкото се може повече!

— Чудесна идея!

Джеф се ухили доволно.

— Ще дойда да те взема веднага след закуска.

— Добре. — Усмихна му се още веднъж и любезно, но решително затвори вратата под носа му. Обърна се и без да светва лампата, се отправи към верандата и се загледа в посребрената от луната водна повърхност. Започваше все повече да се влюбва в този остров нощем — мекият уханен въздух подухваше леко през отворения прозорец, докосваше нежно кожата ѝ и я караше да си припомня с тъга вечерите, които бе прекарала в прегръдките на Джаред.

Внезапно цялото ѝ същество се напрегна от познатото усещане за близост, което изпитваше винаги в негово присъствие. Потрепери и обви с ръце раменете си. Знаеше, че е невъзможно, но в този миг имаше чувството, че Джаред стои до нея. По гърба ѝ пролазиха тръпки... Кейт си пое дълбоко дъх и рязко се обърна.

— И тримата извадихме късмет, че не покани Джеф в стаята си — чу се откъм леглото гласът на Хоторн. — Малко трудно щеше да намериш обяснение защо тук гъмжи от хора.

— Джаред! — Катрин успя да възвърне самообладанието си. — Какво правиш тук?

— А ти как мислиш? — махна небрежно с ръка той. Лунната светлина проблесна в стъклената чаша с бренди, която държеше. Беше се изтегнал върху куп възглавници, облечен единствено в чифт провиснали на кръста джинси.

— Как влезе тук?

— Нали съм собственикът, забрави ли? Имам резервен ключ.

Кейт си пое дълбоко дъх, неспособна да се помръдне. Опитваше се да се убеди, че не се страхува, а просто проявява естествена

предпазливост, при положение, че намира в леглото си силен и опасен мъж.

— Да не би случайно да си дошъл да ми се извиниш и да ми дадеш обяснение?

Джаред отпи замислено от брeндитo.

— Не. Ами ти? Как върви свалката с Тейлър?

— Не е твоя работа. Ще се свалям, с когото си искам.

— Значи съществува проблем.

— От къде на къде? Вече нямам нищо общо с теб — мислех, че си го разбрал тази сутрин след скарването ни. Що се отнася до мен, великата любовна история приключи!

— Лъжеш! Ако мислеше, че нещата между нас са свършили, щеше да си вземеш билет за следобедния полет с Ханк! Ти обаче дори не се и опита!

— Казах, че връзката ни приключи, а не че смятам да сложа край и на почивката си!

— Можеш да се убеждаваш, в каквото си искаш, но знаеш също толкова добре, колкото и аз, че остана единствено заради това, което стана между двама ни!

— Нахален и самонадеян тип!

— А ти не си ли същата?

— Не колкото теб!

Джаред се изсмя тихо, седна на ръба на леглото, след което постави чашата на нощната масичка и се изправи.

— Твърде много приличаш на мен, макар да не желаяш да го признаеш. Затова и толкова се караме. Започвам обаче да си мисля, че в края на краищата ще успеем да се разберем.

Младият мъж заобиколи леглото и тръгна към Кейт. Тя отстъпи инстинктивно назад, но в следващия миг се спря, твърдо решена да запази присъствие на духа. Повдигна високо брадичка, въпреки че отвътре цялата трепереше и усещаше, че ѝ става все по-горещо под напора на бурните чувства, които се надигаха в нея.

— Спри веднага, Джаред Хоторн!

— Скъпа, по-добре да си изясним нещо още сега. Всичко, което става между нас, засяга единствено нас двамата. Ако ти харесва да спорим и да се караме, ще се караме, ако предпочиташ да се любим,

ще се любим, но няма да замесваме други хора. Така че, забрави за Джеф Тейлър!

— Май ти харесва да се държиш като пират!

— Ако аз се държа като пират, значи съдбата ти е да си любимата на пират! — Привлече я в прегръдките си и устните му се сляха с нейните в изгаряща целувка.

Беше прав — Кейт не можеше да го отрече, така както не успяваше да контролира порива на страстта. Част от нея бе предопределена да бъде негова завинаги и тя знаеше, че това бе мъжът, когото бе чакала цял живот. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя зарови пръсти в гъстата черна коса. Джаред издиша тежко — цялото му тяло се напрегна при досега ѝ.

— Днес, когато дори не се опита да си вземеш билет за самолета, ми стана ясно, че си разбрала колко специална и неповторима е нашата връзка. — Положи я по гръб на леглото и се отпусна отгоре ѝ. — Вече нито ти, нито аз можем да си тръгнем току-така един от друг.

Наглостта му я изуми.

— Е, добре — промълви Кейт, притворила очи. — Признавам, че сексът е хубаво нещо, а освен това съм чувала и че лекува стреса. При това положение нямам нищо против.

Джаред я изгледа с гневен поглед и я стисна още по-здраво.

— Знаеш, че не става въпрос само за секс.

— А какво друго? Не мисля, че изпитваме кой знае какво доверие или любов един към друг.

— По дяволите, престани да се опитваш да ме манипулираш! Не съм от мъжете, които можеш да притискаш до стената, колкото си искаш и да ги тормозиш, докато най-накрая омекнат и паднат на колене пред теб, съгласни с всичко, което им кажеш! Рано или късно, ще разбереш, че е така!

— По същия начин и ти ще трябва най-сетне да схванеш, че не съм някоя лигава, слабохарактерна и отстъпчива женичка, която ще се съгласи да я потупваш по главата и да ѝ казваш кое е нейна работа и кое — не!

Джаред се вгледа внимателно в Кейт — устата му бе едва на няколко сантиметра от нейната, ръцете му здраво стискаха раменете ѝ.

— На един от двамата ни ще му се наложи да отстъпи и трябва да ти кажа още сега, че това определено няма да съм аз. Наясно съм какво

правя, а също и какво е най-доброто и безопасно нещо за теб. Нямах друг избор, освен да ми се довериш, така че да приключваме с темата.

— Няма да стане — прошепна тя, като обви лицето му с ръце и го приближи към своето. — Така или иначе, сега не му е времето да говорим.

— Споделям мнението ти.

Впи отново устни в нейните с предишната жажда и страст, сякаш с тази целувка искаше изцяло да я покори — сякаш, като не можеше да я накара да отстъпи, той желаше по този начин да овладее душата ѝ.

Кейт цялата трепереше от огъня, изгарящ всяка частичка от тялото ѝ. Притисна се още по-плътнo към Джаред, когато той с едно-единствено рязко движение на бедрата си раздалечи нейните встрани. Роклята ѝ се надипли високо над ханша подобно на червени копринени вълни. Джаред откъсна устни от нейните, издаде приглушен стон и започна да обсипва шията ѝ с пламенни целувки. Кейт го усети да смъква с трескави пръсти ципа на роклята, която се свлече надолу и младата жена остана да лежи гола, изцяло подвластна на собственото си желание и чувстваща с всяка фибра от кожата си силата на неговия копнеж. Двете се сляха в обща нажежена маса от енергия и страст и Кейт се учуди, че от близостта на телата им в тъмната стая не се виждаха да изкачат искри. Навсякъде обаче се носеха невидимите вълни на океана от разгоряла се чувственост.

Джаред плъзна жадно ръце надолу, свличайки с припряно движение роклята, обувките и чорапогащника. Когато Кейт остана единствено със сребърната лента около врата, проблясваща на лунната светлина, той се изправи и се зае да разкопчава джинсите си. Смъкна ги с няколко резки разтърсвания на краката, които издаваха огромното му нетърпение. Застана до леглото съвсем гол, вглеждайки се продължително в лицето ѝ. Тялото му сякаш бе станало по-огромно и тежко.

— Желаш ме, нали? — прошепна дрезгаво.

— Да.

— Никога повече не казвай, че е само секс — нареди ѝ, бавно отпусайки се до нея и обгръщайки с длан гърдата ѝ.

— И какво толкова те притеснява в думите ми?

— Това, че не са истина, а аз не искам да ме лъжеш. Няма да го допусна.

— Само че не се притесняваш, когато ти самият се опитваш да ме измамиш!

— Никога не съм го правил! Просто има неща, за които е по-добре да не знаеш. — Погали я по косата и добави нежно: — Научи се да ми имаш доверие.

— Но, Джаред...

— Шшшт... Не сега — прекъсна думите и със страстна целувка, плъзгайки език между зъбите ѝ. Пръстите му бяха навсякъде — вдъхнаха нов живот на зърната ѝ, след което се плъзнаха надолу, трескаво търсейки да достигнат до влажната мекота между бедрата ѝ. Главата на Кейт се въртеше шеметно под напора на докарващото я до еуфория вълнение. И тя на свой ред го докосваше ласкаво, изучавайки всяка извивка на неговото яко мъжко тяло. С наслада прокара пръсти по ясно очертания гръб и гладките, стегнати мускули на бедрата му, после ги плъзна бавно надолу под извивката на кръста.

Кейт се повдигна на лакът и леко го побутна да легне по гръб. Той се подчини, наблюдавайки я през сведени клепачи как се навежда и го целува по шията. Пръстите му разтриваха раменете ѝ, докато тя го обсипваше с кратки влажни целувки все по-надолу и по-надолу, усещайки го как несъзнателно повдига бедра нагоре под напора на възбудата от нейната близост.

В секса поне бяха напълно искрени един към друг, помисли си Кейт. Джаред не се опитваше да скрие неудържимото си желание — копнежът в очите му бе неумолим, страстен, див.

Възбудената за живот чувственост, повикът на жадната за ласки плът, страстта, търсеца утоляване на всяка цена разтърсваше телата им подобно на див звяр, затворен в клетка, опитващ се да се измъкне навън. Кейт усещаше как собственото ѝ желание се подхранваше от това на Джаред. От силата, с която се любеха, по кожата им се стичаха ручейчета пот, сякаш водеха битка на живот и смърт. Мъжът започваше да става нетърпелив в сладостното очакване на върховния миг — внезапно той се претърколи по гръб и придърпа Кейт върху себе си. Разтвори краката ѝ и внимателно натисна ханша ѝ надолу към надигналата се в тръпнец копнеж мъжественост. Бавно навлезе в нейната отзивчива мекота, прониквайки все по-дълбоко в нея. Кейт заби нокти в кожата му, затвори очи и се остави на огнената стихия, бушуваща в слабините ѝ. Ръцете на Джаред бяха навсякъде, галейки я

от вътрешна страна на бедрата, нежно и настойчиво преминавайки понагоре в търсене на влажните меки гънки. Знаеше точно как да я докосва, така че да ѝ достави върховното удоволствие. Тя извика, когато пръстите му ускориха ритъма своя танц по набъбналата, възбудена плът.

— Хайде, мила. Искам да те видя как свършваш отделно от мен. Искаш го. Така... Още малко. Стегни се. Ето... Да, прекрасно. Толкова е хубаво...

Дъхът ѝ спря от сладостната разтърсваща болка на постигнатото блаженство и тя се отпусна тежко върху гърдите му. Влажните от пот длани на Джаред обвиха стегнатите закръглени форми на бедрата ѝ. Той се повдигна отново нагоре, отвори уста, за да си поеме дъх и потръпна силно. В следващия миг изгуби представа за всичко.

Дълго време лежаха един до друг, без да говорят. Катрин бе положила глава върху рамото на Джаред, който я притискаше към себе си в нежна прегръдка.

— Не мога да остана повече — прошепна той след малко. — Трябва де се връщам в къщи. Бет е заета по-късно вечерта и няма да може да се грижи за Дейв.

— Да, вече знам.

— Днес хлапакът спечели цял долар, обзалагайки се, че няма да напуснеш острова.

— Май всички са участвали в този облог.

— Просто целият персонал не иска да си тръгваш.

Кейт въздъхна и се размърда нервно на възглавницата.

— Но те не могат да разберат как стоят нещата! Мислят си, че просто сме се сдърпали малко като всички влюбени и скоро всичко ще бъде забравено!

— Но ние наистина просто малко се посдърпахме и като знаем колко си опърничава и твърдоглава, подозирам, че ни очакват още много подобни караници.

— Не звучи много обнадеждаващо.

— Всъщност, въобще не е нужно да се караме. — Джаред се изправи и започна да обува панталона си. — Повече ми харесва да се любя с теб!

— Наистина ли? — подхвърли младата жена, докато го наблюдаваше как се облича.

Хоторн закопча джинсите си и се наведе над леглото, поставяйки двете си ръце отстрани на Кейт.

— Наистина. Но ако от време на време ти се иска да се караме, нямам нищо против. Аз се нагаждам лесно към обстоятелствата.

— О, извънредно съм ти благодарна!

— Има само още нещо, което е добре да знаеш, преди да започнеш да се подготвяш за бойни действия.

— И то е?

— Че не можеш да сложиш край, като просто се качиш на самолета и си заминеш.

— И кой ще ме спре? — Както обикновено, Кейт не успя да се възпре да не реагира на предизвикателството.

Джаред се усмихна почти незабележимо сред сенките в здрачната стая.

— Опитай се да познаеш! — Целуна я още веднъж и излезе през вратата.

ОСМА ГЛАВА

Кейт изплува на повърхността, измести назад върху главата си маската и шнорхела и се засмя към Джеф Тейлър, застанал наблизно във водата.

— Страхотно е! Няма да е зле, като се прибера в къщи, да свикна да го правя всяка сутрин преди работа!

— Щом ти харесва, трябва да опиташ и дълбоководното плуване. Той посочи с ръка към водолазното си оборудване, което бе оставил на плажа. — Това вече наистина е върхът! След малко ще се гмуркам — искам да направя няколко подводни снимки.

Кейт кимна, отправяйки се към брега.

— Звучи фантастично! — каза, като същевременно си помисли дали, ако опишеше в книгата всичко научено от уроците по подводно гмуркане, които непрекъснато ѝ се предлагаха, полученият хонорар щеше да компенсира стойността им. Тази мисъл, за жалост, ѝ напомни, че скоро ѝ предстоеше да се връща в Сиатъл. Опита се да пренебрегне неприятното чувство, което изпита, като се приближи до екипировката на Джеф и започна да я разглежда.

— Необходим ли е наистина водолазен костюм в тези толкова топли води? — попита, спряла поглед на жълто-черната гумирана материя.

Джеф потвърди с кимване, докато се бършеше с една хавлиена кърпа.

— Да, ако смяташ да останеш продължително време във водата. Независимо колко висока е нейната температура, рано или късно тя поглъща топлината от тялото ти.

— С кого ще ходиш да се гмуркаш днес?

— С никого.

— Не трябва ли винаги да си с поне още един човек? — Кейт се зае на свой ред да попива косата си.

— По принцип, да. Аз обаче познавам добре тънкостите на подводното плуване и нямам нужда от компания. Внимавам и не

поемам излишни рискове. Ще ми направиш услуга, ако се постарая да не споменавам пред ръководството на хотела, че се гмуркам сам. Веднага ще се намери някой, решен да ми изнесе лекция по въпросите на безопасността, а аз мразя да ме поучават.

Кейт се усмихна.

— Добре, на никого няма да кажа. Все пак, бъди внимателен.

— Винаги съм внимателен.

— Приятно прекарване, тогава, и благодаря за компанията тази сутрин. — Младата жена метна хавлията на раменете си, обърна се и махна на Джеф за довиждане.

— Може би ще се видим довечера в бара! — провикна се той.

— Може би.

Няколко минути по-късно Кейт се изкачи до пътеката, отвеждаща към курорта и погледна назад към плажа. Джеф си наместваше водолазния костюм и тя го наблюдава известно време с любопитство как поставя кислородната бутилка на гръб и после се плъзга като стрела във водата. Изчезна моментално. Изглеждаше й наистина голямо забавление. Ако живееш на Аметистовия остров, реши Кейт, при всички положения щях да се науча да плувам под вода.

Но, за съжаление, не живееше тук, а и някак си не успяваше да изпита кой знае какъв ентузиазъм, когато си представяше как се потапя в студените, мрачни води на залива Пъгит в Сиатъл. Вече бе свикнала с топлото, прозрачно, тюркоазно синьо море на тропика.

Човек не може да има всичко, каза си. Историята с Джаред щеше да приключи съвсем скоро и Кейт ще продължи да живее вече с истински спомени, които подхранват мечтите ѝ занапред. Имаше много жени, лишени от щастието да изпитат дори това.

Замислена за самотното си завръщане обратно в Щатите, Катрин сви по малка пътека в градината и за малко не се сблъска с Макс Бътърфилд.

— Извинете — каза бързо, отстъпвайки назад. Почувства се неприятно, забелязвайки мокрите петна, които оставиш по перфектно изгладената, светеща от чистота риза на Макс.

— Но, моля ви, не се притеснявайте! — отвърна като усърдно изчетка с ръка първо ризата, а после и панталоните си. Очевидно, не бе твърде доволен от промяната във външния си вид, но се постарая да прикрие раздражението си, усмихвайки се любезно на Кейт. —

Трябваше повече да внимавам къде вървя. Както виждам, ходили сте да плувате?

— Да, тази сутрин времето е просто великолепно. Предполагам обаче, че всички сутрини тук са такива!

— Истинско райско блаженство! — потвърди Макс, като се загледа в океана зад гърба ѝ. — Трудно е да се повярва, че някога може да ти омръзне! Ще се съгласите ли да ми правите компания за чаша кафе на терасата. Ще си поговорим за общата ни професия — отдавна не съм имал възможност да обсъждам с колега писател това, което ме вълнува! Човек започва да губи връзка с нещата.

Катрин се поколеба, след което кимна в съгласие, като не можа да измисли подходящо извинение.

— Добре. Ще ми бъде приятно. Благодаря за поканата.

Прекосиха откритото фоайе и се отправиха към покритата с теракота тераса, обграждаща плувния басейн на хотела. Келнер с тъмни очила взе поръчката им и след малко се завърна с поднос, върху който имаше кана с кафе, два кроасана и чаша Блъди Мери за Макс.

— Кога за пръв път дойдохте тук, на островите, господни Бътърфилд? — Младата жена намаза с масло кроасана си и отхапа от пухкавото тесто.

— Толкова отдавна, че вече не си спомням точната дата, но не мога да забравя вълшебното усещане, което ме обзе при пристигането ми, че преживявам истинско приключение. Всичко ми се струваше невероятно екзотично. По онова време бях уверен, че ми е писано да стана много известен и си представях как в биографичните бележки към книгите ми ще пише, уж между другото, че съм живял и творил на тропически остров.

— Подобни неща наистина правят впечатление на читателя — съгласи се Кейт. — Придават на автора по-голяма значимост.

— Така е. Дойдох на Аметиста с твърдото намерение да имам наистина значим и пълноценен живот. Годишите обаче минаха по-бързо, отколкото очаквах — романът, който исках да напиша, все още не е готов, а междувременно ми се налагаше да припечелвам посредством най-различни незначителни дейности и допълвайки доходите си с писането на някоя и друга туристическа брошура. — Макс повдигна рамене и излапа остатъка от кроасана си. — Животът рядко протича така, както сме го планирали в началото, нали? Човек

все пак постепенно започва да привиква. А сега е ваш ред да ми разкажете за себе си, госпожо Инскип.

— Няма много за разказване. Живея и работя в Сиатъл. За късмет, изкарвам прехраната си, като върша нещо, което истински обичам, затова се смятам за щастлив човек. Но не можеш да имаш всичко, за което мечтаеш.

— Да, наистина сте щастливка! Същото се отнася и за Джаред Хоторн и трябва да призная, че искрено ви завиждам — не можете да си представите колко! И двамата си изкарвате хляба, вършейки това, което харесвате и обичате.

Но и двамата сме, положили големи усилия, за да постигнем подобно щастие, помисли си Катрин, оглеждайки се наоколо. Питаше се колко ли труд, пари и време е коствало на Джаред изграждането на толкова красиво курортно селище. После си припомни трудностите, които ѝ се бе налагало да преодолява в собствената си писателска кариера и немалкото случаи, когато бе получавала отказ от издателите. Странно бе, но с Джаред наистина ги свързваше нещо общо по отношение начина, по който бяха постигнали успех в живота. Нито той, нито тя бяха получили всичко това на готово — и двамата бяха платили сериозна дан за своето щастие.

— Е, все още не съм изгубил изцяло надежда — продължи Макс, отпивайки от чашата с Блъди Мери. — Предполагам, че човек никога не се предава докрай. Понякога ни се предоставя неочакван шанс да променим съдбата си за добро и аз съм постоянно нащрек за подобна златна възможност.

— Най-искрено ви желая късмет, Макс — усмихна му се Кейт, стараейки се да прояви повече разбиране. Представяше си колко нещастна щеше да се чувства в този миг, ако не бяха публикували нито една от книгите ѝ.

— Благодаря ви, скъпа. Много сте мила.

— Видях те тази сутрин да пиеш кафе с Кейт на терасата — каза Джаред, разполагайки се от другата страна на масата в бара. — Каква беше причината?

— Много директен въпрос. Да не би случайно да ревнуваш? Поласкан съм. На моята възраст, един мъж може само да се радва,

когато друг, по-млад, изпитва ревност заради него, макар и неоснователно.

— Дяволите да те вземат, знаеш чудесно, че не става дума за ревност. — Джаред се облегна назад в креслото и изгледа Макс през притворени очи. — За какво разговаряхте?

— Нищо, което по някакъв начин да те засяга, моето момче. Просто обменяхме мисли за общите ни интереси.

— Какви общи интереси?

— Писането на книги.

— Я не ме будалкай! Откакто те познавам, не си написал нищо друго, освен една-две скапани туристически брошурки!

Макс го изгледа студено.

— Това не означава, че съм се отказал изцяло от писането на книги. Някога бях сред добрите автори, Джаред, и издателите ми казваха, че имам залогби и то не малки.

— Е, вече се занимаваш с друг вид бизнес, нали така? — Хоторн се бе ядосал, а в такива случаи обикновено ставаше малко груб. — Отгоре на всичко, успя да въвлечеш и мен, а цялата тази работа никак не ми е по вкуса! Колкото по-скоро приключим, толкова по-добре.

— От самото начало даде ясно да се разбере какво ти е отношението — усмихна се снизходително Макс. — Моите сътрудници са запознати и знаят, че ни вършиш голяма услуга. Помолиха ме да ти предам, че го оценяват и ти благодарят.

— Майната им на тъпите им благодарности! Искам всичко това да приключи колкото се може по-скоро и повече не желая да виждам нито теб, нито сътрудниците ти! Като пишеш доклада си, бъди така любезен да отбележиш в него, че повече нямам намерение да ви правя никакви услуги! Квит сме!

Макс вдигна с леко подигравателно изражение чашата си с ром уж в знак на поздрав.

— Разбрано. Никакви услуги повече.

— Та кога най-сетне смяташ, че ще приключите? Омръзна ми вечно да съм под напрежение — островът е моя собственост и не ми харесва ти и твоите приятелчета да играете своите игрички точно тук! Искам да ми кажеш точния ден и час, когато смятате да приключите.

— Успокой се, приятелю. Предвидили сме работата да стане в деня на редовно провеждащата се разходка с кораб в края на месеца.

Тогава без съмнение нашата малка рибка ще ухапе въдицата.

Джаред се изправи.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Напълно съм съгласен с теб — подхвърли Макс, отпивайки бавно от питието си, със зареян в океана поглед.

Хоторн понечи да се отдалечи, но внезапно се спря и се върна обратно. Наведе се, облягайки се с една ръка върху масата и каза с тих, но решителен тон:

— И повече никакви задушевни разговори насаме с Кейт, Макс. Не искам да бъде замесена в тази история, дори и непряко.

Макс се развесели, но същевременно показа, че се е почувствал засегнат.

— Нима имаш толкова ниско мнение за моя професионализъм, та смяташ, че мога да се изпусна пред една дама, само защото е красива?

— Смятам — Джаред произнесе думите бавно и натъртено — че същата тази дама е не само красива, но и доста интелигентна и дори нещо съвсем дребно лесно може да разбуди любопитството ѝ. Стой настрана от нея.

Джаред измина повторно разстоянието до изхода на заведението, този път, без да се спира, като само кимна леко на полковника. Отправи се към откритото фоайе на хотела, забелязвайки Кейт и Дейвид още преди да прекоси малкото мостче над лагуната. Стояха един до друг и разглеждаха един от окачените по стените акварели. Тъй като не го забелязаха веднага, Хоторн се спря на известно разстояние и започна безмълвно да ги наблюдава. Синът му обясняваше със сериозен тон нещо за картината на Кейт и тя бе наклонила леко глава в добре познатата му поза, която издаваше, че слуша внимателно. Погледът на младия мъж се плъзна по изящната извивка на шията и красиво оформените, изправени рамене и нещо вътре в него трепна и се стегна при спомена за преживяното предишната нощ. Джаред осъзна, че за него бе достатъчно единствено да е в една стая с Катрин, за да се възбуди от самото ѝ присъствие. Изуми го силата, с която му въздействаше — някаква същностна, но до този момент непозната част от Джаред реагираше на близостта ѝ по начин, който, за един зрял мъж като него, бе доста необичаен и съответно, до голяма степен притеснителен.

В почти всички отношения Кейт се различаваше коренно от Габриела. Покойната му съпруга бе излъчвала спокойствието и покоя, които се усещаха в картината с водни бои на стената — една мека, нежна смесица от пастелни цветове и приглушена светлина. Катрин Инскип, от друга страна, бе неудържимо жизнена и енергична, многоцветна, колоритна и страстна, а огънят, който пламтеше в нея, можеше като нищо да изгори всеки, опитал се да я приближи твърде много.

Какво обаче е животът без риск, помисли си Джаред, приближавайки се към сина си и жената до него.

— С какво се занимавате вие двамата тази сутрин? — подхвърли закачливо той, заставайки до тях.

— О, здрасти, татко! Тъкмо казвах на Кейт, че тези картини ги е рисувала майка ми.

Катрин се усмихна нежно на Джаред, наблюдавайки внимателно израза на лицето му.

— Съпругата ти е имала наистина изключителен талант.

Хоторн хвърли поглед към акварела в меки, топли цветове и кимна.

— Да, така е. Всичките рисунки тук, във фоайето, са нейни.

— Разказах ѝ вече, татко. Сега обаче трябва да вървя, Карл ме чака. Ще се видим по-късно.

Момченцето се втурна навън и прекоси бързо малкото мостче. Джаред го наблюдава, докато се изгуби сред богатата градинска растителност, след което се обърна и срещна погледа на Кейт.

— Както ти споменах и преди, Дейв всъщност не помни майка си, но е безкрайно горд от факта, че именно тя е авторката на тези картини. По някакъв начин те представляват връзката му с нея.

Кейт кимна.

— Разбирам. Сигурно е била наистина изключителна жена, след като е успяла да нарисува толкова прекрасни акварели.

— Така е. — Джаред хвърли поглед към часовника си.

— Съгласна ли си да хапнем нещо в ресторанта? Вече е почти обяд.

— Добре.

Малко по-късно Кейт остави обратно менюто върху масата и изгледа внимателно Джаред.

— Ние с нея коренно се различаваме, нали?

Хоторн тъкмо се чудеше защо ли Катрин бе станала внезапно толкова мълчалива — извънредно нетипично за нея, когато въпросът ѝ му изясни всичко.

— Като денят и нощта — подхвърли небрежно в отговор, взе на свой ред менюто и се обърна към сервитьорката, приближила се токущо, за да вземе поръчката им.

— Донеси ни от прясната риба тон, Нанси. Знам, че тази сутрин Марти получи нова доставка.

— Веднага, шефе. Ще стане за минута.

— Не съм изминала толкова път от Сиатъл, за да ям отново риба тон — оплака се Кейт.

Джаред се ухили.

— Разликата между рибата тон от консерва и прясно уловената е също като тази между деня и нощта. Успокой се, уверявам те, че ще ти хареса, особено по начина, по който я приготвя Марти.

— Затова ли спиш с мен, Джаред? Защото не ти напомням за Габриела?

Младият мъж затропа с пръсти по масата, чудейки се как така жените винаги успяваха да зададат най-абсурдния възможен въпрос.

— А ти да не би да го правиш, защото между мен и бившия ти съпруг няма нищо общо?

Катрин се изчерви, макар и едва забележимо, което го изненада.

— Няма значение — промълви, избутвайки стола си няколко сантиметра по-назад от масата, от което стана ясно, че иска да се измъкне от разговора. — Не трябваше да те питам нещо толкова лично. — Усмихна се широко и промени темата: — Чух, че утре сутринта тук пристига кораб за туристически разходки из морето!

— Да. Идва през няколко седмици. А отговорът е „не“. Не спя с теб, защото не ми напомняш за Габриела, а защото си такава, каквато си и притежаваш невероятната способност да ме възбуждаш винаги, когато си наблизо, все едно съм осемнадесетгодишен хлапак.

— Снощи каза, че между нас има нещо повече от секс.

Джаред осъзна, че не се бе изказал по най-подходящия начин.

— Кейт, престани да изопачаваш думите ми. Снощи казах, каквото мисля и сега говоря точно това, което смятам, че е истината. Харесва ми да се любя с теб, но също така ми харесва и просто да бъда

с теб, дори когато непрекъснато се заяждаш за щяло и нещяло! Виж, не ме бива за такива разговори. По-добре да говорим за нещо друго.

Катрин облегна лакти на масата и постави брадичка върху преплетените си пръсти. Изглежда го с ясения поглед на невероятните си зелени очи.

— Разбира се, господин Хоторн. Както кажете, господин Хоторн. Никога не бих се осмелила аз да налагам темата на нашия разговор, така че какви са вашите предпочитания?

Джаред изруга едва чуто.

— Май пак здравата съм те вбесил. Прав бях при първата ни среща, когато ти казах, че си докачлива и ужасно опърничава!

— О, да, наистина съм опърничава, но това май не те притеснява толкова, когато се пъхаш в леглото ми. Един проникателен страничен наблюдател вероятно би стигнал до извода, че вероятно именно моята опърничавост е едно от нещата, които те привличат в мен, само дете не искаш да си го признаеш, тъй като си си внушил, че по принцип ти харесват отстъпчивите, покорни, свенливи и милички женички!

— Не мисля, че успях да схвана теорията ти, но по-добре да не ми я излагаш отново — сигурен съм, че само ще се объркам още повече! Какво смяташ да правиш днес следобед?

— Ще чета дневника на Амелия Кавъндиш.

— Май напредваш, а?

— Много съм впечатлена!

— Да, но само защото си жена. Лично аз, както вече ти казах, не успях да стигна дори до половината, въпреки че негова авторка е съпругата на мой далечен предшественик. Всичките тези досадни подробности за живота ѝ сред висшето общество в Лондон в началото и после нескончаемите ѝ оплаквания за това как се отнесъл с нея Роджър Хоторн! Така и не се постарях да дочета дневника ѝ до края.

— Значи си пропуснал най-интересното! Амелия е имала съвсем основателна причина да е недоволна от предшественика ти — държал се е с нея отвратително! Първо я ухажда, накарва я да се влюби в него, а после я изоставя без дори да се сбогува! Връща се след три години и ѝ предлага да се омъжи за него, като дори не се съмнява в готовността ѝ! След като обаче Амелия не му се хвърля на врата от щастие, той я отвлича, довежда я тук и насила я накарва да му стане жена. Както виждаш, тя е имала сериозно основание да му бъде ядосана!

Джаред се изкикоти.

— Ще ти кажа една малка тайна, Кейт. В своите книжа и дневници Роджър на няколко пъти пише за своята малка опърничава женичка. Имала е доста остър език и доколкото разбирам, след отвличането ѝ, е успяла да превърне живота му на кораба в истински ад! На едно място корсарят споменава, че вероятно е единственият мъж на света, който може да претендира, че е обиколил половината земно кълбо под непрекъснат обстрел от гневни забележки от страна на жената, избрал за своя съпруга! Амелия се оплаквала от абсолютно всичко — от храната, от хората му, от начина, по който бил устроил живота на кораба и посредством, който си изкарвал прехраната!

— Естествено, че няма да одобрява професията му на пират! — заяви строго Кейт.

— И никак не е криела мнението си! Знаеш ли, ти все повече ми напомняш на нея и наистина започвам да изпитвам съжаление към бедния Роджър! Един Бог знае какво му се е налагало да търпи! — Джаред замълча, тъй като в този миг сервитьорката им донесе поръчаната риба тон. Когато жената се отдалечи, той вдигна поглед от чинията си и срещна вторачените в него умни очи на Кейт. — Какво има?

— Нищо?

— Тогава започвай да се храниш!

— Слушам!

— Ще направиш и на двама ни голяма услуга, ако поне сега спреш да се заяждаш! Става ли?

Катрин вдигна рамене.

— Добре. Кажете ми тогава, каква е била причината Роджър Хоторн да напусне толкова внезапно Англия първия път?

— Имал е проблеми вследствие на дуел, при който убива противника си, така че му се е налагало да избяга от страната възможно най-бързо. Дуелите са били забранени и семейството му е щяло да бъде изправено пред сериозен скандал, ако се разчуело!

— И как така не е намерил време поне да изпрати бележка на Амелия, в която да ѝ обясни?

— Според написаното в неговия дневник, той е направил именно това — изпратил ѝ е писмо, в което разказвал за станалото и я молел да

го чака. Вероятно обаче то въобще не стига до нея или, ако го е получила, не му е обърнала внимание.

— Наистина ли? — Кейт се бе втреничила в Джаред. — Значи все пак ѝ е писал? Амелия така и не го е разбрала.

— И три години по-късно не желае да му повярва, когато се опитва да ѝ обясни. Затова Роджър се отказва от приказките и преминава към действие, като я отвлича.

— Изключително интересно — произнесе замислено Катрин. — В дневника на Амелия никъде не се споменава за изгубено писмо.

— Както вече ти казах, не му е повярвала. — В това Джаред видя прекрасна възможност да изложи становището си. — Нямала му е доверие.

— Съвсем естествено. Та той е бил пират!

— Зависи от гледната точка. Роджър никога не е нападал английски кораби, а само тези на враговете на неговата родина. Добре ли поплува тази сутрин?

— Да.

— Бяхте двамата с Джеф Тейлър, нали?

— Да. — Кейт си взе парченце риба и предпазливо го опита, след което кимна в знак на одобрение.

Джаред въздъхна и остави вилицата си.

— Признай си, че го направи, само за да ми докажеш, че не мога да ти попреча да се виждаш с него?

— Нищо подобно. Просто вече се бяхме уговорили предишната вечер. И ти отлично знаеш това, тъй като се бе разположил на леглото ми, когато Джеф ме изпращаше пред стаята и най-нахално подслушваше разговора ми с него.

— Не се интересуваш сериозно от Джеф, нали? — Всъщност, Хоторн бе уверен в това. В противен случай, тази сутрин щеше да слезе при тях в залива и да сложи край на забавленията им.

— Не. Просто е симпатичен и мил, а тъй като съм дошла тук да се забавлявам, не се поколебах да приема поканата му да поплуваме заедно.

— Да не би да искаш да кажеш, че с мен не ти е достатъчно забавно?

— Това би било малко пресилено. Харесва ми да сме заедно, когато не ме тормозиш с нареждания какво да правя и не ми се сопваш

да си гледам работата. За жалост, това се случва през по-голямата част от времето, което сме заедно, така че всъщност едва ли успявам да се забавлявам истински.

— Вече разбирам как се е почувствал Роджър Хоторн, осъзнавайки, че жената, която е отвлякъл, за да му стане съпруга, е най-голямата закъснение, която някога се е раждала!

— Само че хубавите мигове, които прекарваме заедно си струват всички дребни недоразумения — добави Катрин типично по женски, с дяволито пламъче в очите. Джаред се чувства напълно подвластен на нейната предизвикателна усмивка — трябваше да положи усилия, за да се вземе в ръце и да продължи да се храни, тъй като не бе нито времето, нито мястото да я грабне в прегръдките си. Следобеда го чакаше сериозна работа.

— Е, добре, май пак трябва да променим темата.

— Готов ли си вече да ми разкажеш какво става в замъка на пирата?

— По дяволите, не! — Моментално го обхвана силен гняв. Тази жена просто не знаеше кога да спре. — Повече не искам да чувам и дума за това. Ясен ли съм?

— Напълно. — Кейт се зае отново с рибата, без да опитва да продължи разговора. Джаред изчака пет минути, след което повече не успя да се сдържа и най-накрая зададе въпроса, измъчвал го през последните няколко дни.

— Аз съм много по-различен от него, нали?

Кейт не се опита да се преструва, че не разбира какво я пита.

— От бившия ми съпруг ли? Да, двамата ни най-малко не си приличате. Както казваш, разликата е като между деня и нощта.

Чу се да задава следващия въпрос съвсем безразсъдно, преди да има време да размисли какво казва:

— Ако някога решиш да се омъжиш повторно, би ли избрала отново същия тип мъж? Имам предвид, такъв, какъвто в началото си си мислила, че е Хари — чувствителен, мил, интересуващ се от литература? С душа на поет и всички останали неща, с които те е привлякъл?

— Не. — Кейт бе забила поглед в чинията си и се хранеше с нескрита наслада.

— Разбирам. — Джаред усети да го обхваща непознато до този момент смущение. Първо, въобще не бе възнамерявал да задава подобен въпрос, но след като го бе направил, очакваше най-малкото да получи по-изчерпателен отговор. Катрин, която обикновено бе адски бърлива, сега бе по-мълчалива и от рибата в чинията си. — Ами тогава... Знаеш ли какъв мъж би ти харесал?

— Не, но предполагам ще разбера, когато го срещна. А ти мислиш ли, че някога ще успееш да намериш жена, подобна на Габриела?

Въпросът ѝ го свари неподготвен.

— Не зная. — Намръщи се с втръчен в яденето поглед, опитвайки се да сложи ред сред хаоса от мисли в главата си. — Вече изобщо не съм сигурен дали искам това. Преди мислех така, но напоследък си задавам разни въпроси и имам чувството, че идеята не е чак толкова добра. Обичах Габриела. Ако бе жива, щях да продължавам да я обичам. Но тя е мъртва, аз се промених, а и нещата никога не остават същите, нали?

— Така е — усмихна се Кейт с разбиране, но също така и заинтригувана. — Това поне е сигурно, всичко в живота се променя.

Джаред кимна и в следващия миг с изненада се чу да казва нещо, което досега не бе признавал на никого:

— Винаги трябваше да бъда изключително внимателен с Габи. Бе толкова крехка, толкова ранима, толкова нежна — и един поглед бе достатъчен, за да я пречупи. През повечето време се отнасях с нея като с рядък кристал, но понякога не успявах да сдържам настроението си и после дни наред изпитвах вина.

— Мога да разбера как си се чувствал, тъй като и аз невинаги бях мила със съпруга си. Дразнеше ме и ставах нетърпелива — бе безкрайно чувствителен по отношение на себе си и непрекъснато изпаднаше в депресии. Мисля, че често не проявявах необходимото съчувствие и разбиране — сигурно е било ужасно болезнено за него да вижда как постигам успех и как издателите се надпреварват да публикуват книгите ми, докато в същото време той получаваше единствено откази. Особено след като твърдо убеден, че това, което той пишеше, бе много по-ценно от моите творби.

Джаред предпочете да не прекъсва мълчанието, възцарило се след последните думи на Кейт. Мина му ума, че за пръв път този ден

двамата с нея разговарят спокойно, без да се заяждат. Припомни си всичко, което бе казал досега и разбра, че бе говорил истината — постепенно, неусетно кога, бе престанал да търси точното копие на Габриела. Искаше да има съпруга, но някоя със своя собствена индивидуалност, а не просто двойничка на предишната му жена.

— Значи наистина не си сигурна какъв би искала да бъде следващият ти съпруг? — запита повторно Джаред.

— Вече ти казах: ще разбере, когато го срещна.

Думите ѝ разбиха усещането му за хармония и разбирателство с Кейт. Джаред се намръщи раздражено и подхвърли:

— Но какво очакваш да се случи? Мислиш си, че някой просто ще се появи в живота ти и ще е достатъчно само да му хвърлиш един поглед, за да разбереш, че той е подходящият мъж, за когото мечтаеш?

— Именно. Защо не?

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Май си прекалила с писането на романтични истории.

— Е, какво става по-нататък? — любопитства Лети, когато няколко дни по-късно случайно попадна на Катрин, разположила се удобно в един шезлонг. — Как се справя Амелия със своя пират?

Кейт вдигна поглед от разтворения на коленете ѝ дневник.

— За щастие, малко по малко успява да го опитоми. През първата им брачна нощ тя се заключва в спалнята и не го пуска да влезе, защото ѝ се изтърсва пиан след дълъг гуляй с хората си. За всеки случай дори прегражда вратата отвътре — главно защото Роджър бил твърде пиан, за да намери ключа, който освен това тя грижливо скрила, и можело да му се прииска да я разбие.

— Страхотно! И какво става после? — Лети седна на съседния шезлонг и си наля чаша чай с лед от една кана, която Кейт бе поръчала да ѝ донесат преди малко.

На следващия ден Хоторн бил страшно смутен и не смеел да спомене за неуспеха си да влезе в стаята при своята съпруга. Затова се държал така, сякаш между него и Амелия всичко било наред и не съществувал абсолютно никакъв проблем. За жалост, тя взела, че се вързала на номера му и следобед се съгласила да се разходят до малко уединено заливче. — Кейт се запита дали това не е било същото място, където двамата е Джаред също се бяха любили за пръв път.

— Обзалагам се, че съвсем скоро Амелия се е намерила по гръб в пясъка.

— Точно така. Всъщност, явно преживяването ѝ е харесало. Ето какво пише:

Роджър ми поднесе по подобаващ начин своите извинения за неприличното си поведение предишната нощ и поде изключително ерудиран разговор за брачните задължения на съпруга и съпругата. Побързах да го уведомя, че съм добре запозната с тези задължения и тъй като, макар и против волята си, бях дала брачен обет, смятах да ги изпълнявам както се полага. Тогава той ми обясни с доста неумели слова, че предпочита да правя това не само защото така ми повелява дългът на съпруга. В този миг разбрах, че ме обича и се почувствах безкрайно щастлива.

— Звучи много мило! — възкликна Лети.

— Може би, но нищо чудно Роджър най-накрая да се е досетил, че ще постигне много повече, ако се държи като истински очарователен джентълмен, вместо вечно и по безкрайно неумел и твърде шумен начин да изтъква мъжката си сила и власт!

— Да приемем, че се е поучил и е искал да достави удоволствие на Амелия.

— По-вероятно да не му се е искало да прекарва още една нощ извън спалнята. — Кейт затвори дневника, питайки се дали тя самата щеше да се хване по същия начин на въдицата, ако Джаред се бе опитал да приложи същата тактика спрямо нея. Вероятно, да. Та нали той бе мъжът от мечтите ѝ, само дето още не го знаеше. Припомни си разговора им по време на обяда преди няколко дни и осъзна, че тогава не бе говорила съвсем искрено. И все пак, тя нямаше намерение да признава на Джаред — поне не засега, че би искала вторият ѝ съпруг да бъде точно като него. Преди всичко обаче трябваше да го убеди да се откаже от пиратските си наклонности — необходимо бе да научи час по-скоро какво ставаше в тайнствения замък на Хоторн!

На следващия ден Катрин попадна на първата си истинска следа. Бе късно следобед и до срещата ѝ с Джаред в ресторанта на хотела оставаше съвсем малко време, когато младата жена стигна до най-интересния момент в дневника на съпругата на корсаря. С присъщата си проникателност, Амелия Кавъндиш успява да разгадае механизма на отключване на тайната врата в дъното на спираловидното стълбище.

Колкото повече четеше, толкова повече нарастваше убеждението ѝ, че двете с нея бяха изключително сродни души. Амелия не устоява на огромното си любопитство да разбере какво има зад скрития изход в стената, и по същия начин Кейт, така и не успяваше да си намери място от мисли за тайнствената врата в края на витото стълбище.

Според написаното в дневника, Роджър Хоторн построява тайния изход през подземията като резервен път за бягство към морето в случай на нападение. Амелия споменаваше за малък пристан в някакво тайно заливче край замъка, чийто излаз към океана Хоторн бе разширил достатъчно за преминаването на малка лодка, прикривайки го след това със специално подвижно съоръжение от камъни, което се сливало с околните скали от застинала лава и фактически било неразлично от тях.

Отворът бе достатъчно широк за безпрепятственото преминаване на малка лодка, която при нужда можеше да ни чака на тайния пристан вътре в закътаното заливче и после да ни отведе в открито море. При все това се съмнявам, че тайната врата е предназначена единствено да бъде използвана като резервен път за бягство в случай на опасност. Почти съм убедена, че Роджър разтоварва най-ценната си стока в заливчето, като после я прекарва през проходи в подземията на замъка. Освен това мисля, че тази стока всъщност няма нищо общо с превозваческия бизнес, с който моят съпруг уж се занимава, а е по-скоро плячка от нападнати и ограбени кораби. Трябва незабавно да сложа край на подобни дейности — в края на краищата Роджър Хоторн е потомък на граф, а аз съм дъщеря на уважавана аристократична фамилия! Пиратството е долна и недостойна професия — ще се постарая да му стане ясно веднъж завинаги!

— Браво, Амелия! — тихо възкликна Кейт, затваряйки дневника. Повече от всякога се чудеше дали наистина Джаред бе тръгнал по стъпките на своя неговия предшественик — ако бе така, налагаше ѝ се да прояви не по-малка твърдост и решителност от Амелия!

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Как така, по дяволите, няма да успеете да поправите парапета днес? Надявам се, не сте забравили, че утре е четвъртък и тук ще е препълнено с туристи, желаещи да се качат на корабчето за разходки! Ще ни трябват всички допълнителни места за сядане в бара и пред заведението, и по никакъв начин не можем да изолираме толкова много пространство, само защото не сте поправили парапет навреме! — Поставил на кръста свитите си в юмрук ръце, Джаред стоеше пред двамата работника и говореше с гневен тон. Мъжете обаче само свиха рамене.

— Разбери, бе, шефе — отвърна по-високият, — нищо не можем да направим без необходимия дървен материал! Сам знаеш. Ханк каза, че тази сутрин е проверил на Рубинения остров — пратката още не била дошла от Хавай!

— Трябваше да пристигне преди цели две седмици!

— Островно време, обаче — подхвърли философски вторият работник. — Така стоят нещата: дали ще са два дни, две седмици или два месеца — няма голяма разлика. Все някога ще пристигне.

— Няма да чакам парапетът да бъде поправен рано или късно — искам утре по това време ремонтът да е приключил! Този курорт не е построен съобразно тиктакането на островните часовници и аз няма да допусна толкова много места за сядане да останат неизползвани утре, само защото проклетият дървен материал е още в пристанището на Хавай! — Джаред огледа разрушената част от терасата. Досега неведнъж му се бе налагало да импровизира с подръчни средства — на тропическите острови човек или се научаваше да бъде по-гъвкав и съобразителен, или никога не постигаше успех.

Работниците застанаха от двете страни на Джаред, като също като него загрижено заоглеждаха счупения парапет.

— Е, Марк, май ми хрумна нещо — подхвърли Хоторн.

— Сецаш ли се, че след строежа на новите съблекални ни останаха няколко дъски?

— Вярно — прибрахме ги в бараката за инструменти.

— Лицето на работника светна. — Мислиш ли, че сред тях ще намерим подходящи?

— Идете да проверите. Няма да е тиково дърво като останалата част от парапета, но кой ще забележи!

— Веднага, шефе!

Мъжете се отдалечиха забързано и в същия миг откъм другия край на терасата се появиха Лети и Дейвид.

— Още ли чакаш пратката дървен материал, Джаред? — усмихна му се Лети, хвърляйки поглед на разрушения парапет.

— Здравсти. Да, чакам я. Май обаче още не е напуснала пристанището на Хавай. Нали знаеш: обичайната история — рано или късно, все ще пристигне някой ден. — Погледна към сина си. — Как беше в училище днес?

— Нищо особено. Виждал ли си Кейт? — Лицето му изразяваше загриженост. — Търсих я навсякъде. Щяхме да упражняваме ударите с крак, а после мислехме да идем да се гмуркаме.

— Не съм я виждал от обед — отвърна Джаред, като се постара да избегне спомена от странно разсеяното държане на Катрин през цялото време, докато се хранеха в ресторанта. Подразни се, убеден, че вече бе започнала да прави планове за връщането си в Сиатъл. Оставаше само още една седмица от престоя ѝ тук и младият мъж ставаше все по-нервен и мрачен. До този миг и двамата бяха избягвали да говорят за заминаването ѝ.

— Може да е отишла да поплува — предположи Лети.

— Нямах да го направя без мен. Имаме уговорка — отбеляза Дейв с твърда убеденост. — Каза, че ще ме изчака, а тя винаги спазва обещанията си.

В това отношение хлапето има право, каза си Джаред. Когато Кейт обещаеше нещо, нямаше начин да не го изпълни. Запита се как ли би могъл да я накара да обещае и на него същото — че ще го чака, но цял живот.

После за стотен път си помисли възможно ли е една, по общо мнение интелигентна, зряла и самостоятелна жена като Катрин Инскип, наистина да храни глупавата и романтична илюзия, че ще успее да разпознае мъжа на своите мечти още в мига, в който той се появи в живота ѝ? Подобна заблуда бе очевиден и безкрайно дразнещ

пример за абсурдната женска логика и Джаред бе твърдо решен да ѝ го каже още същата вечер. Самият той вече се бе уверил, че идеалният човек, с когото да обвържеш живота си, рядко представляваше точно това, което си си мислил, че желаеш и търсиш.

— Кейт сигурно ще се появи съвсем скоро. Не се тревожи — успокой той сина си.

Лети също се обърна усмихната към Дейвид.

— Баща ти е прав. Щом с Кейт сте се разбрали, че ще тренирате, без съмнение ще изпълни обещанието си. Защо не идеш да провериш още веднъж в стаята ѝ?

Лицето на момченцето се проясни.

— Веднага отивам! Ще се видим по-късно, татко!

— Добре — кимна Джаред. — Не забравяй, че довечера ще вечеряме заедно е Кейт в къщи.

— Няма. Пак ли тя ще приготви вечерята?

— А-ха. Каза, че ще направи палачинки по мексикански.

— Страхотно! — Дейвид се обърна рязко и се втурна надолу през градината.

Лети изгледа Джаред с дяволита усмивка и подхвърли:

— Първо пица, после хамбургери, третия път май бяха макарони със сирене, а сега пък — палачинки по мексикански! Кейт определено знае как да спечели сърцето на едно малко момченце!

— Без съмнение! Ако реши да остане още известно време, може би ще имаме късмета да хапнем също хотдог и сандвичи с фъстъчено масло! Обзалагам се обаче, че с това готварските ѝ умения се изчерпват. — Проблемът с разрушения парапет явно превръщаше Джаред в скептик.

— О, не мисля! Просто е достатъчно съобразителна и знае, че пилешко с винен сос или заек по провансалски едва ли са най-подходящата вечеря заедно малко дете.

— Наистина е съобразителна. В някои отношения.

— Като говорим за спечелване на сърца, какво е положението при теб?

— Аз не съм малко момченце, Лети.

— О-паа! Извинявай, не исках да те засегна!

— Не се притеснявай. Не съм чак толкова чувствителен.

Джаред си даде сметка, че гласът му прозвуча обидено и тихо изруга на ум.

— Не се притеснявам ни най-малко. Винаги си успявал добре да се грижиш за себе си. И все пак, времето минава. Наистина ли ще я оставиш просто ей така да опакова багажа си и да се качи на самолета след три дни? — Лети се приближи до здравата част на парапета и се облегна, без да отделя поглед от лицето на Хоторн.

— Ако иска да се прибере в къщи като останалите туристи, не виждам по какъв начин мога да я спра.

— Предполагам, че няма как. Жалко.

— Нямам нужда от твоето съчувствие, Лети.

— Знам. — Загледа се в океана и след кратка пауза добави: — Всъщност, не съм сигурна дали съчувствието, което изпитвам, е за теб. Мисля, че на Кейт Аметиста ще ѝ липсва страшно много. Освен това, тя толкова лесно се приобщи към всичко и всички тук, не смяташ ли? Сякаш е родена да живее на тропически остров.

— Наистина, вече не се оплаква от липсата на климатична инсталация, ако имаш предвид това!

— Не съвсем. Нещата са далеч по-всеобхватни. Кейт просто си пасна с нас, с тукашните жители и начин на живот. Макар че, предполагам, това е естествено за жена, на която всичките ѝ книги са за пирати и тропически острови!

Джаред стисна здраво парапета.

— Чувал съм за нейните герои — пирати. — Замълча, след което изгледа внимателно Лети и подхвърли, уж небрежно. — Ти чела ли си някоя от книгите ѝ?

— О, да! Всъщност, всичките. Току-що довърших последната: „Невестата на корсаря“ — много е интересна! Даже още я нося в чантата си.

— Така ли? — Очите на Хоторн се приковаха в огромната разноцветна брезентова чанта, която Лети носеше през рамо.

Младата жена се усмихна едва забележимо.

— Ъ-хъ... Знаеш ли, казват, че човек може да научи страшно много за автора от книгите му. Стига да си достатъчно проникателен, лесно ще разбереш, прочитайки някоя от историите ѝ, от какво всъщност се вълнува Кейт, какъв е начинът ѝ на мислене, за какво мечтае.

— Дяволска работа! Е, дай да я видя тази „Невеста на корсаря“!
— протегна ръка Джаред.

Лети бавно разкопча ципа на чантата и бръкна вътре.

— Сигурен ли си, чети се чете исторически роман, Джаред, пълен с романтични измислици?

— Не, но вече започнах да ставам нетърпелив — прозина се младият мъж. Погледна корицата и отбеляза: — Виждам, че героинята е червенокоса. Кейт няма червена коса, обаче ми каза, че има нещо общо с всичките си героини.

— Очевидно не по отношение цвета на косата. Във всеки случай, това не е толкова важно. По-добре, разгледай изображението на главния герой и после прочети първите няколко страници.

Хоторн погледна отново корицата, но не прояви кой знае какъв ентузиазъм.

— Този тип се нуждае от подстригване — заяви небрежно, разтвори книгата и започна да чете:

„Очите му бяха с цвят на вечерната мъгла, а косата му бе смолисто черна, тук-там прошарена със сребърни нишки. Устните му бяха извити в усмивка, в която се четеше стаена жестокост, а изящното копринено шалче на врата му бе хванато в елегантен възел. Разхождаше се спокойно и високомерно срез множеството поканени, които представлявах цветът на висшето общество, със съзнанието, че всички тези знатни аристократи го приемаха с готовност и без нотка на съмнение такъв, какъвто им се представяше: богатият и могъщ граф Хокридж.

Елизабет обаче знаеше истината за този надменен и жесток човек, под скъпия и красив вечерен костюм се криеше пират. Само преди три дни Хокридж се бе заклел, че ще я направи своя пленница.“

Кейт си пое дълбоко дъх, застанала на последното стъпало на каменното стълбище. За първи път след спора им с Джаред тя се осмеляваше да се промъкне отново тайно тук. През последните десетина дни Хоторн не я бе изпускарал от очи и Катрин бе започнала да се чувства като затворена в частния му аквариум златна рибка. За щастие обаче, днес най-после вниманието му бе заето с разрушения парапет на терасата и Катрин бе побързала да се възползва от предоставената ѝ възможност.

Огледа набързо малкото помещение под светлината на фенерчето, за да провери дали случайно няма някой друг наблизо. Цареше пълно спокойствие. Тогава, следвайки внимателно инструкциите в дневника на Амелия, Кейт предпазливо побутна железната пръчка на перилото върху третото стъпало отдолу — нагоре. То поддаде съвсем лесно — толкова лесно, че не оставяше съмнение: някой се бе погрижил да е добре смазано. И нищо чудно каза си. Джаред явно използваше често тайната стаичка.

Откъм каменния зид в дъното се чу приглушен механичен звук, подобен на стържене по метал, и Катрин видя как част от стената бавно се отмества встрани, разкривайки непрогледна тъмнина, откъм която нахлу струя свеж въздух, мирис на море и шум на блъскащи се в камъка вълни. Кейт внимателно пристъпи напред и плъзна лъча на фенера в тайния проход. Светлината се отрази в накъдрената тъмна повърхност на океана, след което освети малък каменен пристан вдясно. До ръба на водата бяха поставени няколко големи картонени кутии. Младата жена прескочи прага на тесния отвор в стената, за да огледа по-подробно наоколо.

Намираще се във вътрешността на естествена пещера, вероятно оформила се преди милиони години при изстиването на стеклата се след изригване лава. Както пишеше и Амелия, помещението явно служеше като място за разтоварване и складиране на стока. От дневника ѝ Кейт знаеше също, че към океана съществува таен излаз, препречен с подвижна каменна преграда, но когато насочи лъча на фенерчето в тази посока, не успя да различи никакъв процеп сред скалната маса. Амелия не споменаваше нито дума как се задвижва механизмът за отместване на преградата.

Разглеждайки пещерата, Катрин установи, че в нея имаше достатъчно място за средно голяма лодка или малко корабче. По времето на Роджър Хоторн вероятно тук е била държана закотвена някоя гребна лодка, платноходка, кану или друг по-дребен плавателен съд подготвен за евентуално бягство, ако се наложеше. Освен това, мястото бе изключително подходящо за складирането на по-специални товари, желателно да бъдат държани далеч от любопитни погледи.

Кейт усети, че я побиват тръпки и причината за това определено не бе само хладният нощен въздух, нахлуващ в пещерата. Май по-добре щеше да бъде, ако не се задържа твърде много тук, реши тя.

Мястото бе зловещо и призрачно. Същевременно, бързо успя да се убеди, че няма кой знае какво за разглеждане. Насочи лъча на фенерчето към неравните стени от застинала лава и после го отмени бавно в посока към отсрещната страна на пристана. Тъкмо се канеше да се обърне и да се махне от злокобната пещера, когато внезапно зърна нещо жълто в Самия край на лъча светлина. Кръвта ѝ мигом се смрази, когато през ума ѝ мина мисълта, че може би някой я дебне сред сенките, готвейки се да скочи отгоре ѝ. Все още в нейното съзнание не бе избледнял споменът за това как Джаред ѝ се бе нахвърлил при предишното ѝ посещение на замъка.

След няколко секунди обаче, докато стоеше, притаила дъх, до тайния вход и напрегнато наблюдаваше жълтото петно, Кейт установи, че то не се движи. Този път насочи светлината на фенера право към него и осъзна, че нещото определено ѝ изглежда познато — бе част от жълто-черен водолазен костюм. Наблизо лежаха кислородните бутилки и останалата екипировка на Джеф Тейлър.

Кейт не се бави повече — измъкна се на заден ход през отвора в стената, изтича за отрицателно време до витото стълбище и рязко дръпна желязната пръчка. Проходът веднага се затвори с познатия стържещ звук. Тогава младата жена загаси фенера и се втурна нагоре по стълбите.

Едва когато се намери в безопасност извън замъка и вече вървеше по-спокойно надолу по пътеката, отвеждаща към курортното селище, Кейт успя да сложи в ред обърканите си мисли и да разсъди по-трезво върху видяното току-що.

Едно нещо бе да има доверие на Джаред — дълбоко в себе си Катрин копнееше да може да му вярва напълно, макар същевременно цялата тази мистерия никак да не ѝ допаднаше. От друга страна, определено не бе длъжна да се доверява сляпо на другите си познати, които очевидно също бяха замесени в историята — каквато и да бе тя.

Влизайки в просторния, застлан с керамични плочки коридор, Джаред вдиша дълбоко и с наслада, усещайки апетитната миризма на пърженици се палачинки, която идваше откъм кухнята. Великолепният мирис го накара да осъзнае колко много му бе липсвало невероятно приятното усещане, прибирайки се в къщи след изморителната работа през деня, да бъде посрещнат от топлото ухание на приготвяната върху

печката вечеря. Вероятно Кейт нямаше да се поколебае да отбележи, че подобни остарели представи са характерни за мъжете с патриархален начин на мислене, които третират жената като своя собственост. Така че, каза си Джаред, по-добре да се възползвам от предоставената ми възможност, докато мога. Едва ли скоро пак щеше да има шанса да вечеря домашно приготвени американски ястия. Ако не измислеше нещо, двамата с Дейвид скоро отново щяха да бъдат принудени да се задоволяват с пикантните изобретения на ресторантската кухня, с други думи, до болка втръсналите им мариновано козе сирене, сушени на слънце домати и пастети от различни морски деликатеси. Синът му никога нямаше да му прости.

Джаред влезе с небрежна походка в кухнята. Изненада се, че няма никого, въпреки че върху печката димеше тиган, от който се разнасяше чудният мирис на палачинки по мексикански. Младият мъж мина покрай клетката на Джоли — птицата издаде сърдит крясък, което го накара да се спре и да я погали по главата.

— Продължавам да смятам обаче, че не умее да прави курабийки — сподели Джаред с папагала.

— А на бас!

— Нямам намерение да се обзалагам повече за нищо — напоследък късметът определено ми изневерява, та остава и да почна да губя от противник с пилешки мозък като твоя!

Джаред излезе от кухнята и тръгна надолу по коридора към работния си кабинет, откъдето се дочуваше гласчето на Дейвид. В следващия миг долови и по-мекия, леко дрезгав глас на Катрин Инскип. Усмихна се и с тихи стъпки се приближи до отворената врата. Около минута ги наблюдава мълчаливо, без да бъде забелязан. Двамата стояха, надвесени над бюрото, и разглеждаха с интерес някаква рисунка, която явно Дейвид току-що бе довършил. После Дейв навигрижливо листа хартия на руло, стегна го с ластик и радостно го подаде на Катрин.

— Наистина ли ще си я окачиш в къщи, когато се прибереш? — попита момченцето с разширени от удоволствие и любопитство очи.

— Разбира се! — усмихна му се младата жена. — Преди това ще дам да я поставят в рамка: знам едно място, където правят това — намира се малко по-надолу по улицата, на която живея. Ще ги накарам

да я сложат в червена рамка със стъкло отгоре, за да се запази дълго. После ще я окача в гостната.

— Като истинска картина, нали?

— Та тя си е истинска картина! Ето, има си и подпис на художника! Никога няма да я продам, независимо колко пари ще ми предложат!

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Джаред усети в гласа на Кейт вълнение, което накара стомахът му да се свие. Понечи да каже нещо, с което да ги уведоми за присъствието си, но в същия миг Катрин обърна глава към вратата и го видя. Очите ѝ бяха влажни и премрежени — явно всеки момент щеше да се разплаче. Докато я гледаше, застинал в няма почуда, тя премигна няколко пъти и успя да преодолее вълнението си.

— Прибрах се — каза той.

Нищо друго не можа да измисли.

— Здравей — усмихна се Кейт с треперещи устни. Стискаше здраво подарената ѝ рисунка, сякаш в този миг тя бе най-ценното нещо на света.

Дейвид радостно вдигна глава, когато чу гласа на баща си.

— А, ето те и теб, татко! Току-що подарих на Кейт една от моите рисунки. Каза, че като се прибере в къщи, ще я постави в рамка и ще си я окачи в гостната!

— Да, чух — Джаред се опита да се усмихне на младата жена, но нещо в гърлото го стягаше. — Всеки път, когато я погледнеш, ще се сещаш за нас, нали?

— Да. Извинявай, обаче трябва да проверя какво става с вечерята. — Тръгна припряно към вратата и мина с наведена глава покрай Джаред, когато той отстъпи встрани, правейки ѝ път да мине. Хоторн погледна към сина си и запита:

— Какво има, Дейв?

— Каза, че след няколко дни си заминава за Сиатъл.

— Там е нейният дом, миличък.

— Но на нея ѝ харесва тук, сама си го призна! Дори вече не се оплаква от горещината!

— На много хора им харесва тук, но не всички остават. Разбираш, нали?

— Обзалагам се, че Кейт няма да замине, ако я помолиш! —
заинати се Дейв, като стисна устни.

— Мислиш ли?

Лицето на момченцето светна. Кимна енергично с глава и припряно каза:

— Хайде, татко, помоли я! Можеш поне да опиташ!

— Ще видя — усмихна се Джаред. — А сега, върви да си измиеш ръцете. Вечерята трябва вече да е готова.

Няколко часа по-късно Джаред изведе Катрин от дансинга, после прекосиха фойето и се отправиха към градината. През цялата вечер младият мъж бе усещал някаква необяснима припряност и напрежение между двамата и определено считаше, че вина за това има Кейт. Веднага след вечеря бе изпаднала в мрачно настроение, като през цялото време бе мълчалива и разсеяна. На Джаред никак не му допадаха подобни настроения у жените, защото в такива случаи от един мъж винаги се очакваше да направи нещо, за да ги разведри, неясно обаче какво.

Самата вечеря бе преминала много добре, доколкото можа да прецени. Катрин бе весела и се забавляваше да приготвя палачинките заедно със своите домакини, но след като се нахраниха и Дейвид отиде да си легне, а те двамата пък се разположиха във всекидневната, веселото ѝ настроение се стопи подобно на случайно паднал сняг в тропиците.

Нежният полъх на вятъра в градината му подейства добре и разведри тревожния му дух. Постара се да се успокои и да размисли трезво. Лети и Дейвид несъмнено бяха прави — оставаше съвсем малко време. Само след три дни Кейт щеше вече да си е заминала, така че спешно трябваше да реши как иска да се развива връзката им занапред. И сякаш по знак на съдбата, двамата понечиха да заговорят едновременно.

— Джаред, аз...

— Знаеш ли, мислех си...

— Извинявай — каза Хоторн. — Какво щеше да кажеш?

— О, няма значение. А ти? За какво си си мислил?

— За нас.

Тя му хвърли кос поглед, в който се четеше любопитство и подхвърли, уж небрежно:

— И какво по-точно?

Вече почти бяха стигнали до вратата на апартамента ѝ. Джаред се прокашля и отвърна:

— Ами, скоро си заминаваш.

— Така е.

— Спомняш ли си — преди време ти споменах, че най-малкото един път през годината двамата с Дейвид се връщаме в Щатите, за да се види с баба си и дядо си?

— Да, спомням си. — Кейт се спря и затършува из чантата си за ключа от апартамента. Джаред го издърпа от ръката ѝ и продължи:

— Обикновено ходим през август, когато туристическият сезон тук е към края си. — Отключи, изчака я да влезе, след което я последва. — Мисля си обаче, че тази година вероятно ще направим посещението малко по-рано: да кажем, след един-два месеца. — Затвори вратата след себе си и замълча.

— Наистина ли? — На Кейт дори не ѝ мина през ума да пали лампата, а само метна дамската си чантичка върху леглото и се отпрати с бавна крачка към верандата. Джаред я последва, търсейки най-подходящите думи, с които да продължи. Не знаеше точно какъв трябва да бъде подходът му спрямо една жена, която бе твърди убедена, че ще познае мъжа на мечтите си в мига, в който го срещне, но на която това очевидно още не се бе случило.

— И между другото ми хрумна, че по пътя бихме могли да спрем за малко и в Сиатъл. — Кейт не реагира, като продължи да се взира мълчаливо в океана. Джаред продължи, опитвайки се да бъде по-ясен, макар и двамата да разбираха за какво става дума: — Ако искаш, можем да се видим там. Той се надяваше, че ако измине малко време, тя ще дойде на себе си и ще започне да разсъждава малко по-разумно.

Катрин се облегна на парапета, без да откъсва поглед от тъмната вода.

— Би било чудесно — подхвърли небрежно. — Обади ми се, за да знам точно кога пристигате и да съм свободна тогава. Можем да обядваме заедно.

Джаред се закова на едно място. Не можеше да повярва, че чува подобен отговор.

— Да обядваме ли?

— Ами да. Защо не? В името на старото приятелство. Естествено, ако не съм твърде заета.

— Значи така. Да обядваме! — бе толкова вбесен, имаше чувството, че всеки миг ще избухне. Същевременно изпитваше безкрайно объркване и несигурност, което допълнително усили гнева му. С една-единствена крачка стигна до Кейт, сграбчи я за раменете и я завъртя рязко, така че да застане с лице към него. — Не мога да повярвам на ушите си! Какво, по дяволите, имаш предвид с „Можем да обядваме заедно“?

Двамата се гледаха, без да откъсват очи един от друг, неговият поглед бе гневен и сърдит, нейният — хладен и далечен.

— А твоята идея каква е? Да оставим Дейвид да се забавлява сам в лунапарка, докато с теб направим един кратък курс по креватна гимнастика?

— За Бога, знаеш, че не става въпрос за това!

— А за какво?

— Само си помислих, че можем да се видим отново!

— И аз ти отговорих, че съм съгласна. Искам само ме уведомиш предварително кога ще пристигнете.

— Престани да говориш така, сякаш срещата между нас ще бъде просто една съвсем обикновена, незначителна случка! — Пусна я рязко и стисна на свой ред парапета на верандата.

— А какво друго?

Джаред я изгледа с присвити очи, опитвайки се да прозре каква игричка ѝ бе хрумнало да играе този път.

— Срещата ни не би могла да бъде незначителна. Поне не за теб, Кейт!

— И защо, ако смея да попитам?

— Защото аз съм мъжът на мечтите ти! — Усети как тя замръзна на място и побърза да нанесе съкрушаващия удар: — Не е възможно да считах връзката ни за незначителна, защото аз не съм просто един обикновен познат за теб. Нито сега, нито за в бъдеще! Можеш да ме мразиш или да ме обичаш, но никога няма да съм ти безразличен!

— И какво те прави толкова сигурен?

— В момента чета последната ти книга — усмихна се леко насмешливо Джаред. — Лети ми я даде и написаното се оказа

истинско откровение. Защото именно аз съм главният герой, нали?

— Едва ли е възможно. Когато я написах, въобще не те познавах.

Младият мъж поклати глава. Чувстваше се по-уверен от всякога. Катрин започваше да се защитава и точно сега бе решителният момент да ѝ въздейства.

— Не съм толкова глупав, Кейт. Признавам, че по принцип историческите романи не са сред най-любимите ми четива, но не е нужно да си някой гений, за да прозреш невероятното сходство между мен и мъжа, за когото мечтаеш! Само дето още не желаяш да си го признаеш!

— Удивително е колко си самонадеян.

— Погледни ме, момиче! Погледни ме и ми кажи, че греша! Търсиш мъж, който да притежава същата воля и сила на характера като теб. Който да те желае толкова силно, че да е неспособен да мисли за друга и същевременно да не бяга, когато сте в конфликт! По дяволите, та аз дори приличам на героя в книгата ти: имам същата тъмна коса и сребристо сиви очи, живея на тропически остров, а освен това ти си почти убедена, че се занимавам с някакъв вид пиратска дейност! Залагам петдесет долара, не, сто, дори ако искаш, хиляда, че не можеш да си тръгнеш от мен, без повече да се обърнеш назад! Цял живот ще си спомняш и ще мечтаеш за мен!

Кейт стоеше с втренчен в него поглед и разширени от изумление очи.

— Фактът, че може и да си мъжът, когото винаги съм желала, не ми върши кой знае каква работа при положение, че аз не съм жената на твоите мечти!

— Значи все пак го признаваш? — подхвърли бързо Джаред.

— Да призная какво? Че си една моя илюзия, която неочаквано се е сбъднала? Е, добре, признавам го! Разбрах го още първия път, когато се любихме!

Най-сетне Джаред можеше да въздъхне с облекчение.

— Кейт, скъпа, чуй ме...

— Не, ти трябва да ме чуеш! — Усмихна се нежно и продължи:
— За тази вечер вече достатъчно ме изтормози. Мисля, че е време да си вървиш!

— Не можеш да ме изгониш просто ей така! Не и сега!

— По-добре ще е да го направя. В противен случай, ще страдам много повече. Разбрах го днес следобед, когато Дейв ми подари рисунката си. Време е да се опитам да забравя цялата тази история.

— Кейт, но аз не искам да те нараня! Никога не бих го сторил!

— Тогава си върви!

Не можеше да повярва, че го гонеше от стаята си.

— Но защо? Какво искаш?

— Нищо.

— Не е вярно! Лъжеш ме — виждам го в очите ти!

— Внезапно стана много проникателен за един пират! — Тя сви рамене и се облегна отново на парапета. — Е, добре, наистина искам едно нещо от теб, но не смятам, че ще се съгласиш. Така че, предпочитам да си замълча.

— Стига си говорила със заобикалки. Бъди откровена, Кейт. Това е всичко, за което те моля!

— Не съм сигурна, че заслужаваш да съм откровена с теб. Ти самият не се престараваш да си откровен е мен, не е ли така?

— Кейт, хайде вече да приключим със заяжданията!

— Хубаво. Ще ти кажа точно какво мисля. Признавам, че може би съм влюбена в теб и това ме плаши именно защото в прекалено голяма степен представляваш живота подобие на мъжа от моите мечти.

Заля го вълна на огромно облекчение.

— Мила моя, не трябва да се страхуваш от това, че ме обичаш!

— Има и още нещо — продължи тя, сякаш изобщо не бе чула думите му. — Мисля, че и ти също би могъл да ме обикнеш, но се боиш да го сториш, защото аз, от своя страна, не съм жената, за която винаги си мечтал!

В продължение на няколко минути Джаред премисля мълчаливо казаното от Катрин, след което се обади:

— Подобна мисъл досега не ми беше идвала на ум. Значи смяташ, че съм толкова подвластен на спомена за Габриела, че никога не бих могъл да те обикна?

— Не точно. По-скоро си мисля, че тъй като си бил много щастлив с първата си съпруга, си приел, че би могъл да бъдеш отново също толкова щастлив с друга жена, само ако тя е като Габриела. Всъщност, вероятно си прав. И двамата сме наясно, че аз съм коренно различна — както сам каза, разликата е като между деня и нощта.

— Но аз не искам друга Габриела! Не искам още един ангел! — Силата, с която изрече последните думи, шокира Джаред толкова, колкото и Кейт. — Желая да имам истинска жена, от плът и кръв, която разбира, че мъжът невинаги може да се държи като светец, която ще успява да понесе лошите ми настроения и няма да повехне като цвете, когато я упреквам за нещо! Жена, която ще ме обича такъв, какъвто съм!

Катрин го гледаше с огромни, блестящи очи, които сякаш горяха сред сенките на нощта.

— А аз искам мъж, който ще ме обича такава, каквата съм и няма постоянно да ме сравнява с образи от миналото!

— Може би и двамата трябва да престанем да гледаме един на друг съобразно някакви хипотетични представи за мечтания партньор — промълви Джаред, докосвайки я нежно по бузата. — Вече не страдам толкова силно за Габи, кълна ти се. Признавам, че след смъртта и в моето съзнание образът ѝ остана като идеал за жената, която вероятно бих могъл да обичам отново. Но това беше просто едно самовнушение, един неугаснал спомен. Ти успя да се пребориш с него, да го надвиеш и всъщност мисля, че този идеал вече няма значение за мен. Когато сега мисля за жената, която бих обичал, аз мисля единствено и само за теб.

Кейт обърна поглед към него. Очите ѝ бяха ясни и невероятно изразителни — Джаред имаше чувството, че може да прозре вдън душата ѝ. Пръстите ѝ обхванаха китката му, докато той продължаваше бавно и безкрайно нежно да я гали по бузата.

— Наистина ли мислиш така, Джаред?

Той обви лицето ѝ е ръце и в миг се почувства заплепен от нескрития копнеж, който се четеше в погледа ѝ.

— Да, наистина.

Приближи устата си до нейната — изпитваше невероятна нежност и желание за близост. Кейт се отзова без колебание, притискайки плътното тяло си към неговото и впивайки устни в неговите. Дълго време Джаред не можеше да се откъсне от нея, опивайки се от вкуса на плътта ѝ, оставяйки се да бъде погълнат от блаженството, че го желае толкова силно. Чувстваше се безкрайно щастлив, изпълнен от увереността, че всичко е точно както трябва да

бъде. Как бе възможно въобще да се съмнява, че Кейт не е неговият тип?

Нежността възпламени искрите на чувствения копнеж, на нуждата от сливането на телата и постигането на върховната наслада. Така ставаше винаги, когато я взимаше в прегръдките си и сега Джаред се остави на желанието доволен, че не е необходимо да възпира щенията на плътта. Можеше да се слее със своята мъжка жажда, напълно уверен, че Кейт ще му се отдаде напълно и без частица колебание. Бе жена, чиято страст се равняваше единствено на неговата.

— Желая те, любов моя... Още от първия миг, в който те видях. Направо ме побъркваш! — Хвана я през кръста и я повдигна. Кейт го държеше за раменете, като се смееше, с блеснали от радостна възбуда очи.

— Това е прекрасно, защото и ти ми действаш по същия начин. Всъщност, започвам да си мисля, че ме познаваш твърде добре!

— Нищо подобно! Можем да прекараме остатъка от живота си заедно и пак няма да съм те опознал толкова, колкото бих искал! Остатъка от живота си заедно...

Джаред я остави да стъпи на пода, приближи се до единия шезлонг, придръпвайки Кейт със себе си и нежно я накара да седне до него, след което нарочно я побутна да легне по гръб и повдигна роклята ѝ високо на кръста. Обхвана глезена ѝ с едната си ръка и с гальовно движение започна да прокарва длан по нежната, гладка кожа на крака ѝ — все по-нагоре и по-нагоре, плъзвайки с наслада пръсти по изящната извивка, на бедрото, бавно и неопикуемо възбуждащо приближавайки се към деликатната зона, скрита под копринения плат. Само след миг тя щеше да лежи разсъблечена до него и той щеше да може да докосва всички тези тайнствени, безкрайно привлекателни места по тялото ѝ, които му предлагаша да вкуси от приказното блаженство на женската близост. Под неговите ласки Кейт щеше да пламне в страст, влажна и жадна за тръпнещото великолепие на оргазъма. Представата за всичко това усили възбудата му. Усещаше нарастващата твърдост между краката си и макар част от него да искаше да удължи мига на сладостно очакване, Джаред едва успяваше да устои на повика на плътта, който го караше да се втурне веднага и без остатък към разтърсващия миг на върховно блаженство.

— Какво има? — Кейт обви ръка около шията му, придръпвайки го плътно към себе си. — Изглеждаш така, сякаш ти е трудно да вземеш някакво решение.

Вместо отговор, Джаред се опита да се изсмее, но резултатът по-скоро приличаше на дрезгаво стенание. Зае се нетърпеливо да разкопчава горната част на роклята ѝ, като прошепна нежно:

— Когато съм с теб, се чувствам като малко момченце, току-що получило огромна мелба — желая те цялата и то веднага, но същевременно искам да удължа максимално насладата от бавното вкуване на тялото ти.

— Някъде да пише, че можем да го направим само веднъж? — промърмори Кейт.

— Каква ненаситна жена! — Джаред се усмихна доволно, плъзвайки длан в разтвореното деколте и обследвайки със затаен дъх нежната извивка на нейната гръд. Кейт изпъна тяло под досега му, извивайки се подобно на галеца се котка под настойчивите му милувки. Нескритият копнеж, който тя цялата излъчваше, несдържаното желание, което дори не се опитваше, да спотаи, накара кръвта на Джаред да закипи. Сърцето му заби лудо и когато Катрин започна да разкопчава припряно ципа на дънките му, той се надигна на лакти и я придърпа така, че да е точно под него. Искаше да я съблече бавно, обсипвайки я с милувки, наслаждавайки се на всяка частичка плът, до която устните му се докосваха. Кейт обаче шепнеше непрестанно името му в тръпнещо очакване, издавайки стонове на неудържима възбуда, и младият мъж разбра, че едва ли ще успее дълго да се удържа. И когато тя смъкна панталоните му надолу, оставяйки го само по риза, Джаред разбра, че повече не би могъл да отлага сладостния миг от пълното сливане на телата им.

За известно време настъпи лек хаос, докато се опитваха да свалят останалите дрехи. Джаред обожаваше начина, по който дишането на Кейт се ускоряваше и кожата ѝ ставаше влажна и хлъзгава от възбуда.

Най-после тялото му се плъзна между краката ѝ, движейки се във все по-ускоряващия се ритъм на проникването. Джаред се отпусна на лакът, докато навлизаше там, където копнееше да може винаги да бъде — в приканващата мекота на слабините ѝ. Тя тихо изстена, когато го усети изцяло в себе си и се стегна в желанието си да го задържи по-

плътно — на Джаред му се стори, че всеки миг ще изгуби ума си от това най-сладостно блаженство.

— О, скъпи... Да, точно така, любов моя... Толкова силно те желая...

— Задръж ме, Кейт... По-здраво... Още... — Едва успяваше да изговаря думите — устата му бе пресъхнала от огъня, изгарящ тялото му, а мислите се блъскаха безпомощно в съзнанието му, напълно подвластни на чувствения копнеж. Кейт се притискаше към него, отдавайки му се изцяло — така, както правеше всеки път, карайки го да се изумява от силата на нейната страст, от щедростта на ответа, с който го даряваше. И Джаред не можеше и не искаше да се откаже дори от частица от тази нежност и пълнота на себеотдаване, защото знаеше, че бе желан така, както самият той желаше. В последните безумни мигове преди освобождаването, той бе неспособен да мисли и да чувства друго, освен огромния си, безпределен копнеж да бъде част от тази жена, да се слее в едно с нея. Трябваше да я има завинаги — да останат свързани в едно неразривно цяло. Трябваше да я накара да осъзнае, че вече никога нямаше да може да си тръгне от него — принадлежеше му така, както той на нея.

И сега тя започна да се извива около него подобно на хваната в мрежа русалка, треперейки цялата във вихъра на оргазъма, повтаряйки дрезгаво името му. Джаред се стегна за последен път, потапяйки се докрай във вихъра от сладостно, трепетно блаженство — извън времето и пространството, разума и реалността, след което бавно се отпусна върху Кейт.

Измина дълго време преди най-после да намери сили да се претърколи на една страна. Пое си дълбоко въздух, усещайки как енергията постепенно изпълва отново тялото му. Не можеше да я остави да си тръгне. Това бе цялата истина. Не можеше да я остави да си тръгне.

— Джаред?

— Ммм...? — Сега той изпитваше безкрайна нежност и заинтересованост към жената до себе си — нетърпението и желанието бяха отстъпили място на приятното, унасящо усещане за задоволеност.

— Ако приемем, че тази вечер представлява до известна степен повратна точка в отношенията ни...

— Точно така е, без никакво съмнение. Не искам да споменаваш повече за онзи обяд в Сиатъл.

— Е, при това положение, мисля, че е време да си поговорим откровено за някои неща.

Думите ѝ мигновено нарушиха блажения покой на доволството и Джаред бе принуден да каже:

— Май пак се каниш да ме питаш за замъка, нали? Усещам накъде биеш и се чудя колко пъти трябва да ти казвам, че не е твоя работа, сладка моя. По-добре се опитай да преглътнеш любопитството си и да ми се довериш.

— Е, добре, съгласна съм да ти се доверя, макар че не обичам да крият неща от мен.

— Благодаря. — Произнесе го с огромно облекчение, доволен, че най-после бе успял да я убеди.

— Същевременно обаче, не виждам основателна причина да изпитвам доверие по отношение на Макс Бътърфилд или на Джеф Тейлър — трябва да ми обясниш поне какво е тяхното участие в цялата тази история.

— Джеф Тейлър ли? Видяла си го в замъка? — Безпокойството го завладя окончателно, разбивайки и последните остатъци от доволно спокойствие. Той се изправи светкавично, хвана Кейт за раменете и я придърпа, втренчвайки се с тревога в очите ѝ.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт остана като зашеметена от реакцията на Джаред. Дълго време го гледа с разширени от почуда очи, докато най-сетне успя да смотолев:

— Но какво има? Знам, че хич не ти харесва да си пъхам носа в тази история, но ми се струва, че сега поне заслужавам някакво обяснение.

— Кейт, обещавам ти, че след малко ще ти обясня всичко. Сега обаче трябва да ми кажеш какво те кара да мислиш, че Джеф Тейлър също има нещо общо с нещата, ставащи в замъка!

— Няма да ти стане приятно да чуеш.

— Това е ясно, но няма как. Хайде, казвай бързо.

Кейт си пое дълбоко дъх и тихо каза:

— Разбрах как се отваря тайната врата в подземие.

— По какъв начин? — Джаред придоби още по-мрачно изражение.

— Пише го в дневника на Амелия Кавъндиш.

— По дяволите! Трябваше да се досетя! Е, разказвай по-нататък: предполагам, че не си успяла да устоиш на любопитството си да провериш как работи механизмът на отваряне и повторно си посетила замъка. Всъщност, защо ли се чудя? Явно въобще не ти е дошло на ум, че би било много по-разумно да дойдеш при мен и да ме попиташ!

— А защо да го правя? — отвърна рязко Катрин. Започваше да се ядосва, а освен това се почувства и обидена. — Всеки път, когато се опитвам да говоря с теб за загадката със замъка, ти ми казваш да си гледам работата!

— Добре, добре, можем да спорим колкото си искаме за това, но по-късно. Сега трябва да знам какво си видяла.

— След като успях да отворя тайната врата в каменната стена, огледах подробно пещерата с пристана с помощта на фенерчето, което носех. Първо видях разхвърляни някакви кутии и кашони, а после забелязах и водолазния костюм и екипировка на Джеф.

— И как разбра, че са негови?

— Екипът бе в жълто и черно — също като този, който Тейлър облече онзи ден, когато отиде да се гмурка при рифовете. — Кейт смръщи чело. — Всъщност възможно е да е бил и на друго. От курорта дават ли под наем водолазни костюми?

— Не. — Джаред пусна раменете на Кейт и прокара ръка през гъстата си, черна коса. — Питам се, какво, по дяволите, става?

— И аз бих искала да знам. Джаред, моля те, ако си се забъркал в нещо незаконно, сега е моментът да ми кажеш. Твърде дълго вече обсъждаме този въпрос — няма ли най-сетне да ми се довериш?

— Повтарям ти: не върша нищо незаконно. Просто цялата история почва вече да ми лази по нервите. — Той се отдалечи бавно до края на верандата и остана там, загледан в мрака в градината.

— Моля те! Кажи ми за какво става въпрос!

— Става въпрос за услуга, която правя на Макс Бътърфилд.

— На Макс ли? И каква е тази услуга?

— Дълга история. С две думи — от време на време Макс върши работа за правителството — по-конкретно тук, в района на Пасифика.

— Не разбирам. Да не би да искаш да кажеш, че е шпионин или нещо такова?

— Нищо толкова впечатляващо — отвърна с равен тон Джаред. — По-скоро е неофициален сътрудник, тъй като не е точно на щат към тайните служби, а по-скоро действа като информатор — нали разбираш, продава информация, пише рапорти и т.н. Започна да се занимава с тази дейност, когато разбра, че явно никога няма да успее да напише най-великия американски роман на всички времена. Предполагам, че има немалка полза от тази работа.

— Но какво прави в замъка? И защо му помагаш?

Джаред се протегна и вдигна захвърлените си на пода дънки.

— Преди няколко години ми помогна да се отърва от едни безделници, които бяха решили да се заселят на Аметистовия остров и постоянно тормозеха хората тук. Обади се на приятелчетата си и те изпратиха професионални агенти и с това случаят се приключи без излишни проблеми.

— Значи сега Макс иска от теб да му върнеш услугата?

— Да. Всичко започна преди два-три месеца.

— И? — Кейт проследи с поглед Джаред, докато той припряно навличаше дрехите си и когато влезе обратно в тъмната стая, тя го последва, вдигайки на свой ред роклята си от пода. — Каква помощ всъщност очаква от теб?

— Момчетата от правителството, на които сътрудничи, поискаха от него да устрои капан на един тип тук, на Аметистовия остров. — Хвърли ѝ поглед през рамо, като се усмихна накриво и добави: — Тази част от историята вероятно ще ти хареса: очевидно спецслужбите са по следите на някаква група съвременни пирати, които извършват рекет в района, използвайки като транспорт туристическите корабчета.

— Как?

— Доколкото знам, търгуват с крадена електроника от военни и строителни обекти, разположени в района на Пасифика. Използват моторна лодка или малък самолет, с които тайно превозват стоката до някой отдалечен тропически остров. Складират я там, докато главните босове не дойдат, за да я пакетират като друг вид продукт и да я изпратят по местоназначение на купувача.

— И каква е ролята на корабчетата за морски разходки?

— Приятелите на Макс са открили кой отговаря за първата част от прехвърлянето на крадената стока, но още не знаят кой е главният мозък, ръководещ цялата операция. Този човек, вероятно с фалшива самоличност на обикновен турист, пристига с някое от туристическите корабчета на острова, където е складирана електрониката и си свършва спокойно работата, докато всички останали посетители са заети с купуването на сувенири. После си заминава. В някои случаи, стоката дори се качва тайно на корабчето и заминава заедно с Големия бос.

— Вероятно е корабчето за разходки, тук се изтърсват всякакви хора — предположи Кейт. — Никак не би било трудно, за когото и да било, да върши незаконна дейност при такива благоприятни условия и после да си тръгне, без да бъде забелязан.

— Планът на Макс и хората, за които работи, бе да използват тайния пристан край замъка като примамка, подмамвайки трафикантите да го превърнат в свое скривалище, като складират тайно стоката си там. Планът, за щастие, успя. Утре пристига корабчето, на което се предполага, че ще бъде босът. Смятат да го заловят, когато се появи при пристана, за да подготви крадения товар

за следващото му прехвърляне. — Джаред се приближи до вратата и понечи да отвори, но Кейт го спря.

— Почакай. Къде отиваш?

— Да намеря Макс. Доколкото знам, правителствените агенти ще пристигнат едва утре с малък самолет, така че около замъка сега не би трябвало да има никакви хора. Явно обаче Джеф Тейлър или някой друг се навърта там, незнайно по каква причина.

— И ти искаш да уведомиш Макс, така ли?

— Именно. Той ръководи операцията тук и би трябвало да знае дали Тейлър също е замесен. Искам обяснение — не обичам да крият неща от мен!

— Много добре разбирам как се чувстваш!

— Не ти ли омръзна да ми го натякваш! — каза Джаред през стиснати зъби. Бе тръгнал вече да излиза през вратата, но се спря, обръщайки се рязко към Кейт.

— Май скоро няма да ме оставиш на мира, а? — процеди Джаред през зъби. Вече почти бе излязъл през вратата, но сега се обърна рязко и изгледа напрегнато Катрин. — Скъпа, чуй ме най-сетне. Налага ми се да изляза. Не знам какво става, нито как ще се развият нещата по-нататък, така че ако не се върна до час, искам да се обадиш на Сам Финли на Рубинения остров. Разбра, нали? Ще намериш номера му в телефонния указател на бюрото в кабинета ми.

Последните думи на Джаред я разтревожиха още повече.

— Но на него ще ум отнеме цяла вечност, докато дойде от Рубина!

— Ако имаме късмет, въобще няма да е необходимо да идва. Предполагам, че Макс е наясно с нещата и държи всичко под контрол.

— Съмнявам се, че мислиш точно така — едва ли щеше да се безпокоиш толкова! Джаред, наистина съм разтревожена!

Той бързо се върна обратно в стаята и взе Кейт в прегръдките си. Притисна я към себе си, целувайки я настойчиво и когато откъсна устни от нейните, сребристосивите му очи блестяха.

— Просто стой тук и се постарай да не се месиш повече. Става ли? Връщам се възможно най-бързо.

— Не ми харесва тази история. Никак дори!

Джаред ѝ се усмихна широко и подхвърли дяволито:

— Погледни нещата от друг ъгъл: в края на краищата, ти си виновна за станалото — ако не бе това твое щуро любопитство, можехме още да си лежим в шезлонга и да се наслаждаваме на мига.

— Не се и опитвай да ме изкарваш отговорна за станалото!

— И защо не? Преди да се появиш, животът ми бе толкова спокоен и безпроблемен, а сега, откакто си на острова, вече нищо не е същото! — Отправи се повторно към вратата и додаде: — Връщам се скоро.

— Джаред, почакай, не съм сигурна дали това е най-правилното... — но вече бе прекалено късно — вратата се затвори зад гърба му и Хоторн изчезна в мрака.

Кейт се зае бавно да се облича. Имаше чувството, че главата ще ѝ се пръсне от мисли. Цялата тази история въобще не ѝ допадаше, като особено не ѝ хареса блясъкът, който се бе появил в очите на Джаред. Дори и да бе от добрите, по душа той определено си беше пират и сега приключенският му дух без съмнение се бе разбудил. Слава Богу, все пак, че наистина бе от положителните герои, с облекчение си каза младата жена. Всъщност, макар нейните пирати да водеха живот на границата със законното, те винаги успяваха по някакъв начин да компенсират това. Придържаха се към свой собствен морален кодекс, безкомпромисно следвайки нормите на честта. В кризисни ситуации човек можеше да разчита на тях без капчица съмнение.

След като навлече на свой ред чифт джинси и блуза, Кейт излезе отново на верандата. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Питаше се дали тази вечер Макс бе както обикновено в бара и дали в този миг Джаред не разговаряше с него. Щяха ли да тръгнат веднага към замъка или Макс първо щеше да се консултира с началниците си? Всъщност, нищо чудно на двамата с Джаред да им хрумне да вземат нещата в свои ръце. Мисълта накара Кейт да изтръпне. Тревогата ѝ бе основателна — приятелят ѝ бе напълно способен да реши да действа сам, а щом партньорът му по принцип си имаше вземане-даване със съвременния тип пирати, едва ли щеше да се възпротиви. Макс и Джаред сигурно щяха поне да отидат да разгледат водолазната екипировка и да проверят дали не могат да открият още нещо.

Неспокойството ѝ нарасна. Съществуваше съвсем реалната възможност по това време Джеф Тейлър също да се намира в замъка и ако Макс и Джаред попаднеха на него, като нищо щяха да възникнат

сериозни неприятности. Освен ако, разбира се, той също не бе от добрите. Можеше обаче да стане прекалено късно, преди да се установи каква е истината.

В следващия миг Кейт решително се отправи към вратата. Най-разумното, а и най-логично нещо сега бе веднага да се обади на Сам Финли. Просто за всеки случай.

Прекося с бърза крачка градината до къщата на Хоторн — вътре светеше, а входната врата бе отключена. Вече бе разбрала, че на Аметистовия остров домовете не се заключваха. Влезе в антрето и извика тихо:

— Дейвид? Бет? Има ли някой?

— А на бас!

Катрин се отправи към кухнята.

— Сам ли си, Джоли?

Папагалът продължи да люпи невъзмутимо слънчогледови семки, наблюдавайки я, сякаш Кейт бе някакъв странен, непознат досега за науката вид. Тя го почеса набързо по главата и се насочи към работния кабинет на Джаред. Телефонните номера бяха записани върху малки картончета с буквите от азбуката, означени върху тях — точно както ѝ бе обяснил. Без да се колебае повече, младата жена набра номера на Сам.

Никой не вдигна.

Кейт бавно постави слушалката обратно и се зачуди какво да прави по-нататък. Все повече нарастваше увереността ѝ, че Макс и Джаред ще изпаднат в беда. Вероятно обаче не биваше да се тревожи чак толкова — предполагаше се, че Макс Бътърфилд е що-годе професионалист, а и Хоторн не бе съвсем лишен от здрав разум. При все това, от съзнанието ѝ не излизаше споменът за блесналите от едва сдържана възбуда очи на нейния приятел. В следващия миг погледът ѝ попадна върху поставената зад стъклената витрина на шкафа кама. Мина ѝ през ума, че вероятно Джаред въобще не се бе сетил да вземе някакво оръжие със себе си. Въпреки че според съвременните стандарти камата определено не бе идеалното средство за защита, все пак бе по-добре от нищо.

Без повече да разсъждава, Кейт отвори вратичката на шкафа, взе камата и я затъкна в колана на дънките си, като я прикри с широката си блуза. Усещаше хладното острие върху кожата си и макар да

съзнаваше, че в действията и се крие известна доза драматизъм, повече не се колеба — решението бе взето и трябваше да се действа. Нямаше време за губене. Отправи се към бюрото ѝ затършува, докато не намери малко фенерче, след което излезе от кабинета.

Първо се отби в бара, но както и очакваше, там нямаше и следа от Макс или Джаред, което потвърди съмненията ѝ, че двамата са тръгнали към замъка. За кой ли път си каза, че в края на краищата Макс е професионален агент, но въпреки това безпокойството ѝ все повече нарастваше. Тревожеше я и фактът, че Джеф Тейлър също го нямаше никакъв.

— Добър вечер, Кейт. Как сте тази вечер? — поздрави я полковникът.

— Много добре. Виждали ли сте Джаред?

— Преди малко беше тук. Търсеше Макс Бътърфилд. После изчезва. Мислех, че е с вас.

— Видяхме се по-рано. — Тя си помисли дали да сподели тревогите си с полковника, но се отказа, едва ли щеше да ѝ бъде благодарен, ако вземеше да каже на целия бар за така наречената „тайна операция“ — Кажете му, че го търся, ако го видите пак.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да тръгне към замъка и да провери какво става там. В противен случай, щеше направо да се побърка от притеснение.

В началото, докато вървеше по тясната алея към плажа, осветявайки пътя си с фенерчето, Кейт успяваше да запази присъствие на духа. После обаче, щом сви по тъмната пътечка, стигаща до руините на замъка, тя усети по гърба ѝ да полазват тръпки. Имаше чувството, че върви безкрайно дълго. Пое си дълбоко дъх с облекчение, когато най-после видя пред себе си издигащите се на фона на небето каменни стени и кула.

От тесните прозорци не се прокрадваше нито лъч светлина, но това не значеше нищо. Тя бързо прекоси откритата площ пред замъка и предпазливо се вмъкна в главния салон! Вътре бе по-тъмно и от нощта навън, затова Кейт остана за миг на вратата, вслушвайки се в царящото навсякъде безмълвие и чак тогава запали фенерчето, като първо внимателно огледа началото на спираловидното стълбище.

Тръгна предпазливо надолу по стъпалата, които се спускаха все по-надолу в сякаш безкрайната мрачна бездна на подземие. Дори и с

помощта на лъча светлина, Кейт не успяваше да види по-далеч от следващите няколко стъпала, поради силно извитата форма на стълбището.

Тъкмо поставяше крак на последното каменно стъпало, когато ѝ се стори, че чува едва забележим шум. После вече бе твърде късно — яка мъжка ръка се обви около врата ѝ, издърпвайки я назад в тъмното помещение с вид на затворническа килия. Изпуснатият фенер издрънча зловещо на пода.

Катрин събра сили и нанесе страхотен ритник в слабините на противника си. Усилията ѝ бяха възнаградени — чу се приглушена ругатня.

— По дяволите! Пак ли ти! — прошепна в ухото ѝ Джаред. Явно му бе писнало от подобни срещи с нея. — Можех да се сетя, разбира се! — Отпусна съвсем леко хватката си и предупреди: — Шшт! Нито звук. Тихо.

Кейт кимна припряно, усещайки, че ѝ прилошава от внезапния приток на адреналин. Мъжът вероятно почувства движението на главата ѝ или поне реши, че най-после Кейт ще прояви малко разум и ще се вслуша в неговото предупреждение — наведе се, вдигна фенерчето от земята и го изключи. После я стисна здраво за китката и я дръпна още по-навътре в царящия под стълбите мрак. Препъвайки се, Катрин го последва, докато той не се спря внезапно и тя едва не се строполи отгоре му.

— Забеляза ли нещо необичайно — каквото и да било — докато идваше насам? — прошепна Джаред в ухото ѝ.

— Нищо. Тук безопасно ли е да говорим?

— Да, но тихо.

— Предполагам, че би било прекалено дръзко от моя страна да те помоля да запалиш отново фенерчето?

— Без съмнение. — Той се помръдна леко, но остана скрит в непрогледния мрак. — Какво, за Бога, правиш тук, или може би въпросът е малко тъп?

— А ти как мислиш? Опитах се да се свържа със Сам, но никой не се обади. Минах през бара, но теб те нямаше там. Нито Макс, или Джеф Тейлър. Поразмислих и реших, че вероятно нещата започват да излизат от прословутия ви контрол, затова пристигнах да видя какво

става. — Пое си дъх и прошепна: — Джаред, започвам сериозно да се плаша.

— Права си — нещата действително излязоха от контрол. След като не намерих Макс в бара, реших да видя дали не е дошъл в замъка. Оказа се, че е тук и ме очаква.

— Какво? Макс е тук? Тогава защо се крием в този непрогледен мрак като някакви престъпници?

— Макс ме очакваше с пистолет. Отгоре на всичко, гадното копеле взе моя и ме затвори в килията. Адски неприятно, както се сещаш.

— Взел е твоя пистолет? — Гласът на Кейт се извиси почти до писък. — Значи си имал оръжие със себе си? Откъде?

— Взех го от вкъщи, преди да дойда. И какво толкова се учудваш, че притежавам пистолет? Аметистовият остров е доста отдалечен от най-близкия полицейски участък, така че ни се налага сами да се грижим за безопасността си.

— И май добре се справяте, като гледам. Няма що!

— Не започвай пак да се заяждаш. Остави го за по-късно. Става ли?

— Добре, добре. Просто се опитвам да разбера — да не би да искаш да кажеш, че Макс е станал предател или нещо такова?

— Нещо такова. Изглежда е взел решение да се откаже от жълтите стотинки, които му плаща правителството и да се включи в голямата игра. Без съмнение вече работи за пиратите.

Катрин бе потресена.

— Имал си късмет, че не те е застрелял!

— Точно това мисли да направи, но не иска да поема излишен риск, затова смята да ме изведе в открито море и там да ме убие, така че после никой да не може да намери тялото ми. Затвориха ме в една от килиите, докато приключат с товаренето на откраднатата стока. Щяха да ме качат на борда заедно с електрониката.

— Господи! — прошепна ужасена Кейт. — Значи се е канил да те убие! И как успя да се измъкнеш от килията?

— Благодарение на предвидливостта на Роджър Хоторн. Преживял е не един или два бунта на екипажа си, така че си взима поука и се постаравал да си осигури път за бягство през таен, известен единствено на него изход, в случаи, че някой ден бъде принуден от

хората си да обитава собствената си тъмница. Пише за това в дневника си. Открих информацията за резервния проход, а после и самия него, още преди години, когато за пръв път преглеждах книгата и дневниците на Роджър.

Кейт продължаваше да стои като зашеметена.

— Не мога да повярвам! Значи Макс се оказва безчестен изменник и потенциален убиец!

— Всъщност, никога не съм изпитвал кой знае каква симпатия към Бътърфилд. Все пак си мислех, че след като хората от тайните служби му имат доверие, няма логика аз да изпитвам съмнения. Случаят недвусмислено показва, че и хората в правителството могат лесно да допуснат грешка — ако въобще някой някога е бил убеден в обратното!

— Струва ми се, че го правят дори по-често, отколкото е нормално. Бедният Бътърфилд — трудно е да се предвиди какви тежки психически последствия може да има за един автор фактът, че творбите му така и си остават непубликувани! — замислено отбеляза Кейт.

— Глупости! Макс не е написал нито една книга досега! — Джаред замълча за момент, очевидно разсъждавайки върху нещата.

— Ами водолазният костюм на Джеф Тейлър? Успя ли да разбереш защо днес го видях захвърлен по този начин в тайната пещера?

— Бътърфилд бе така любезен да ме осведоми по въпроса. Каза, че Джеф редовно посещавал скритото заливче — минавал през специален подводен тунел, прокопан под скалата от застинала лава, така че нищо не му пречело да идва, когато си иска, без риск да бъде забелязан.

— Това обяснява защо ми заяви, че предпочита да се гмурка сам.

— Именно. Явно следобед се е занимавал с последните приготовления на контейнерите, в които поставят стоката и е искал да се консултира за нещо с Макс. Бързал е и затова оставил водолазната си екипировка в пещерата и вместо да се измъкне навън през подводния тунел, решил да мине направо през замъка и по пътеката към курорта. Можел да рискува поне веднъж, все пак. Никой не го забелязал, наистина, но и ти си имала късмет, че не си се засякла с него.

— Да, и слава Богу! — Кейт усети, че ръцете ѝ се изпотиха.

— Сега, след като и ти се изтърси тук, ситуацията коренно се променя. Мислех да остана и да изчакам Макс и Джеф да се върнат, но май ще е по-разумно двамата с теб да се върнем обратно в хотела и да се опитам да извикам, помощ от Рубинения остров. Сам трябва да е там — ще го търся по телефона навсякъде, докато го намеря!

— Много добра идея. Да се махаме! — Като каза това, Кейт протегна ръка, опитвайки се да напипа стената.

— Оттук — Джаред я хвана и я преведе през непрогледния мрак обратно към тясното помещение в основата на каменното стълбище. Тъкмо се опитваше да намери с крак последното стъпало, когато усети зад себе си как Джаред застива и после я дръпва силно за ръката. Тя послушно се закова на място. В следващия миг се чуха трополящи по каменните стълби стъпки и кръвта в жилите ѝ застина. Приятелят ѝ вече я теглеше надолу — последва го слепешком, усещайки, че търси нещо в тъмнината и след секунда долови тихото проскърцване на местещи се камъни. Обърна се, но бе абсолютно невъзможно да види каквото и да било. До нея достигна единствено свежия полъх на вятъра и приглушен шум на разбиващи се в скалите вълни.

Джаред избута Кейт пред себе си — младата жена пристъпваше предпазливо, разчитайки, че той познава мястото по-добре от нея. След миг пръстите ѝ докоснаха скалната преграда от застинала лава и тогава Джаред я натисна да се наведе така, че да се скрие зад една по-голяма издатина.

— Не мърдай — прошепна в ухото ѝ. — Ако имаме късмет, няма да те забележат в сянката.

Тези думи бяха достатъчни за Кейт да разбере, че Хоторн се канеше да атакува внезапно слизащия по стълбите човек — независимо кой беше той. Хванато за ръката, издърпвайки камата изпод колана на панталоните си.

— Ето, вземи.

— Ти, скъпа, наистина си предопределена да бъдеш любима на пират! — възкликна тихо Джаред, сграбчвайки здраво дръжката на оръжието. После се дръпна встрани, оставяйки Кейт сгушена зад издатината.

В следващия миг и се стори, че долавя съвсем тихо припляскване край долния край на кея, сякаш нечие тяло се бе плъзнало безшумно

във водата.

Тропотът от слизаци по каменното стълбище крака се приближаваше и съвсем скоро Катрин видя лъч светлина, плъзващ първо из тъмното подземие, а после и по протежението на малкия кей. За щастие, светлината не достигни до нейното скривалище и тя въздъхна с облекчение. Затаи дъх, когато забележа една позната фигура да пристъпва забързано в пещерата.

— Бътърфилд, тук ли си? — Гласът на Джеф Тейлър отекна в каменното скривалище. — Какво става? Защо си отворил прохода, без да ме изчакаш? Бог да ти е на помощ, ако си мислиш, че можеш да ми въртиш номера като на онези загубеняци от правителството. С мен никой не си играе, глупако! Абсолютно никой!

Лъчът от фенера се мятеше зловещо насам-натам из пещерата, но така и не достигна нито Кейт, нито Джаред. Благодарение на него обаче Катрин Инскип успя да забележи малката моторна яхта, завързана на пристана близо до купчината кашони и кутии. Джеф Тейлър огледа вътрешността ѝ и след като се увери, че е празна, остави доволен фенерчето върху един от контейнерите и започна да товари стоката. В същия този миг Джаред реши да действа. И Кейт трябваше да признае, че го направи по подобаващо драматичен начин — сякаш наблюдаваше сцена от някоя своя книга. Той изскочи от водата едва на сантиметри от крака на Джеф, като стискаше камата между зъбите си, за да бъдат ръцете му свободни. В ярката светлина от фенерчето видът му бе просто ужасяващ: черната му коса падаше на мокри кичури върху лицето, а зъбите му блестяха, захапали зловещо дръжката на камата. В този миг Джаред изглеждаше по-страшен и от най-крвожадния пират сред героите на Катрин.

Джеф Тейлър осъзна опасността в последната секунда. Опита се да отскочи встрани, извън обсега на Хоторн, като едновременно с това бръкна да извади пистолета си от провесения през рамото му кобур, но закъсня — Джаред вече бе успял да го хване здраво за глезена. Дръпна го рязко и Джеф се изтърси във водата. Оръжието му потъна безвъзвратно нейде под тъмната повърхност.

Борбата бе кратка и безмилостна. Когато Кейт притича към пристана, тя видя, че Джаред вече почти се бе справил със своя противник. Взе фенерчето и насочи лъча светлина към борещите се мъже — в този миг нейният приятел тъкмо приближаваше острието на

камата към врата на Джеф, който моментално престана да се съпротивлява.

— Стой настрана! — нареди й Хоторн, измъквайки бандита от водата. — Само преди това ми подай онова жълто найлоново въже.

Кейт послушно изпълни заповедта и се загледа възхитено в Джаред, който здраво омота въжето около своя пленник, пристягайки го с професионално направени морски възли.

— Постъпваш много глупаво, Хоторн — отбеляза Тейлър с блеснал от ярост поглед. — По-добре да си беше стоял настрана.

— Как ли пък не! — Джаред отстъпи назад, доволен от свършената работа.

— Какво ще правим сега? — попита го Кейт.

— Тръгвай веднага към хотела и се опитай да намериш Сам.

Изразът в очите му никак не й допадна.

— Ами ти?

— Аз трябва да открия Макс Бътърфилд — отвърна решително Джаред.

Светлината от фенерчето подчертаваше остриите, волеви черти на лицето му.

— Можеш да си спестиш усилията — чу се гласът на Макс откъм тайния проход. Тъмнината бе прорязана от лъча на втори фенер. — Вече съм тук. Естествено, подсигурих съм си и застраховка. По-добре прибери тази стара, ръждясала кама. Някой може да пострада. — Размаха заплашително пистолета в ръката си и тогава се чу един друг вик:

— Татко! — Фигурата на Дейвид се появи сред сенките, хванат здраво през раменете от Тейлър. Очите на момченцето изглеждаха огромни, блеснали, сред царящия мрак. — Какво става? Макс ми каза, че си искал да ме видиш спешно и че си в беда. Добре ли сте двамата с Кейт?

— Както виждаш, им няма нищо — подхвърли мъжът до него. — Поне засега, бих казал. Макар че, за жалост, моят не особено способен приятел май го е постигнала беда. Знаеш ли, Тейлър, струва ми се, че си склонен да действаш твърде безразсъдно. Умееш да планираш нещата, но ти липсва въображение и гъвкавост.

Кейт почувства как някакъв странен студ скована тялото й. Усещаше вътрешностите си свити на топка и с огромна тревога си

представи какво ли изпитваше Джаред в този миг, осъзнавайки, че синът му бе хванат като заложник. Тя почти долавяше излъчващото се от мъжа до нея едва контролирано напрежение.

— Пусни момчето, Макс — процеди тихо Джаред, без да отмества поглед от Бътърфилд. Гледаше го решително и твърдо. — Той не ти е необходим. Можете просто да се качите в моторницата и да изчезнете. Никой няма да ви спре.

— И двамата сме наясно, Хоторн, че положението вече е далеч по-сложно — отбеляза Макс. В тона му се долавяше известно съжаление. Погледна към Кейт и поклати глава. — Не е хубаво да си толкова любопитна, скъпа. Нещата можеха да се развият тихо и спокойно, ако не се беше намесила. Боя се, че сега всичко се обърка. Но пък животът на един писател обикновено е изпълнен с множество поврати, нали така?

— Що се отнася до твоя — без съмнение. Дори повече, отколкото на когото и да било друго. И какво те накара да станеш предател?

— Малко прекаляваш с драматизма, мила моя — аз лично виждам нещата от по-различен ъгъл. Спомняш ли си нашата малка дискусия край басейна за съдбата и нейните превратности? Мисля, че тогава ти споменах, че понякога на човек му се предоставя уникалната възможност да промени изцяло живота си, да го започне отначало. Е, на мен ми се случи точно това и съм твърдо решен този път да не проигравам шанса си.

— Наистина ли вярваш на собствените си глупости, Макс? — запита Джаред, опитвайки се да спечели време.

— Татко! — Дейвид се опита да се измъкне от ръцете на Бътърфилд, но не успя и го изгледа ядосано. — Хей, Макс, пусни ме! Чуваш ли? Пусни ме веднага!

— Не още, момчето ми. Боя се, че само ти можеш да ми помогнеш, за да съм сигурен, че баща ти ще се държи прилично. А също и госпожица Инскип. — Макс изгледа Кейт, без повече да обръща внимание на протестите на Дейв, като го повлече към моторницата, правейки знак на Катрин и Джаред да се отместят в страни.

— Не искам да ходя никъде с теб! — задърпа се момченцето.

— Стига си се глезил, защото още сега ще пратя куршум в главата на скъпия ти татко! Разбра ли? — блъсна го силно Макс.

— Татко? — изгледа го с разширени от ужас очи Дейв.

— Не му се съпротивлявай, сине — каза Джаред, стараейки се гласът му да прозвучи спокойно. — Просто нрави каквото ти казва и не се страхувай.

— Но аз не искам да вървя никъде с Макс! — Момченцето бе почти готово да се разплаче, докато Тейлър го дърпаше да се качи на моторницата.

— Всичко ще бъде наред, миличко. Когато това приключи, двамата с Кейт ще можете пак да упражнявате нещата, на които тя те научи. Спомняш ли си уроците, а, Дейв?

Дейвид примигна няколко пъти и сълзите изчезнаха от очите му. Изгледа Катрин и тя прочете в погледа му, че започва да схваща накъде бие баща му, затова побърза също да кимне окуражително с глава.

— Можеш дори да опиташ още сега, за да не губиш време — добави Джаред с прикован в сина си поглед.

— Ами, да, прав си — каза момченцето, вече много по-бодро.

— Каква вълнуваща сцена! — подхвърли подигравателно Макс, стъпвайки с единия си крак на борда. — Страхувам се обаче, че нямаме време за излишни сантименталности. Джаред, върви да се оправяш с механизма за отместването на скалната преграда. Хайде, Дейв. Качвай се!

— Никъде няма да тръгна с теб! — заинати се момчето типично по детски.

— Разбира се, че ще тръгнеш!

— А на бас! — отвърна Дейв, като най-неочаквано ритна силно назад, уцелвайки Бътърфилд по капачката на коляното.

В следващите няколко секунди нещата се развиха светкавично. Макс извика от болка и изненада, хващайки се за удареното място, в следствие, на което изгуби равновесие и се стовари с цялата си немалка тежест във водата. Дейвид изтича бързо към баща си и се хвърли радостен в прегръдките му.

— Страхотен си, момчето ми! Така да знаеш!

— Кейт ми показва този удар! — припомни сина му.

— И тя е страхотна! Аз съм истински късметлия с вас двамата! — Джаред леко побутна момченцето към Катрин, която го гушна нежно, придържайки го здраво, докато в същото време Хоторн се

приблѳжи към рѳба на малкия кей. Долу Макс се бореше да изплува, като плюеше морска вода и хвърляше прѳски във всички посоки.

— Джаред, познаваме се от толкова време! Моля те, в името на старото ни приятелство, да помислиш добре, преди да извършиш нещо прибързано! — Макс приблѳжи с мѳка към каменната стена на кея, опитвайки се да се хване по някакъв начин за хлъзгавата повърхност. — Не забравяй и че става въпрос за много пари!

— Нищо няма да забравя. Имах възможност да размисля, докато стоях затворен в тъмничната килия, като нещата окончателно ми се избистриха с твоя помощ, когато заплаши Дейв и Кейт. Така че сега, след толкова много мислене, стигам до извода, че май никога не съм те харесвал особено, още по-малко през последните няколко часа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Освен това, считам, че трябва да знаеш какво е мнението ми за станалото. Бяха допуснати твърде много и то сериозни грешки в преценката на обстоятелствата, поради абсурдното желание на един мъж да се прави на голям герой! — Кейт стигна до другия край на терасата, обърна се рязко и закрачи обратно. Както обикновено, утринта бе просто великолепна: свежият и прохладен ветрец нежно галеше кожата, цветовете бяха наситени и ясни сред чистия тропически въздух. Далеч долу в залива се виждаше елегантното бяло корабче за екскурзии по море — пътниците продължаваха да закусват на палубата. — Не мога да ти простя, че още от самото начало не ми разказа всичко!

— Ти нямаше нищо общо с тази работа, а и беше твърде опасно, както по-късно успя сама да се убедиш! По план операцията трябваше да бъде строго секретна, но явно трудно можеш да обясниш на една жена какво значи това! — Джаред се опита да се съсредоточи върху извършващата се в този момент поправка на парапета. От известно време обаче усилията му бяха напразни — откакто Кейт най-после бе успяла да го открие, след като цяла сутрин го бе търсила навсякъде. — Марк, внимавай с плочките. Дал съм сума ти пари, за да ги доставя, така че не искам да ги потрошиш!

— Няма проблем, шефе! — Марк и колегата му размениха съучастнически усмивки, но прилежно покриха със защитна мушама скъпата италианска теракота. От няколко минути слушаха най-невъзмутимо размяната на реплики между Кейт и Джаред. Когато приключе с работата си, целият курорт щеше да научи с най-големи подробности за спора им.

— Именно защото бе толкова опасно, ти трябваше да ме предупредиш!

— Исках просто да те държа настрана, това е всичко. — Джаред се зае да разглежда дървения материал, който щяха да използват за

импровизираното закърпване на счупената ограда. — Няма да е кой знае колко красиво, но поне ще свърши работа.

Кейт се намръщи зад гърба му.

— Какво ще стане с Джеф и Макс?

— Сам Финли ги откара рано-рано тази сутрин. — Днес ще ги предаде на властите. — Джаред изгледа ядосано работниците. — Хайде, действайте по-бързо! Още вчера трябваше да приключите с ремонта, а само след няколко часа от корабчето ще се изсипе истинско стълпотворение от туристи! И къде е полковникът? Възложих му да извади от склада още няколко маси и столове!

— Видях го преди малко, шефе. Точно това правеше.

— Виж какво, Джаред — заяви с решителен тон Кейт. — Бих се радвала, ако не отклоняваш вниманието си непрекъснато с разни странични неща. Дойдох да поговорим! — Знаеше обаче, че бе съвсем безсмислено да се опитва да разговаря с него. Предишната нощ си бяха легнали много късно, поради което нямаше възможност да обсъждат станалото. На сутринта обаче Кейт се събуди отпочинала и с твърдото намерение да го стори, макар до този момент да не бе постигнала кой знае какъв напредък.

— Здравсти, татко! Как върви ремонтът? — Дейвид изтича нагоре по стъпалата към терасата, като последните няколко метра се плъзна по земята, спирайки се в баща си.

— Тепърва започваме.

Момченцето видя Кейт и се ухили.

— Още ли се караш на татко?

— Не му се карам. Просто се опитвам да проведа с него един нормален и интелигентен разговор, но сякаш съм изправена пред каменна статуя!

— Напротив, тя наистина ми се кара! — намеси се Джаред.

— Каква каменна статуя? — не разбра Дейвид.

— Няма значение. — Кейт се обърна отново към Хоторн. — Виж, бих искала да поговорим насаме, ако смяташ, че ти е възможно да ми отделиш няколко минути от скъпоценното си време!

— Не сега, скъпа. Вероятно след няколко часа ще мога да съм на твоё разположение, за да ме тормозиш на воля, но в момента съм зает с по-важна работа. Хайде, Марк, да видим дали новите дъски ще паснат добре!

— Това е просто невъзможно! — възкликна ядосано Катрин.

— Напротив. Смятам, че ще стане идеално. — Джаред огледа дъската, преценявайки дължината ѝ. — Може би ще трябва да я скъсиш с още половин сантиметър, Марк.

— Готово, шефе.

— Явно само си хабя думите! — подхвърли Кейт. — Можех да се досетя, че едва ли има смисъл да се опитвам да провеждам разумен разговор с теб на тази тема. Снощи отказа да говорим, а виждам, че и тази сутрин не проявяваш по-голямо желание. Вероятно просто не искаш да приказваш с мен.

Джаред несъмнено долови примирението в гласа ѝ, защото я погледна през рамо и каза:

— Нещата, за които имаме да говорим, могат да почакаят докато екскурзионното корабче си замине. По-добре сега се успокой и иди да поплуваш в заливчето. Дейв, защо не я придружиш?

— Разбира се, татко!

— Благодаря ти, Дейв, но не е необходимо — усмихна му се младата жена. — Може би някой друг път. Сега предпочитам да се прибера в стаята си.

— Идеята е добра — подкрепи я Джаред, докато помагаше на работниците си да закрепят новата дъска на мястото ѝ. — Не е зле да подремнеш малко — след снощните вълнения сигурно се чувстваш изморена.

Кейт го гледа около минута, без да каже нищо. После се наведе към момченцето, което я наблюдаваше разтревожено и каза:

— Е, ще се видим по-късно, Дейв. Благодаря ти още веднъж за рисунката. — С тези думи тя се обърна бавно и се отдалечи от терасата.

Когато влезе в бара, младата жена завари полковника, зает да нарежда блестящо измитите чаши на местата им и Лети, която му помагаше.

— Добро утро, Кейт! — поздрави я приятелката ѝ. — Приключи ли вече с Джаред? Предполагам, че си успяла добре да го скастриш за това, че не ти беше казал какво става в замъка!

— Да, приключих.

— Е, искам да знаеш, че по този въпрос съм изцяло на твоя страна. Проклети мъже! Мислят си, че могат да взимат винаги сами

всички решения, без да ни казват абсолютно нищо! Което, естествено, е само и единствено за наше добро!

— Почакайте малко, госпожички! — намеси се полковникът. — Джаред помагаше на правителствен агент и бе задължен да пази операцията в тайна, така че просто нямаше право да споделя нищо с Кейт! Не само с нея — с никого, даже с мен! Проявете малко разбиране към човека! Всъщност, трябва дори да го уважавате за неговата лоялност — постъпи съвсем правилно! Не е можел да предполага, че Бътърфилд играе двойна игра, както и никой друг не е знаел! Чух какво каза на Джаред агентът от Тайните служби, който пристигна тази сутрин със Сам Финли. Според думите му, досега Макс винаги е изпълнявал перфектно възложените му задачи и те са нямали никакво основание да се съмняват в него.

— Въобще не се учудвам, че заставаш на страната на Джаред! Това си е чиста проба мъжка солидарност. Само си мисля, че ако Катрин не бе отишла на своя глава в замъка снощи, въоръжена с камата на Хоторн, Джаред можеше много да закъса. И не се опитвай да ме убедиш, че оръжието не е било от голяма полза!

— Извинете ме, но трябва да тръгвам — промълви тихо Кейт. — Имам да свърша доста неща, преди полета на Ханк за Рубинения остров. — Усмихна се едва-едва на Лети и приятеля ѝ, след което се обърна и се запъти към вратата.

— За Бога! Чули това, полковник? — възкликна изумена Лети.

Доволна от ефекта, който бе произвела с последните си думи, Катрин дори не се поспря да чуе отговора на възрастния мъж, а излезе в градината и се отправи към стаята си. Десет минути по-късно бе вече разтворила върху леглото куфарите и пътническите си чанти. Понякога на една жена ѝ се налага да поема рискове, каза си, докато вадеше една след друга дрехите си от гардероба. Ако не успееше, значи така е трябвало да се случи. В края на краищата, по-добре да знае истината още отсега, вместо да се залъгва с напразни надежди.

По обяд обаче вече ѝ се наложи да приеме очевидния факт, че, явно Джаред ни най-малко не се канеше да идва да блъска по вратата ѝ, молейки я да не заминава. Може би новината за решението ѝ да напусне острова все още не бе достигнала до него, а може би просто това въобще не го вълнуваше.

Когато отиде да обядва, Кейт завари ресторанта почти препълнен с туристи от корабчето за екскурзии, които очевидно ужасно се забавляваха от престоя си на Аметистовия остров. По-късно, минавайки покрай магазинчето за сувенири, на младата жена отново ѝ направи впечатление колко весели и щастливи бяха всички. Полковникът бе затрупан с поръчки на бара, а допълнително извадените маси на терасата бяха до една заети с оживено разговарящи посетители. Плажът бе препълнен с препичащи се на слънцето хора, а океанът гъмжеше от екипирани за подводно плуване ентузиаста. Във всички посоки профучаваха джипове, които се взимаха под наем към курорта и сега обслужваха с удвоено темпо зажадените за забележителности и островни сувенири туристи. Очевидно този ден собственикът на Кристалния залив имаше много по-важни неща за вършене от това да се тревожи дали една от посетителките му се кани да си заминава.

Кейт се нахрани спокойно и без да бърза, разговаряйки приятелски с келнерката и с останалия персонал. Джаред не се виждаше никъде. Когато по-късно влезе във фойето на хотела, младата жена се усмихна приветливо в отговор на поздравите на Лани и Джим зад рецепцията, които останаха като ударени от гръм, напълно зашеметени от желанието ѝ да плати сметката си за своя престой в хотела.

— Да не би да си тръгвате? И то днес?

— Да. Със следобедния полет до Рубинения остров — отвърна небрежно тя, докато се подписваше върху формуляра.

— Джаред нищо не ни е казал — промълви неловко Джим.

— Вероятно още не е разбрал. — Кейт се усмихна, подавайки листа хартия на симпатичния мъж зад бюрото. — Както виждам, днес явно е много зает.

— Така си е — съгласи се Джим, поглеждайки към Лани, която само безпомощно повдигна рамене. — Ще ни липсват.

— О, да, наистина! И то много! — присъедини се Лани, а прекрасните ѝ тъмни очи се изпълниха с тъга. — Животът тук стана толкова по-интересен и изпълнен с емоции, откакто пристигнахте! Едва ли нещата ще останат същите, след като си заминете!

— Аз също прекарах чудесно, но, както знаете, всяко хубаво изживяване си има и своя край.

— А мога ли да ви помоля да ми надпишете една от вашите книги за спомен? — В същия миг Лани извади изпод бюрото екземпляр на „Невестата на корсаря“ и я подаде разтворена на Кейт. — Ужасно много ми хареса!

— Разбира се! — Кейт написа името си и пожелания за всичко най-хубаво върху заглавната страница и подаде томчето обратно на младата жена. — Аз също ви благодаря за това, че ме помолехте!

Няколко минути след това Катрин Инскип прекосяваше мостчето над лагуната, мислейки си, че днес времето бе значително по-топло от обикновено, но сега високите температури не я притесняваха. Явно вече бе привикнала към тропическите горещини.

Два часа по-късно тя стоеше заедно с багажа си на малката писта за излитане, в очакване двигателите на Чесната на Ханк да загреят за предстоящия полет. Наоколо се разхождаха останалите пасажери и един след друг подаваха пътните си чанти и куфари на пилота, който ги поставяше в товарното отделение. Все още не се виждаше и следа от Джаред.

В края на краищата бях наясно, че поемам сериозен риск, каза си Кейт, докато преместваше собствения си багаж към мястото, откъдето Ханк го поемаше, за да го качи на самолета. Бе поставила всичко на карта с ясното съзнание, че може да изгуби. Вече знаеше, че тук, на Аметистовия остров, на живота се гледаше като на хазартна игра — хората се обзалагаха непрекъснато и за най-незначителното нещо. Тя обаче явно все още не се бе научила да преценява добре рисковете и сега съжаляваше, че залогът в нейния случай бе толкова голям.

— Готова ли сте, госпожо Инскип? — обърна се към нея пилотът. Кейт въобще не бе обърнала внимание, че пътниците вече се качваха на борда на самолета.

— О, да.

Ханк хвърли поглед към шосето, водещо към курорта и подхвърли замислено:

— Знаете ли, все си мислех, че Джаред ще дойде пак, както преди, за да осуети заминаването ви.

— Значи е идвал тук, когато бях решила да си тръгна първия път?

— О, да, госпожо! Пристигна като фурия и ме помоли, ако дойдете да си вземете билет за полета, да ви кажа, че всичките вече са

разпродадени. Дори заплати за едно от местата, за по-сигурно. Вие обаче така и не дойдохте.

Кейт се усмихна едва забележимо.

— Предполагам, че тогава наистина не е искал да си замина.

— Ами този път?

Кейт повдигна рамене, отправяйки се към самолета.

— Както изглежда, този път не го е грижа.

— Не вярвам. Не и от това, което чувам напоследък. — Ханк се намръщи и добави: — Сигурна ли сте, че Джаред знае за заминаването ви?

— Ако въобще обръща внимание на нещата около себе си днес, то несъмнено е научил. — Казвайки това, Кейт понечи да се изкачи нагоре по стълбичката. В този миг спокойствието на малкото летище бе нарушено от оглушителния шум на приближаващ се с шеметна скорост джип. Ханк се ухили доволно, въздъхвайки с облекчение и отново погледна към пътя.

— Я, виж ти, кой пристига — подхвърли тихо той.

Кейт стоеше с един крак на стъпалото и мълчаливо наблюдаваше приближаващата се към самолета и малката групичка пътници кола. На волана седеше Джаред, а до него се показваше малката главичка на Дейв.

Всички моментално прекъснаха разговорите си, обръщайки се да видят как джипът спира рязко сред облак прах и от него изскача собственикът на курорта. Без да се бави, той веднага се отправи с бърза стъпка към Кейт. Лицето му бе намръщено, а очите му святкаха гневно.

— Накъде, по дяволите, си тръгнала?

— Прибирам се у дома — Кейт се постара да запази самообладание, като повдигна предизвикателно брадичка и добави с равен тон: — Вече е време да си тръгвам, Джаред.

— Не и до утре! Престоят ти тук изтича едва тогава!

— Е, струва ми се, че двадесет и четири часа не са от голямо значение.

— Да не си се побъркала! Естествено, че имат значение!

— И защо? Какво толкова важно би могло да се случи за един тъй кратък период от време?

— Щях да те помоля да се омъжиш за мен, ето това! — извика Джаред вбесен.

Сърцето на Кейт щеше да изскочи от вълнение, но тя положи всички усилия да не ѝ проличи и само каза със спокоен глас:

— Наистина ли? Колко странно — тази сутрин дори нямаше време да разговаряш с мен, а несъмнено курортът ще бъде пълен с туристи от корабчето до късно през нощта. Просто не виждам как щеше да намериш свободна минута да ми предложиш да се омъжа за теб!

— Това си е моя работа. — Джаред протегна ръка и хвана здраво китката на Кейт. — Хайде, дръпни се отук. Ханк се опитва да качи пътниците си на самолета.

— Аз съм една от тях.

— Не и отсега нататък — заяви твърдо Джаред, поглеждайки назад към сина си, който седеше върху капака на джипа и внимателно следеше разговора им. — Хайде, Дейв, ела да ми помогнеш с багажа. Както виждаш, Кейт май е домъкнала целия си гардероб тук!

— Прав си, тате! — Момченцето скочи на земята и се затича към тях. Лицето му грееше в щастлива усмивка. — Знаех си, че ще я накараш да остане!

Кейт хвана здраво перилата на стълбичката, без да се отмества нито крачка встрани и заяви със сериозен той:

— Положението не е толкова просто, Джаред. Първо имаме да обсъдим някои неща, преди да решаваме какви ще са отсега нататък отношенията ни.

— Няма проблеми, Кейт, само че по-късно.

Тя продължи, без да обръща внимание на думите му:

— Преди всичко, искам да знаеш, че снизходителния начин, по който се държа към мен днес, ни най-малко не ми допада. Освен това, крайно време е да престанеш да се правиш на палячо и най-сетне да събереш смелост и да ми кажеш направо, че ме обичаш. Писна ми от увъртания и недомлъвки!

— Е, добре — обичам те. Дейв, моля те да вземеш тези две чанти — аз ще се погрижа за останалите. Ханк, би ли ни помогнал малко? Както виждат, налага ни се да побързаме.

— Разбира се! — Пилотът на самолета се усмихна широко и се наведе да повдигне два огромни куфара. След това двамата мъже и

момченцето се запътиха към джипа. Кейт ги наблюдава с раздражение известно време — накрая обаче ги последва.

— Не бързайте толкова, де! — подвикна ядосано тя.

— Скъпа, трябва да се погрижа за цял курорт, пълен с хора, чудещи се как да похарчат парите си. — Джаред метна багажа ѝ на задната седалка. — Прекалено съм зает, за да си губя времето с обяснения по отношение на нещо, което е съвсем очевидно.

— И кое е това нещо, по дяволите? Как така досега нито веднъж не намери за нужно да ми кажеш, че ме обичаш? И очакваш да се досетя сама!

— Нямахте да тръгнеш толкова спокойна към летището днес следобед, след като първо се постара да разтръбиш навсякъде, че заминаваш, ако не бе абсолютно сигурна, че ще дойда да те спра! Е, добре, постигна, каквото искаше, така че сега се качвай в джипа! В Кристалния залив ме чакат хиляди неща за вършене и при положение, че ще бъдеш съпруга на управител на курорт, време ти е да научиш, че понякога гостите имат предимство пред всичко останало!

— Съпруга на управител на курорт ли? Искаш да кажеш, твоя съпруга? — дари го с ослепителна усмивка Кейт.

— Точно така, моя съпруга. Хайде, влизай в колата. По-бързо!

— Не и преди да ме помолиш да се съглася да ти стана жена, както е прието! Не си мисли, че ще те оставя да ми нареждаш, сякаш съм някоя от подчинените ти, Джаред Хоторн!

Младият мъж се приближи — високата му фигура се извиси застрашително над Катрин. Очите му блестяха гневно.

— Да те помоля ли? Ти май се шегуваш! Нямам намерение да те моля, нито дори да те питам за съгласието ти — просто ти казвам, че ще се омъжиш за мен и точка по въпроса! Да не си въобразяваш, че ще рискувам да ти направя любезно предложение, та да ти дам възможност да ми откажеш? — Приблужи се още по-близо до нея, взе я на ръце и я метна на предната седалка. — С жени от твоя сорт, един истински мъж трябва да действа твърдо и решително — в противен случай, само ще се върти в кръг, без да може да постигне нищо! Ако не вярваш, просто ме погледни. Вече започна да ми се вие свят от тези непрекъснати игрички!

— Тръгваме ли, татко? — попита Дейв, скачайки на задната седалка.

— Да, тръгваме.

Джаред запали двигателя и обърна джипа обратно в посока към курорта. Колата пое нагам, сподиряна от веселите викове на събралата се около самолета тълпа. Кейт се обърна назад и махна на Ханк за довиждане, който отвърна на поздрава ѝ, след което се зае с качването на пътниците.

— Вече всичко е наред, нали, Кейт? — попита я Дейв, навеждайки се напред.

Младата жена му се усмихна и разроши косата му. Подухваше приятен, топъл ветреца, носещ ухание на екзотични цветя, а слънцето грееше толкова силно над океана, че почти я заслепяваше. В този миг Кейт изпита чувство едновременно на доволство и увереност, на радост от живота и от факта, че прави наистина това, което иска. Пиратът, който толкова пъти се бе явявал в мечтите ѝ, сега действително я бе откъснал и решително я отвеждаше в своите островни владения, където щеше да я люби страстно, до полуда, веднага щом намереше свободна минута. Момченцето, което седеше щастливо отзад, щеше да бъде синът, за когото винаги бе копняла! И бе уверена, че я очакваха още по-големи успехи с книгите, които ѝ предстоеше да напише, защото тук, на Аметистовия остров, тя щеше да намери вдъхновение за творчество, каквото никога досега не бе имала!

— Да, миличко, — отвърна Кейт без капчица колебание, — вече всичко е наред!

— Да се хванем ли на бас? — подхвърли закачливо Хоторн, поглеждайки я с крайчеца на очите си.

— Да не би нещо да те притеснява, Джаред? — усмихна се ведро младата жена до него.

— Да, скъпа, и това е, че явно аз тук съм единственият, който непрекъснато прави публични изявления — признах ти се в любов пред цяла тълпа любопитни туристи, но не мога да се похваля, че получих някакъв отговор от твоя страна!

— О, разбира се — подхвърли Кейт, сякаш току-що се бе сетила за нещо. — Не се тревожи, аз също те обичам.

Джаред се изсмя доволно. Смехът му прокънтя весело и жизнерадостно в кристалночистия въздух на острова.

— Да, наистина. Някак си се досетих, че би трябвало да ме обичаш!

Телеграмите пристигнаха едновременно в десет часа сутринта. Маргарет Ларк тъкмо приготвяше сутрешния си чай, когато на входната врата се позвъни. Тя прочете набързо краткото съобщение и моментално грабна телефонната слушалка, набирайки номера на Сара Флитууд.

— И ти ли получи телеграма?

— Естествено. Не мога да повярвам на очите си! — изсмя се доволно Сара.

— Наистина! Просто невероятно! Чудесен лек против стреса, нали?

— Знаех си, че Аметистовия остров е най-подходящото място, където да изпратим Кейт. Казвам ти, имах някакво предчувствие. — Сара внимателно разгъна краткото съобщение, което бе получила и го прочете още веднъж на приятелката си:

Намерих своя пират. Изглежда точно, както трябва: черна коса, сребристосиви очи, има си и кама. Сватбата бе вчера. Ще се видим скоро, когато дойдем в Щатите. Поздрави.

Кейт

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.